JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

TEMMUZ-AĞUSTOS-EYLÜL 2006 / 03 • 106422 • YIL 10 • SAYI 43 • 5 YTL

Diana Krall

Carmen McRae

Kenny Wheeler

Al Foster

Okan Ersan

13. İstanbul Jazz Festivali

9 771300 884003 03

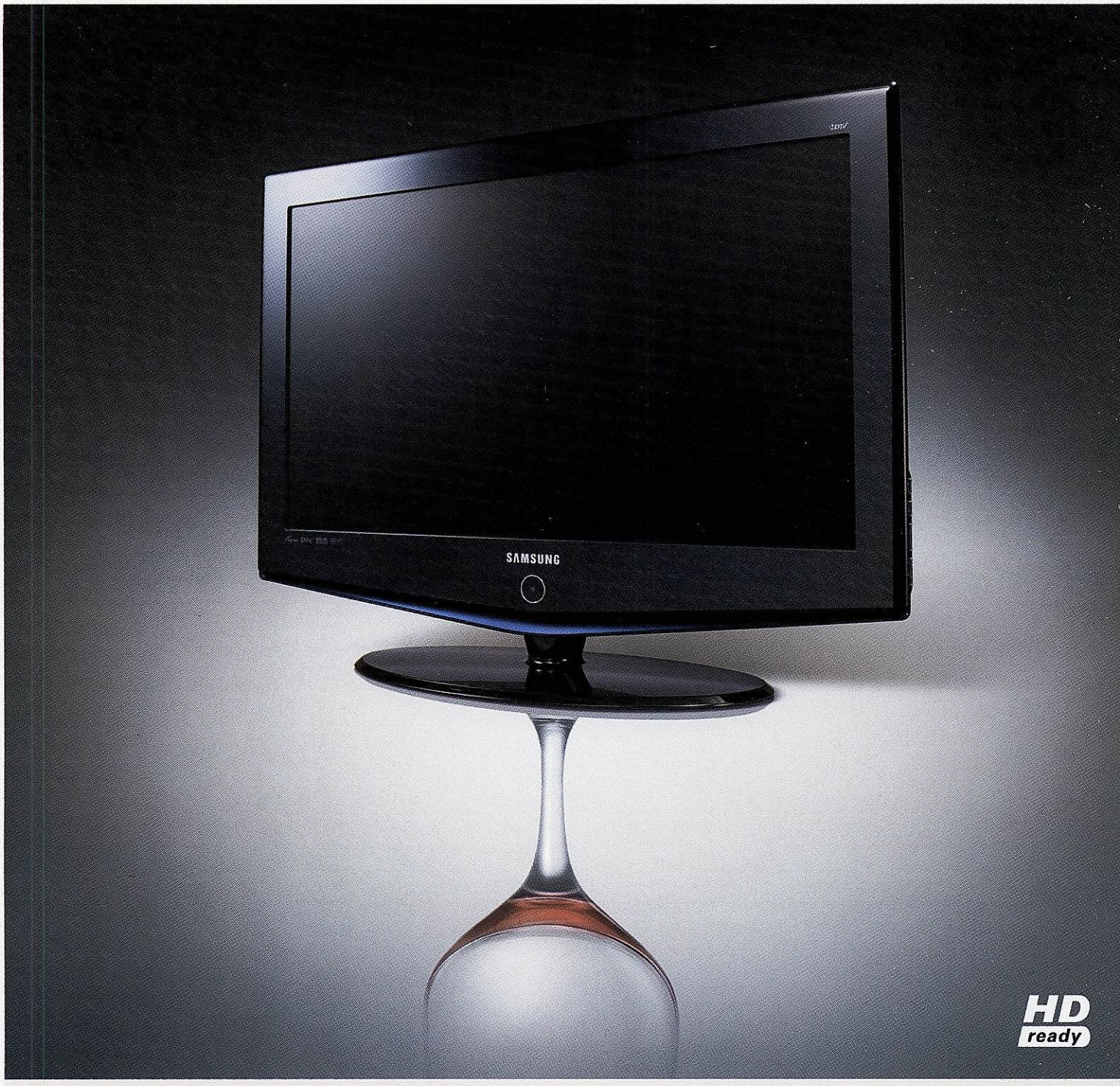

Bordeaux Serisi

Hayalinizdeki tasarım ve yeni bakış açısı...

Hayalinizdeki tasarımı ve 5.000:1 oranındaki Dinamik Ekran Kontrastı'yla hem de 12.8 milyarın üzerinde renk gösterebilen canlı ekranıyla, 40 inçlik yeni Samsung LCD-HDTV, görsel zevki yeniden tanımlıyor. Fransız Bordeaux Sommelier şarap bardağından esinlenilerek tasarlanan kaidesinin üzerinde duruşuyla özgün tarz ve zevklerinizi yansıtan Samsung LCD-HDTV, kapalıyken bile göz alıcı bir duruşa sahip. Yeni Samsung Bordeaux Serisi ile hayal etmek hiç zor değil...

- 1366 x 768 Yüksek Çözünürlük
- 5.000:1 Dinamik Ekran Kontrastı
- "Gizlenmiş" İnce Hoparlörler
- Dönen Kaide

ANADOLU GRUBU | ANADOLU ELEKTRONİK

Ürünlerimiz 3 yıl Garantilidir!
Çağrı Merkezi: 0216.517 15 15
www.samsung-anadolu.com

world Peşin fiyatına 12 Worldtaksit

SAMSUNG

ADANA Gizerler Seyhan 0322 4578080 **ANKARA** Alkur, Kızılay 0312 2299191 - Teknomix, Arcadium AVM 0312 2419600- Teknomix, Ankamall AVM 0312 5412111 - Teknomix, Batıkent Carrefour 0312 2787055 - Teknomix, Çankaya 0312 4408312 - Teknomix, Kavaklıdere 0312 4181112 - Teknomix, Mithatpaşa 0312 4355856 **ANTALYA** Atılım, Alanya 0242 5128282 - Can, Kipa AVM 0242 3459090 - Teleses, Laura 0242 3242313 **AYDIN** Astur, Didim 0256 8137595 - Demirler, Merkez 0256 2124616 **BALIKESİR** Veli Yıldız/Yıldız Çeyiz, Ayvalık 0266 3124446 **BURSA** Detel, Carrefour AVM 0224 4532545 **ÇANAKKALE** Tokgöz, Kipa AVM 0286 2182766 **DENİZLİ** Teknotrend, Merkez 0258 2410067 **DÜZCE** Coşkunoğullar, Merkez 0380 5244001 **ESKİŞEHİR** Remeks, Kızılcıklı 0222 2310225 **GAZİANTEP** Meşhurcu, Merkez 0342 2150840 **HATAY** Muhittin Turgut, İskenderun 0326 6177122 **ISPARTA** Şahin Elektr. Ev Alet., Merkez 0246 2323204 **İSTANBUL** Acarsoy, Nişantaşı 0212 2250730 - Ahenk, Kadıköy 0216 4503355 - Avrupa, Cevahir AVM 0212 3800660 - Başarı, Çamlıca 0216 3162063 - Başarı, Kemerburgaz 0212 3224900 - Extra, Koşuyolu 0216 5457110 - Kartel, Sefaköy 0212 4243305 - Kartel, Şirkeci 0212 5208500 - Sisneli, Küçükyalı 0216 3660045 - Sezer, Yeşilköy 0212 6629090 - SMS, Kızıltoprak 0216 3307059 - SMS-2, Suadiye 0216 3845393 - Teknolojik, Çengelköy 0216 4624195 - Temtur, Akmerkez AVM 0212 2820651 - Transal, Fındıkzade 0212 5311133 - Yalçınlar Electronics Store, Etiler 0212 2874100 - Yalçınlar Electronics Store, Şaşkınbakkal 0216 4783953 **İZMİR** ABK Sinyal, Çankaya 0232 4463232 - Arca, Çiğli Carrefour 0232 3247063 - Arca, Girne 0232 3813582 - Arca, Alsancak 0232 4213398 - Cumhur, Menemen 0232 8321800 - Kut, Alsancak 0232 4631878 - İrem DTM, Üçyol 0232 2618200 - Odabaşı, Çankaya 0232 4259519 - Mutlu Halı, Balçova 0232 2594752 - Yalçınlar Electronics Store, Alsancak 0232 4652007 - Yalçınlar Electronics Store, Konak Pier AVM 0232 4456988 **İZMİT** Ses DTM, Gebze 0262 6427327 **KAYSERİ** İpek, Merkez 0352 2358454 **KONYA** Tevfik, Merkez 0332 2354185 **MANİSA** Halil Pekcan, Merkez 0236 2346665 **MALATYA** Sadıkoğulları, Merkez 0422 3236116 **MARDİN** Yaprak Otomotiv, Merkez 0482 2136050 **MERSİN** Derya, Yenişehir 0324 3261232 - Ertem, Merkez 0324 2371299 **MUĞLA** Hisar, Marmaris 0252 4137805 - Mete Havuzculuk, Fethiye 0252 6122123 **SAKARYA** Yılmazlar, Adapazarı 0264 2740301 **SAMSUN** Uzel Makine, Merkez 0362 4312338 **SİVAS** Oflazlar DTM, Merkez 0346 2223427

Sayı: 43
TEMMUZ-AĞUSTOS-EYLÜL 2006 ISSN 1300 - 8846

NARDIS

Merhabalar,

Artık her daim jazz festivali gibi konserlere tanık olan kentimizin gerçek festivali geldi çattı. **13. İstanbul Jazz Festivali** 4 Temmuz'da Chick Corea'nın "In the Spirit of Mozart" konseriyle başlıyor. 16 Temmuz'da gelenekselleşen "Jazz Vupuru" ile sona eriyor. 13 günlük bu maratonda 10 farklı mekanda, 30'un üzerinde grup ve 200'den fazla yerli ve yabancı müzisyen yer alıyor. Dergimiz için festival yazısını **Emre Memecan** yazdı.

İstanbul Kültür Sanat Vakfı, Credit Suisse sponsorluğunda, yaşayan en önemli jazz'cılardan Chick Corea'yı konuk ediyor. Chick Corea, "In the Spirit of Mozart" turnesi kapsamında 4 Temmuz Salı akşamı Aya İrini Müzesi'nde unutulmaz bir geceye imza atacak. **İstanbul Kültür Sanat Vakfı** tarafından, Credit Suisse'in 150. Kuruluş Yıldönümü Kutlamaları çerçevesinde düzenlenen **Chick Corea**'nın "**In the Spirit of Mozart**" konserinde, **Bayerische Kammerphilharmonie Orkestrası** ve kendi jazz grubu **Chick Corea Jazz Quartet** eşliğinde, klasik müzik ve jazz gibi iki farklı tarzın benzersiz bir bileşimini sunacak. Jazz dünyasında neredeyse 40 yıla yakın geçmişi ile yaşayan bir efsane olarak kabul edilen Chick Corea, konserinde, Mozart'ın 24 numaralı Do minör piyano konçertosunun yanı sıra Mozart'ın müzikal anlayışından ve kendi tecrübelerinden esinlenerek yazdığı 2 numaralı Konçertosunu seslendirecek. Bayerische Kammerphilharmonie Orkestrası ile birlikte sanatçının arkasında çalacak olan **Chick Corea** Jazz Quartet ise yine dünyaca ünlü müzisyenlerden oluşuyor. Konserde, **Corea**'nın en beğendiği besteci ve saksofoncularından biri olan **Tim Garland** (klarinet, flüt ve saksofon), efsanevi davulcu Roy Haynes'in torunu **Marcus Gilmore** (davul) ve **Hans Glawischnig** (bas) **Chick Corea**'ya eşlik edecek. Dergimize bu konu ile ilgili yazıyı yazarımız Can Ergelmiş ve piyanist Selim Benba yazdılar.

Bu sayımızda röportajlarımızı her zaman olduğu gibi çoğunlukla Tunçel Gülsoy'un kaleminden okuyacaksınız. Cengiz Baysal, Al Foster, Okan Ersan, Maria Rita Epik, Quartet Muartet bu sayımızda yer alanlar. Ayrıca Toronto'dan bize destek veren Ozan Boz ve Özgü Özman, Volkan Balkan, Stockholm'den Altuğ Akın, İzmir'den Seval Deniz diğer röportajlarımızı yapan arkadaşlarımız, ellerinize sağlık.

Laço Tayfa'nın kanun ustası, neşesini müziğine büyük bir samimiyetle yansıtan **Nuri Lekesizgöz**, 26 Mayıs 2006 sabahı aramızdan ayrıldı. Smadj presents SOS Project'ten Laço Tayfa'ya çok sayıda projeye emeği geçen Nuri Lekesizgöz, geride unutulmayacak pek çok güzel eser bıraktı. Dergimiz baskıya hazırlanırken ise **Arif Mardin**'i kaybettiğimiz haberi geldi. Kaybettiğimiz ustalarımızın yerleri asla doldurulamayacak. Ama yaşam devam ediyor, müzik devam ediyor...

Jazz müziğinin efsanevi vokal topluluğu **The Manhattan Transfer**, 4 Ağustos 2006 Cuma günü Çeşme Açıkhava Tiyatrosu'nda Egeli müzik severlerle buluşacak. 8 Grammy ödüllü topluluk, ilk kez İzmir'e geliyor. Topluluğun 1982'de çıkardığı "Vocalese" adlı albüm, tam 12 dalda Grammy Ödülü'ne aday gösterilmişti.

Tüm ülkemizde sanatın hemen her dalında pek çok etkinliğin yer alacağı bir dönemdeyiz. Bunlardan en şanslısı İstanbul gibi görünse de diğer kentlerimizde de güzel konserlerin olduğunu, olacağını biliyoruz. Dergimiz tüm bu etkinlikleri izleyenler için tek kaynak, okumadan gitmeyin deriz.

Hepinize iyi konserler, mutlu bir yaz geçirmenizi dileriz.

ZUHAL FOCAN
focan@nardisjazz.com

JAZZ

Boyut Yayıncılık ve Tic. A.Ş. adına sahibi ve
Genel Yönetmen
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcısı
(Reklam)
Yaprak ÜNER

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Kapak: Diana Krall
Fotoğraf: Bruce Weber

Reklam Müdürü
Selim Erem
Aslı Balımtaş

Reklam İletişim ve Geliştirme
Güçlü Altın

Katkıda Bulunanlar
Ahu Ünalp, Altuğ Akın, Can Ergelmiş, Devrim Dikkaya, Emre Memecan, Engin Korkmaz, Filiz Küçük, Fusun Levet, Lütfi Varoğlu, Ozan Boz, Önder Focan, Özgen Özman, Özgü Özman, Özlem Oktar Varoğlu, Seda Binbaşgil, Selim Benba, Seval Deniz Karahaliloğlu, Sezgi Olgaç, Uğur Hüküm, Volkan Balkan.

Grafik - Tasarım
Serdar CAN

Matbaa Müdürü
Memduh ARSLAN

Müessese Müdürü
Ejvet OKTAY

Abone İlişkileri
Sedef Vancı

Boyut Abonelik ve Müşteri Hizmetleri Hattı
0212 444 53 53

Bu yayın ve diğer tüm Boyut ürünlerini edinmek için yukarıdaki telefon numarasından gönderim ücreti ödemeden sipariş verebilirsiniz.

Yönetim Yeri
Jazz Dergisi
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde No: 115
(Milliyet Gazetesi Arkası)
34204 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0.212.413 33 33
Fax: 0.212.413 33 34

İzmir Bürosu:
Şair Eşref Bulvarı No: 65/3 D. 5 Alsancak/İzmir
Tel: 0.232.465 14 08-09-17
Fax: 0.232.465 14 11

Antalya Bürosu:
Barbaros Mah. Akarçeşme Sok No: 23
Kaleiçi/Antalya
Tel: 0.242.244 49 90-91
Fax: 0.242.244 49 92

Basıldığı Yer
Boyut Matbaacılık A.Ş.

BOYUT YAYIN GRUBU

© 2006 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Brad Mehldau
İstanbul Jazz Festivali
Fotoğraf: Murad Şekerli
2004

içindekiler

1 NARDIS

8 RIFFS

- ASAF SIRKIS Serdar Karabatı
- NAXOS JAZZ Serdar Karabatı
- CARMEN MCRAE Sezgi Olgaç
- GILBERTO GIL Sevin Okyay
- OKULLAR Devrim Dikkaya

18 ŞU JAZZ DEDİKLERİ

- Ali Sönmez

20 FİRMALAR – SOUND'LAR

- KENNY WHEELER Orhan Kahyaoğlu

24 RÖPS.

- AL FOSTER Tunçel Gülsoy
- AIRTO MOREIRA Volkan Balkan
- CENGİZ BAYSAL Tunçel Gülsoy
- DAVID VIRELLES Ozan Boz & Öykü Öyman
- OKAN ERSAN Tunçel Gülsoy
- MARIA RITA EPIK Tunçel Gülsoy
- QUARTET MUARTET Tunçel Gülsoy
- AYKUT USLUTEKİN Seval Deniz Karahaliloğlu
- MEHMET İKİZ Altuğ Akın

50 NELER OLACAK

- 13. İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ Emre Memecan
- CHICK COREA Selim Benba
- CHICK COREA Can Ergelmiş
- DOUBLEMOON GECESİ Zuhal Focan
- JAMES BROWN Zuhal Focan
- KAHVALTIDA JAZZ Zuhal Focan
- ANKARA JAZZ FESTİVALİ Özlem Oktar Varoğlu
- BORDUM SANAT FESTİVALİ Özlem Oktar Varoğlu

73 NELER OLDU

- JOHN PATTITUCCI Hülya Tunçağ
- LONNIE SMITH Nisso Niyego
- MERCAN DEDE Zuhal Focan
- DIANE SCHUUR Lütfi Varoğlu
- GENÇ JAZZ Devrim Dikkaya
- NOMME JAZZ Önder Focan
- PARIS'TEN KISA KISA Fusun Levet
- PARIS'TEN Uğur Hüküm
- BILL DE ARANGO Viktor Bensusan
- DON ALIAS Viktor Bensusan
- JACKIE MC LEAN Viktor Bensusan
- ARİF MARDİN Zuhal Focan

84 GÖRÜŞ AÇISI

- AYŞEGÜL YEŞİLNİL Filiz Küçük

87 KLİNİK

- BUCKY PIZZARELLI Cem Tuncer

89 HI-FI

- QUAD Ahu Ünalp
- DİJİTAL ÇAĞDA ANALOG SİNYALLER Ahu Ünal

92 CD VİTRİNİ

- Cengiz Baysal (Candy & Milk Shake), Okan Ersan (To Whom It May Concern), Mehmet İkiz (5 O'Clock Tea), Behzat Gerçeker (Düşler), Chick Corea (The Ultimate Adventure), Cassandra Wilson (Thunderbird), Anthony Wilson (Power of Nine), Dave Valentin (World on a String), Kyle Eastwood (Paris Blue), Pat Martino (Remember), Richard Bona (Tiki), Mishka Adams (God Bless the Child), Mina Agossi (Well You Needn't), Jacintha (Here's to Ben), Sergio Mendes (Timeless), Cannonball Adderley (Why Am I Treated So Bad), Thelonious Monk w/John Coltrane (At Carnegie Hall), Loka (Fire Shepherds), Javier Girotto (New York Sessions), Aisha Duo (Quiet Songs), Francesco Cafiso (Happy Time), Dr.John (Mercernary), Travis Shook (Plays Kurt Weill), Veronica Nunn (American Lullaby), Bebo Valdes (Bebo), Jazz for Babies, Kudsi Erguner (Ottomania), Mercan Dede (Nefes), Sabahat Akkiraz/Orient Expressions (Külliyat), Arif Azertürk (Ayışığı), Valstanbul (Waltz in Istanbul), Zhubin Kalhor (Himalaya), Baba Zula (Dondurmam Gaymak), Jan Kisjes (Da Vinci).
- Seda Binbaşgil'in Seçtiği Yeniler

100 RADYOLAR

- Filiz Küçük

103 KÖRLEME

- EMİN FINDIKOĞLU Serdar Karabatı

104 BULMACA

- Serdar Karabatı

104 CAZGIR

- Özgen Özman

terra | KAYRA | www.kayrasaraplari.com

Sultaniye'nin dünyasını Terra ile keşfedin.

Ege'nin aromatik üzümü Sultaniye, burunda ananas, yeşil elma kokuları ve damakta taze egzotik meyve tatları bırakıyor. Terra, Sultaniye'nin tüm karakterini yansıtmak için onu yerinde işliyor.

AKILLI TASARIMIYLA ARÇELİK MUTFAK

Arçelik Mutfak, mutfağınızda rahat hareket edebilmeniz için kişiye özel estetik ve akıllı çözümler sunar. Örneğin, tezgâh ve dolap yüksekliklerini boyunuza göre hazırlar. Lazer kesimle tezgâhlara istenen şekli verir.

Ünlü İtalyan ve Alman tasarımcıların sunduğu farklı seçeneklerle tamamen size uyan bir mutfak yaratır.

İSTANBUL Şişli: Şişli 1000A Showroom Tel: (0212) 291 42 47 - 291 42 33 • **Bakırköy:** 3A Yapı Tel: (0212) 583 39 75-76 • **Beşiktaş:** Dijital Ltd. Şti. Tel: (0212) 259 35 79-80 - 259 35 87 • **Erenköy:** Armadi Mimarlık Tel: (0216) 385 82 95 - 467 21 11 • **Kadıköy:** Erkutun Ltd. Şti. Tel: (0216) 348 47 22-23 Kalamış • **Çengelköy:** Pehlivanoğulları Ltd. Şti. Tel: (0216) 462 00 00 - 332 04 04 • **Kozyatağı:** Arena Home Tel: (0216) 470 60 00 (4 hat) • **BURSA Osmangazi:** Akpa Tel: (0224) 225 62 00 • **ANKARA A.Ayrancı:** Elmaş A.Ş. 1 Tel: (0312) 466 05 95 • **Çankaya:** Elmaş A.Ş. 2 Tel: (0312) 439 05 33 • **Balgat:** Üçde Ltd. Şti. Tel: (0312) 284 09 09 Çukurambar • **İZMİR Balçova:** Merve Ltd. Şti. Tel: (0232) 278 64 37 • **ADANA** Topçu Ltd. Şti. Tel: (0322) 235 75 77 • **MERSİN** Canlar Koll. Şti. Tel: (0324) 238 72 00 • **İSKENDERUN** Özkaya Ltd. Şti. Tel: (0326) 614 36 76 • **MUĞLA Bodrum:** Dinçer Ltd. Şti. Tel: (0252) 316 77 44-45 - 313 75 44 • **ÇORLU** Gelişim Ltd. Şti. Tel: (0282) 652 51 24 • **BOLU** Leblebicioğlu Ltd. Şti. Tel: (0374) 215 58 23 • **ANTALYA** Sude E'xclusif Tel: (0242) 316 48 20-21 • **DENİZLİ** Gülşim Ltd. Şti. Tel: (0258) 264 39 10 • **ŞANLIURFA** Gürkan Tic. 1 Tel: (0414) 312 43 21 • Gürkan Tic. 2 Tel: (0414) 313 29 28 • **GAZİANTEP** Er-Na Ticaret Tel: (0342) 336 70 74 • **KAYSERİ Melikgazi:** Fulsa A.Ş. Tel: (0352) 235 55 23 • **TRABZON Yomra:** Ar Plaza Tel: (0462) 341 10 41-42-43 Kaşüstü Beldesi

Koç

444 0 888 www.arcelik.com/mutfak

arçelik | mutfak

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Asaf Sirkis & Inner Noise

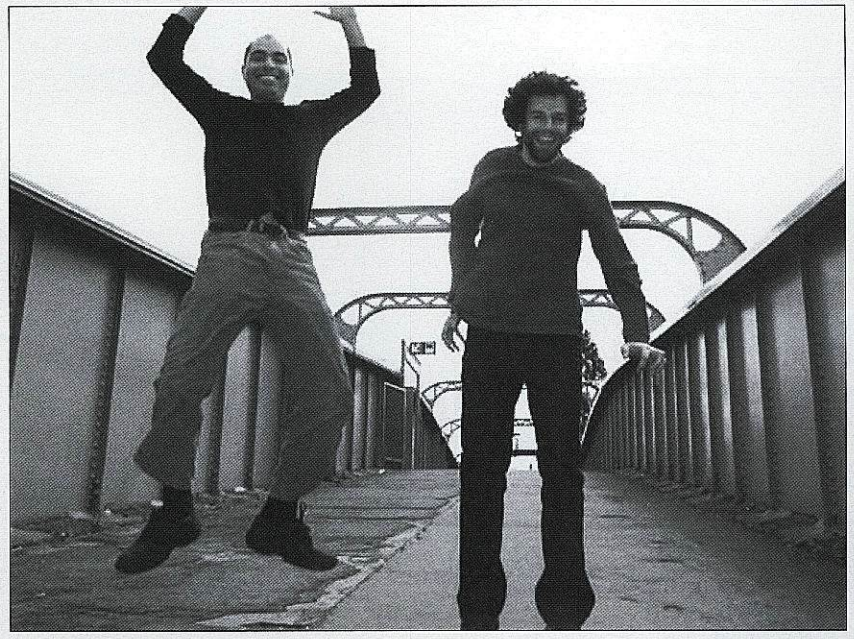

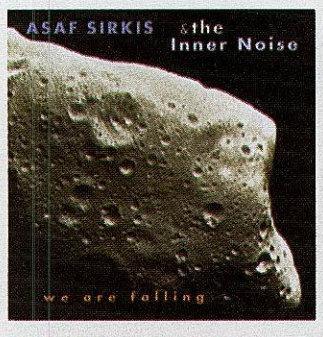

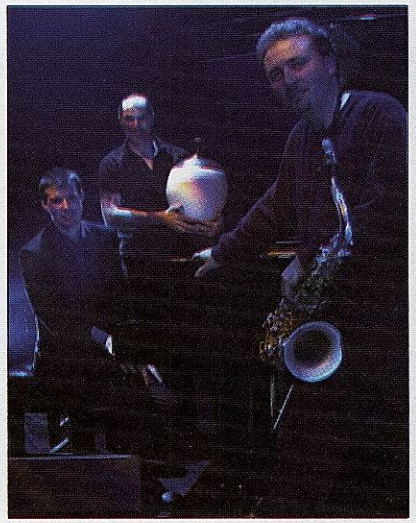

Asaf Sirkis İsrail'de başlattığı profesyonel müzisyenliğini İngiltere'ye taşımış bir jazz'cı. "Avrupa'da gerek kendi müziğimi geliştirmeye, gerekse başkalarıyla birlikte yaratıcı müzikler çalmaya imkan verecek bir yer arıyordum. Sanata daha fazla ilgi gösteren ve kafamdaki radikal projelerin kabul görebileceği bir yer..." diyerek açıklıyor gerçekleştirdiği bu coğrafya değişikliğini. Sirkis çoğunlukla saksofoncu Gilad Atzmon'un projelerindeki varlığıyla tanınıyor, ancak Avrupa'nın farklı noktalarındaki müzisyenlerle birçok başka çalışma kotarmış. Davul setinin başına bir yandan da kendi grubu Inner Noise ile geçiyor. Bugüne değin üçlüsüyle Inner Noise (2002) ve We Are Falling (2005) başlıklı iki albüm yayınladı Sirkis. "Grupla İngiltere ve Avrupa'da turlamaya başladığımda daha çok etnik-jazz çalan, davuldaki adam olarak tanınıyordum. Tabii ilk Inner Noise albümü bu anlamda tam bir şok yarattı..." diye düşünmekte. Her ikisi de Konnex firmasından derlenmiş kayıtlarda Inner Noise tuşlularda Steve Lodder ve gitarist Mike Outram ile tamamlanıyor. Grubun ismiyle anılan ilk albüm Londra'da bir kilisede kaydedilmiş; orgun ses hacmine ve karanlık tonlarına odaklanmış bu müzik için kimileri gotik-jazz yakıştırmasını kullanmakta. İkinci albümleri We Are Falling'de de Inner Noise puslu bir stili benimsemiş. Jazz-rock ve avantgarde vurgularının karışımına yatkın, yüzeyin altında İngiliz usulü art-rock dokunuşuna kadar uzanan bir grup izlenimi bırakıyorlar. Dinleyicisinden gözlemci olmaktan çıkarak bizzat müziğin içine girmesini talep eden bir stil bu.

Inner Noise kayıtlarından örnekler dinlemek için müzisyenin web sitesine gitmeniz yeterli: www.asafsirkis.co.uk

Sony Ericsson

Yeni W810i

BENİM TELEFONUM - BENİM MÜZİĞİM

Yeni Sony Ericsson **W810i Walkman® telefon**

- Walkman® player • 512 MB Memory Stick PRO Duo™, 170 şarkıya kadar depolama
- Kutunun içinden çıkan MMC-60 kablosu ile müzik setine bağlama ve yüksek kalitede müzik dinleme
- RDS'li FM radyo • Uçuş modu, 30 saate kadar müzik dinleme
- Otofokuslu 2 Megapiksel kamera • EDGE • HTML Tarayıcı

Walkman® Telefonlar

Müzik her yerde cebinde

www.sonyericsson.com/W810i

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Naxos Jazz

Düşük fiyata sunduğu klasik müzik kayıtlarıyla tanınan Naxos uzunca bir süredir jazz'a da el vermiş durumda. Naxos Jazz katalogu hızlı sayılabilecek bir biçimde, altmışın üzerinde albüme ulaştı. Şirket bilinen bazı müzisyenlere yeni kayıt imkanları sunarken konumunu adı sanı az duyulmuş müzisyenleri bulup çıkarma iddiasıyla da pekiştirme çabasında. Yeni isimler arasında Avrupalılar yanında Avustralyalı ve Yeni Zelandalı jazz'cıların da önemli bir payı bulunuyor. Bunda şirket kurucusunun Hong Kong'da yerleşik olmasının etkisi olduğunu varsayabiliriz.

Naxos Jazz Gordon Brisker, Ron McClure, New York Jazz Collective, Sam Yahel ve Mike Nock için yaptığı ilk albümlerden sonra özellikle Florian Ross ve UMO Jazz Orchestra ile gerçekleştirdiği kayıtlarla dikkati çekti. Florian Ross'un Naxos etiketini taşıyan 1998 basımı Seasons and Places müzisyenin kendi adına gerçekleştirdiği ilk kayıt olma özelliğini taşıyor. 1972 doğumlu Alman piyanistin bu albümünü Suite for Soprano Sax and String Orchestra ve Lilacs and Laughter adında iki çalışması izledi. Başarılı addedilebilecek bu dönemden sonra Ross Intuition'a geçti ve Blinds & Shades, Home & Some Other Place ve Big Fish & Small Pond başlıklı üç albüm daha yaptı. 1975 yılında kurulmuş olan UMO Jazz Orchestra Helsinki çıkışlı, Finlandiya'nın simge topluluklarından. Grubun Naxos etiketli iki albümü bulunuyor. İlki 1998 yılında orkestranın ismiyle çıkmış olan albüm Fin cazının dikkati çeken iki ismi piyanist Seppo Kantonen ve saksofoncu Eero Koivistoinen'in de yer aldığı bir kayıt. Bu ve sonraki albüm Transit People'ın her birinde Kirmo Lintinen'in direktörlüğü ayrıca göze çarpıyor.

Son dönemde bir parça ivme kaybetmiş gibi durmakla birlikte Naxos Jazz parçası olduğu girişimle özdeşleşmiş fikri sürdürmekte ısrarlı gözüküyor. Kendisi de elbette kâr amaçlı olmakla birlikte, çokça şikayet ettiğimiz fiyatlara ve bazı takıntılara karşı düzgün bir seçenek oluşturması itibarıyla jazz severlerin izlemesi gereken bir yapımcı Naxos Jazz. Naxos Jazz web sitesi:

www.naxos.com/labels/naxos_jazz.htm

Transit People başlığı müzisyenlerin sürekli dolaşır halde olmalarına atıfta bulunan bir seçim.

New York çıkışlı Lan Xang son haliyle Donny McCaslin, Scott Colley, David Binney ve Kenny Wollesen'dan oluşan bir grup idi.

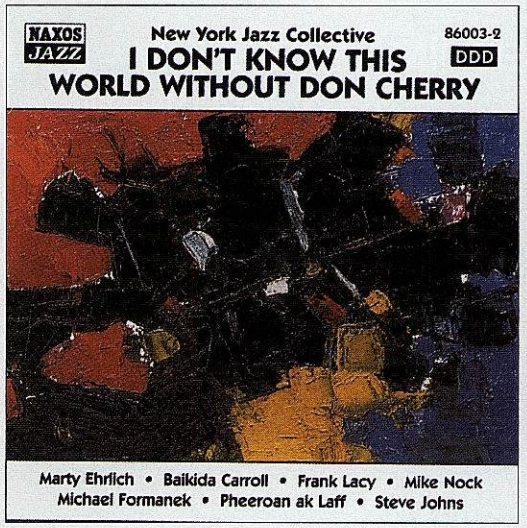

NYJC Mike Nock, Marty Ehrlich, Michael Formanek ve Pheeroan ak Laff'in uzun süreli jazz alışverişlerine dayanan bir topluluk.

Suite for Soprano Sax and String Orchestra Dave Liebman'ın varlığıyla da dikkati çeken, klasik müzik ile jazz birlikteliğinin güncel bir örneği.

Garanti

CAZ yeşili

13. ULUSLARARASI
İSTANBUL
CAZ FESTİVALİ
5-16 TEMMUZ 2006

Sezgi Olgaç
sezgi.olgac@jwt.com

Miss Jazz

Ritmi geriden, ağır ağır takip eden, kendine has bir yorum. Kopkoyu, dolu dolu bir ses. Ve belki de en önemlisi, söylediği şarkının sözlerindeki her kelimeye hak ettiği anlamı, duyguyu verebilme yeteneği. Tüm zamanların en önemli vokalistlerinden biri:

Carmen McRae

8 Nisan 1920 tarihinde, Harlem, New York'ta dünyaya gelen Carmen McRae, müziğe küçük yaşlarında piyano eğitimi alarak başladı. Daha çok gençken yazdığı "Dream of Life" isimli bestesi, dönemin önemli jazz müzisyenlerinden piyanist Teddy Wilson ve kompozitör eşi Irene Kitchings Wilson'ın dikkatini çekti. Irene Wilson, onu Billie Holiday ile tanıştırınca, Carmen'in daha 19 yaşındayken bestelemiş olduğu Dream of Life, bir rüya olmaktan öteye geçti ve 1939 yılında Billie Holiday tarafından seslendirildi. Erken gelen bu başarının Carmen Mcrae'nin müzikal kariyerinde fazla bir etkisi olmamış gibi görünse de Billie Holiday ve Irene Wilson, kendisinin de dile getirdiği gibi onun tüm yaşamını etkileyecek, çok önemli iki isim oldular. *("If there had been no Billie and Irene, there would have been no me."/"Eğer Billie ve Irene olmasaydı, ben de olmazdım").*

İllustrasyon - Engin Korkmaz

Carmen McRae, 1940'lı yıllarda şarkıcılık kariyerinde giderek yükselmeye başladı. İlk önce Benny Carter, daha sonra da Count Basie Orkestrası'nda şarkı söyledi, Mercer Ellington'ın orkestrasında piyano çaldı ve bu orkestra ile birlikte ilk stüdyo kaydını yaptı. Davulcu Kenny Clarke ile yaptığı ilk evliliğini sonlandırdıktan sonra Chicago'ya taşınan Carmen, bir süre buradaki kulüplerde zor koşullar altında şarkıcılık yapmaya devam etti. Ancak sonra New York'a geri döndü. 1950'lerin başlarında Carmen, neredeyse 10 yıla ulaşmış şarkıcılık kariyerinde geldiği noktadan pek de memnun değildi. Derken 1955 yılında Decca ile imzaladığı anlaşma ile kariyeri farklı bir ivme kazanmaya başladı. Carmen, kendi adını taşıyan ilk albümünü Decca etiketi altında çıkardı.

Albümü, konserler, performanslar izledi. Artık kalabalıklar, Carmen'i hayranlıkla dinliyorlardı. Üstelik çok geçmeden, Downbeat dergisi tarafından yılın en iyi jazz şarkıcısı olmaya aday gösterilmiş ve Carnegie Hall'da gerçekleşen All-star Jazz konserinde en iyilerden biri olarak yer almıştı bile.

Decca ile kayıtlar yapmaya devam eden Carmen, aynı zamanda prestijli kulüplerde ve konser salonlarında da performans göstermeye devam ediyordu. O sıralarda ilerleyen yaşının, çokça sigara ve marijuana tüketiminin de etkisiyle sesi yavaş yavaş pesleşmeye başlamıştı. Yine de bu değişiklik birçok kişi tarafından farkedilmedi.

1961 yılında Carmen'in karşısına daha öncekilerden farklı bir fırsat çıktı. Dave Brubeck Quartet ile birlikte, Paul Desmond'un bestelediği Take Five'ın kaydında yer alacaktı. Albüm kaydedilip piyasaya çıktıktan sonra, Carmen'in hayatı boyunca hiçbir albümünün elde edemeyeceği kadar yüksek bir satış rakamına ulaştı ve milyonlarca kopya satan bu albümle birlikte Take Five, Carmen'in en büyük hiti oldu.

1970'li yıllarda Carmen, hak ettiği değeri tam olarak görmeye başladı. Artık o da tıpkı Ella Fitzgerald, Sarah Vaughan, Anita O'day gibi tüm zamanların en iyi jazz şarkıcılarından biri sayılıyordu. Müzikal anlamda belki de en iyi noktaya ulaştığı bu dönemde, kariyerinin en önemli albümlerini kaydetti. 1987'de muhteşem bebop şarkıcısı Betty Carter ile birlikte kaydettikleri The **'Carmen McRae-Betty Carter Duets'** adlı albümü, 1988'de Thelonious Monk bestelerinden oluşan tribute albüm **'Carmen Sings Monk'** izledi. Yarısı The Great American Music Hall'da, diğer yarısı ise New York'ta bir stüdyoda kaydedilen bu albümde Carmen, Thelonious Monk'un karmaşık bestelerinin altından müthiş bir ustalıkla kalkıyor, her şarkıda muhteşem bir performans gösteriyor, çok yakında etkisini hissetmeye başlayacağı hastalığından eser bile taşımıyordu. Bu albümü, 1990 yılında yakın arkadaşı Sarah Vaughan'ın ölmesinden bir sene sonra kaydettiği **'Sarah: Dedicated to you'** izledi. Bu albümde Carmen'in son bestesi olan ve Sarah Vaughan hayranlarını gözyaşlarına boğan *Sarah* isimli şarkı da yer alıyordu.

Kısa bir süre sonra, Blue Note'ta vermekte olduğu bir konser sırasında aniden rahatsızlanan ve hastaneye kaldırılan Carmen'in sağlığı giderek kötüleşmeye başladı. Yine de doktorlar dikkatli bir beslenme ve dinlenme programına girdiği sürece iyileşebileceğini ve sahneye yeniden çıkabileceğini söylüyorlardı. Hayatı boyunca sigara içmekten vazgeçmeyen, hastalandığında bile sigarayı bırakmayı reddeden Carmen, astım, kronik bronşit ve amfizemin üstesinden, doktorların söylediği kadar kolay gelemedi ve tekerlekli sandalyede yaşamaya başladı. Tekerlekli sandalyede senelerini geçirdikten sonra, 10 Kasım 1994'te komaya girdi ve Los Angeles'taki evinde yaşama veda etti.

1993-1994 yılları arasında pek çok kez ödüle layık görülen Carmen McRae, 40'a yakın albüm kaydetti, Amerika ve Avrupa'da sayısız konser verdi. Söylediği şarkılarda melodiden çok sözlere önem veren ve jazz şarkıcılığını *"herhangi bir jazz şarkısını alıp, içine kendini enjekte edebilmek"* diye özetleyen Carmen'in, albüm kayıtlarında bile her dinleyiciye birebir konuşurcasına direkt hitap eden sesi, tüm güzelliğiyle bizimle olmaya devam edecek.

Kaynaklar:
Carmen McRae "Miss Jazz"
(Yazar: Leslie Gourse)
www.vervemusicgroup.com
Ralph Gleason's Jazz Casual DVD

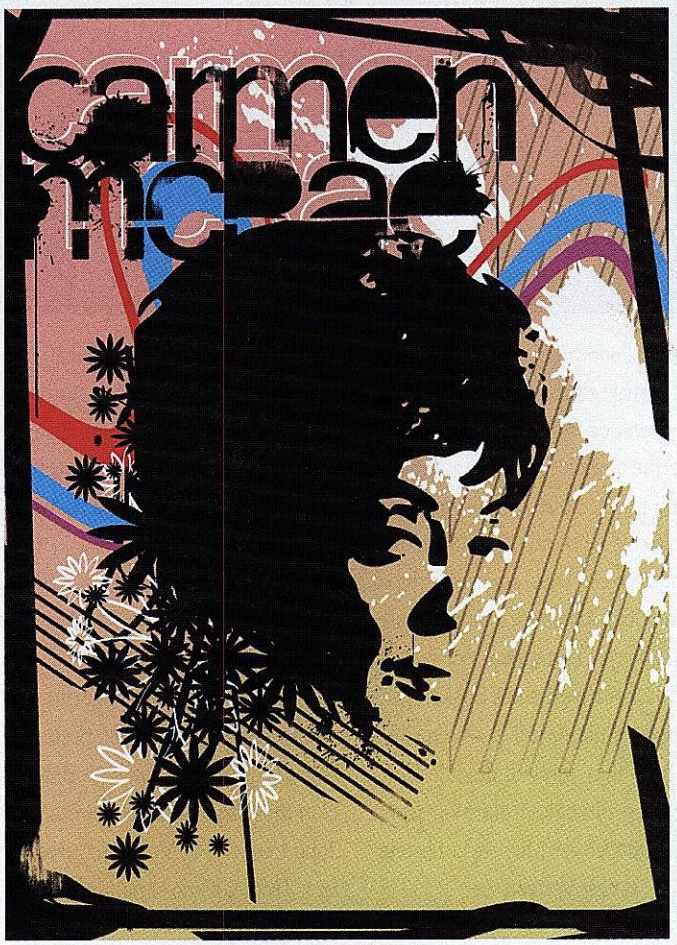

İllustrasyon - Engin Korkmaz

Sevin Okyay

Gilberto Gil

Ça! Bam! Ba!

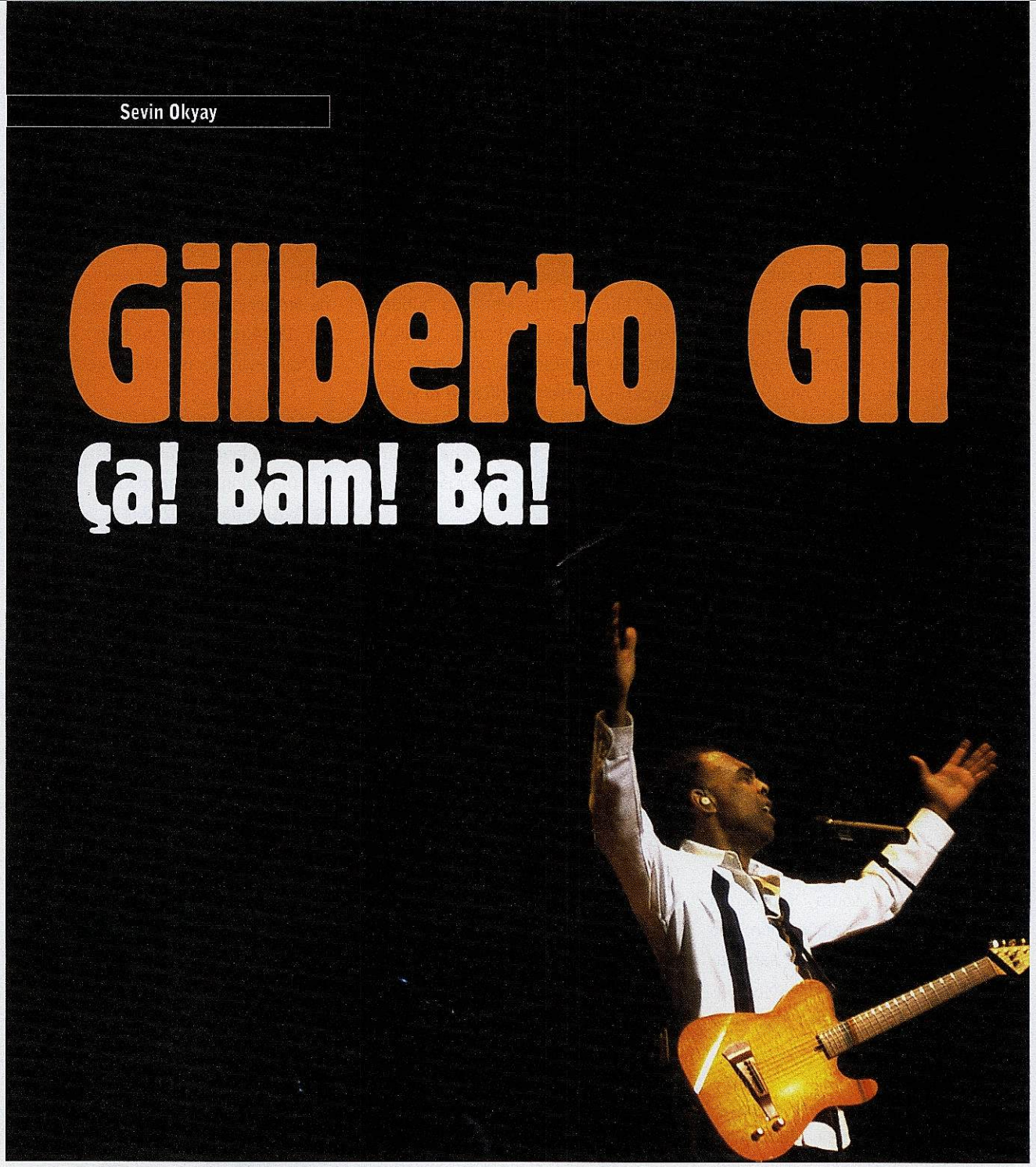

Kısa süre önce Londra'daki Tropicalia şenliğinde, kültür merkezi Barbican'da bir konser verdi. Oradan da Amsterdam ve Köln'e gitti. Örgülerine biraz ak düşmüş, görev icabı ara sıra da takım elbise giyiyormuş ama, gene de bildiğimiz Gilberto Gil. Biz kendisini, 6 Temmuz'da 13. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde, Açıkhava sahnesinde izleyeceğiz. Sahneye çıktığında 65 yaşına basmış olacak. Brezilya Devlet Başkanı, sabık fabrika işçisi Lula da Silva'nın ona verdiği kültür bakanlığı görevini de halen sürdürüyor. Sıradışı bir bakan olarak... Gerçi görevi üstlendiğinden beri hiç şarkı besteleyememiş ama, konser veriyor.

Yaşı tutanlar, 960'ın Tropicalia hareketini hatırlar. Sadece bir müzik akımı değildi, bir kültür ve sanat hareketiydi. Şair Oswald de Andrade'nin "sanatsal yamyamlık"ından etkilenmişlerdi, yerli-yabancı ne bulurlarsa torbalarına atıyorlardı. Rock, bossa nova, samba, capoeira, baião ve salsayı harman ettiler. Dikta döneminde söylemek istediklerini tam olarak dile getiremeseler de ima eden genç müzisyenlerin şarkıları halkı harekete geçirmişti. Şarkıcı, besteci ve gitarist Gilberto Gil ile onun gibi Bahia doğumlu olan arkadaşı Caetano Veloso, Brezilya'nın John Lennon'ı ve Paul McCartney'i gibiydiler. Tropicalismo imajları akla hippileri, rock'n'roll'u özgürlüğü ve benzer "tehlikeli" şeyleri getiriyordu. Bu cüretlerini de önce hapse atılıp, sonra İngiltere'ye sürgün edilerek ödendiler.

Ama kahırdan lütuf dedikleri böyle bir şey herhalde. Gil orada Yes, Pink Floyd ve Incredible String Band'le, Rod Stewart'la çalıştı. Jimmy Clif'le, David Gilmour'la, Alan White'la arkadaş oldu. Onu en fazla tavırlar etkiledi, grup lideri olmaya karar verdi. Bir kavram ve eylem olarak. Grup kurmak, sahneye çıkmak, turne yapmak, menejerlerle çalışmak, kayıt; yani çağdaş anlamda bir grup lideri ne yapıyorsa onları yapmak. "Bunu oluşturmanın koşulları –psikolojik ve

zihinsel- ve müzikal olarak Elvis'ten, kültürel olarak James Dean'den gelen bu sembolün geliştirilmesi," diyordu. "Sonra Beatles, Jimi Hendrix, hepsi.... eksiksiz bir kavram, modern." Bir ABD turnesi yaptı, sonra da ülkesine döndü. 1990'ların başında kendi şehri Salvador'un kültür sekreteriydi. Lula da Silva 2003 Ocak'ında Başkan seçilince, Gilberto Gil Brezilya'nın yeni Kültür Bakanı oldu. Kendisine hâlâ bir "troubador / gezginci ozan" gözüyle bakıyor.

Caetano ile ikisi ve Tropicalismo'nun diğer müzisyenleri aslında Batılı meslektaşlarından daha şanslıydı. Gil ve Veloso dünya müziği füzyonlarını Batılı meslektaşlarından yıllarca önce denemiş, bulmuşlardı. On dokuz yaşındayken radyoda Joao Gilberto'yu dinleyip annesinden gitar isteyen delikanlı (daha önce akordeon ve vibrofon çalıyordu), müziğinde her zaman siyasi bir yan olmasını da, üniversiteye gittiği dönemde her yerde, özellikle Celso Furtado ve Henrique Cardoso gibi hocaların derslerinde ideolojik tartışmalar yapılmasına borçluydu. Bahia Federal Üniversitesi'nde Marksizmi, modernizmi, karşı-kültürü aynı anda tanıdı. Darbe öncesi Brezilya'sı, hem sanatsal, hem de ekonomik açıdan umut dolu bir dönem yaşıyordu. 1960 darbesi bu umutları sarstığı halde yok edemediyse, bunda Tropicalismo'nun genç sanatçılarının da rolü olmuştur.

Gil ve Veloso Tropicalismo ile başlayan hareketi sürdürebilselerdi, Brezilya'da darbe olmasaydı, belki İngiltere'de hızlandırdıkları süreci doğal olarak orada yaşarlardı. Yaşamadılar ama Batı etkileri yüzünden de eleştirilmediler. Çünkü bu eleştirilerle daha önce, Tropicalismo döneminde karşılaşmışlardı; kimi sol kesimler ve bazı muhafazakârlar onları suçlamıştı. Ancak geri döndüklerinde, bir benimsenme durumu ile karşılaştılar. Toplumsal ilerlemenin kültürel eşdeğeri olarak kabul görmüşlerdi. Dikta da onlara pek bulaşmadı. Gil, herkes aksini düşündüğü halde, aslında şarkı sözlerinin pek de ağır olmadığını düşünüyor. "Tavrım belki, ama şarkı sözlerim, hayır."

Bahia'lı olduğu halde, yoksulluktan uzak, hali vakti yerinde bir ailenin çocuğu olduğu için derisinin kara olduğunu pek fark etmeyen Gil, 1970'lerin sonlarında Brezilya'daki siyah bilinç hareketinin sözcülerinden biri oldu. 1977'de Nijerya'nın Lagos kentinde bir sanat festivaline katıldı, çok etkilendi. Dört bin kişiydiler: karaderili yazarlar, müzisyenler, ressamlar, şairler, oyun yazarları, dansçılar. Afrika'nın her yerinden, dünyanın her yerinden. Bir ay boyunca ortak konularını, kara derili olmayı, ırkçılığı, mücadeleyi, bağımsızlık savaşını tartıştılar. Stevie Wonder'ı da ilk defa orada tanıdı, Fela Kuti'nin evinde. Afro-Afrikalı mirası hakkında daha da fazla düşünmeye başladı. "Afrika sokaklarında sadece insanları ve profillerini, yüzlerinin yapısını, vücutlarının yapısını ve karaderililerin çeşitliliğini gözleyerek ağlardım; her yandan gelmişlerdi – uzun boylu, kısa boylu, zayıf, Avrupalı gibi olanlar, hepsi farklı kültürlerden."

Sosyal bilincini, çevre ve kadınların durumu konusundaki duyarlılığını, dünya müziğinin ticari, mekanik yanını ruhsal değerlerle dengelemeyi hiç elden bırakmadı. Geçen sefer buraya geldiğinde Açık Radyo'da bir söyleşi yapmıştık. Siyasete atılmıştı ama henüz bakan değildi. O sıralar da, sanattan yararlanarak sosyal ilerlemenin gerçekleştirilebileceğine inanıyordu. Yoksul çocuklar için sanatla kendini ifade etmenin bir kurtuluş yolu olacağına da. Bir yandan da, Brezilya milli takımının o akşamki maçını merak ediyor ve adının nasıl telaffuz edildiğini öğretiyordu. "Ciyuberto Ciyu. Ama üzülme, güneybatıda senin gibi Jilberto Jil diyenler de var." Ornette Coleman misali, o da bir ahir zaman guru'suydu. Fevkalade mütevazı, iyi niyetli, sevecen bir insan. Son zamanlarda onunla yapılan söyleşilere bakınca, hiç değişmemiş diye seviniyorum.

Peki, Gilberto Gil sadece bu mu? Elbette hayır. O kırk yılı aşkın süredir çok iyi, birleştirici bir müzisyen: xote, xaxado, afoxe, baiao, bossa nova, samba, funk, balad, reggae (Bob Marley'i Eric Clapton'dan yıllar önce keşfetmişti), sair Karayip ritmleri. Hatta rap. Kendi gençliğinde olsa, kesinlikle ilgileneceğini söylüyor. Gilberto Passos Gil Moreira, karizmatik bir şarkıcı, besteci, can veren bir sesin sahibi, nefis ritm yaratıcısı. Afro-Brezilya kültürüyle, candomblé diniyle, Zen'le, felsefe, ekonomi, sosyolojiyle, gelecek şokuyla ilgilenen bir insan. Ve de bir bakan. Doğrusu, sırf bu yüzden Brezilyalılar'ı kıskanmamak elden gelmiyor. Üstat ise, "Tekrarların, taklitlerin arasında," diyor, "her zaman yetenek, yeni şeyler, ruh, karizma, cüret de olacak. Beklediğimiz bu, Ça! Bam! Ba!"

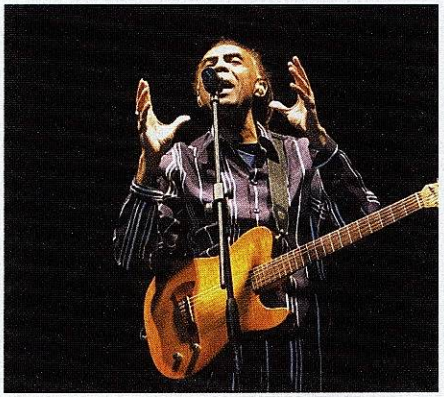

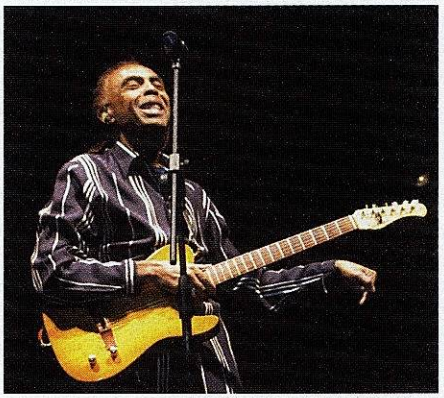

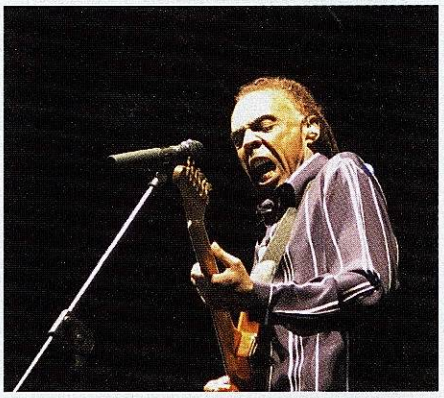

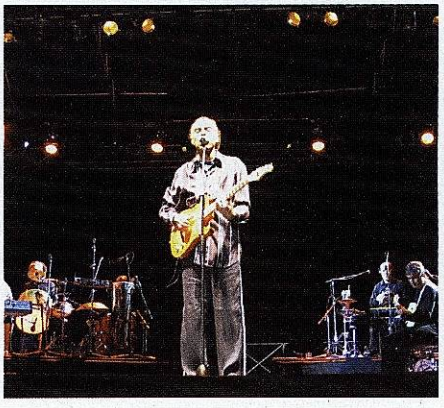

Devrim Dikkaya - jazzpub@hotmail.com
Evrim Gürel - evrimemail@hotmail.com

Jazz Okulları

Bundan böyle her sayımızda genç jazz müzisyenlerine rehberlik etmesi için Dünyanın önde gelen jazz okullarını tanıtacağız. Bu sayımızda her ne kadar eski gücünden uzak da görünse önemini yine koruyan Amerika Boston merkezli Berklee Müzik Akademisi'ni tanıtacağız.

Berklee Müzik Akademisi

"Mükemmel Çağdaş Müzik Eğitimi ve Teknolojik Bilgi"

1945 yılında açılan Berklee College of Music (Berklee Müzik Akademisi), bugün 1000'i uluslar arası 4000 öğrencisi ile dünyanın en büyük ve prestijli bağımsız müzik okullarından biridir. Yoğun ve geniş kapsamlı müfredatı, teknolojik olanaklarla donanmış derslikleri, laboratuarları ve stüdyolarıyla; atölye çalışmaları ve değerli öğretim görevlileri ile Berklee hiç şüphesiz bugün Çağdaş Müzik alanında öğrencilerine çeşitli emsalsiz bir eğitim vermektedir.

Bugüne kadar mezunları hep müzik sektörünün en iyi noktalarına gelmiş olan okulda, müziğin yanı sıra teknoloji ve bilgisayar programları ile de haşır neşir oluyor öğrenciler. Hatta öyle bağlantılı ki, Berklee müzik eğitimi ve teknoloji, kimi zaman mezunlar kendilerine kariyer olarak, bilgisayar teknoloji ile ilgili branşları bile seçebiliyor.

Ünlü Berklee mezunları arasında; prodüktör/aranjör Quincy Jones, Rock şarkıcısı/bestecisi Melisa Etheridge, Steely Dan başkanı Donald Fagen, prodüktör ve Atlantik Plak Stüdyoları sahibi Arif Mardin, jazz'cı Gary Burton, şarkıcı/besteci Patty Larkin, gitarist John Scofield, Living Colour davulcusu Will Calhoun gibi isimler var.

Berklee'de jazz'dan, blues'a, latin'e, dünya müziklerine teknoloji ile bütünleşmiş bir "Çağdaş Müzik Eğitimi" veriliyor. Öğrencilerin eğitime yaklaşımlarına göre çeşitli lisans, diploma ve kurs seçenekleri var. Başvuru için öncelikle, başvurunuzu yapacağınız bir lisans derecesi ya da bir diploma; ardından da temel enstrümanınızı ve dalınızı seçmeniz bekleniyor.

Lisans derecesi: Lisans derecesi, bildiğiniz 4 yıllık bir üniversite eğitimidir. İçinde, müzik müfredat programlarının yanı sıra, Sosyal Bilimler dersleri de yer alır. Bu seçenek; Müzik İşletmeleri Yönetimi, Müzik terapisi, Müzik Eğitimi gibi alanlar için gereklidir. Mezun olabilmek için toplam 120 krediyi başarıyla tamamlamış olmanız beklenir.

Diploma: Eğer Sosyal Bilimler alanındaki derslerle dikkatinizi dağıtmadan sadece Çağdaş Müzikler konusunda odaklanmak gibi bir isteğiniz varsa, Profesyonel Diploma seçeneği sizin için uygun olacaktır. Mezuniyet için en az 96 krediyi başarıyla

Franklin & Arif Mardin

tamamlamış olmanız beklenir. Pek çok öğrenci 4 yıldan çok daha kısa bir sürede bu krediye ulaşır.

Sertifika Eğitimi: Bazen öğrenciler, Berklee'de eğitim alma deneyimini yaşamak isterler. Amaçları, bir lisans derecesi ya da diploma sahibi olmak değildir. 4 yarı yıllık (2 yıl) eğitim ve 48 kredi sertifika sahibi olmanız için yeterlidir.

Yaz Kursları: Berklee, tam zamanlı programlarının yanı sıra, belli seviyedeki katılımcılarına yaz boyu çeşitli kurs seçenekleri de sunmaktadır. Bir hafta ile 5 hafta arasındaki yaz kurslarının yanı sıra, 12 haftalık yaz dönemi kursları da mevcuttur. Yaz kursu deyip geçmeyin, yine de Berklee'de eğitim aldığınızı hatırlatır, yaz boyu katılabileceğiniz bu kurslarda her gün sabah 9 ila akşam 6 arasında derste olacağınızı hatırlatırız. Dersten sonra da, zamanınızı jam sessionlarda, özel pratik odalarında, Öğrenme Merkezi'nde geçirebilirsiniz.

Tam zamanlı Programlar Son Başvuru Sonbahar Dönemi 1 Temmuz İlkbahar Dönemi 1 Aralık Yaz Dönemi 1 Nisan.

Önemli Bilgiler:

Berklee'ye Eylül, Ocak, Mayıs aylarında başlamanız mümkün.

Öğrencilerin çoğunluğu liseyi yeni bitirmiş üniversiteye başlayanlar; bir kısmı, diğer okullardan transfer olan öğrenciler ve bazıları da müzikle uğraşan öğrenim hayatından uzun bir süre uzak kalmış kişiler.

Berklee'de öğrenci olabilmek için öncelikle, temel bir enstrümanda en az 2 yıllık bir eğitim almış olmanız gerekiyor. Bu tip bir eğitimi okulda yada kendi gayretinizle sahip olabilirsiniz. Önemli olan; Berklee'deki eğitim için gerekli olan bu altyapıya bir şekilde sahip olmak.

Öğrencilerden başvuru için; müzik yazma konusundaki temel bilgilerini de (ritmik notasyon, melodik notasyon vb.) kanıtlamaları bekleniyor. Başvuru için bir lise diplomasına sahip olmanız ve yurtdışında eğitim için gereken TOEFL gibi bir takım yeterlilik testlerini geçmeniz de gerekli.

Berklee'ye tüm başvuru evrakları, istenen tüm belgeler, noterden İngilizce çevirileri yapılarak gönderiliyor. Adaylar başvurularına an fazla 3 ay içinde bir yanıt alabiliyorlar. Başvurunuz kabul edilirse, size bir I-20 "Certificate of Eligibility" belgesi veriliyor. Eğitim için uygunluğunuzu kanıtlayan bu belge ile Amerikan konsolosluğuna F-1 öğrenci vizesi başvurusu yapmanız gerekiyor.

Boston'da yer alan Berklee'nin web sitesinden (www.berklee.edu), başvurular, müfredat, uluslar arası öğrencilik için koşullar, kampuste çalışma olanakları gibi konularda detaylı bilgi edineilirsiniz. Uluslar arası öğrenciler kayıtla ilgili tüm sorularını; 00 1 617 747 26 50 numaralı telefon ve internationaladmissions@berklee.edu eposta adresinden yetkililere iletebilir.

Berklee'de okurken çalışmak pek olası değil. Bu konuda, ilgili bölüme bir başvuruda bulunmanız ve izin verilmesini beklemeniz gerekiyor. İzin alsanız bile çalışma alanınız kampus sınırları içinde ve aylık kazancınız 200 Doları geçemiyor. Okula öğrenci kabul edilirken, zaten her öğrencinin, seçtiği/kabul edildiği program için gerekli olan finansal desteği banka hesabında bulundurması ve bunu bir belge ile ispat etmesi isteniyor. Yani, Berklee'de sizden beklenen kendinizi tümüyle okula ve derslere vermeniz. Tüm bu uğraşılar size zor ve yorucu geliyorsa, henüz bunların sadece başlangıç olduğunu hatırlatmak isteriz. Hep dedikleri gibi; amaç hedef değil, hedefinize giden yolda edindiğiniz deneyim ve anlayışı mutlulukla kabullenmektir.

İletişim Adresleri:

Berklee Müzik Akademisi : **www.berklee.edu**
1140 Boylston Street
Boston, MA 02215
Telephone (617) 266-1400

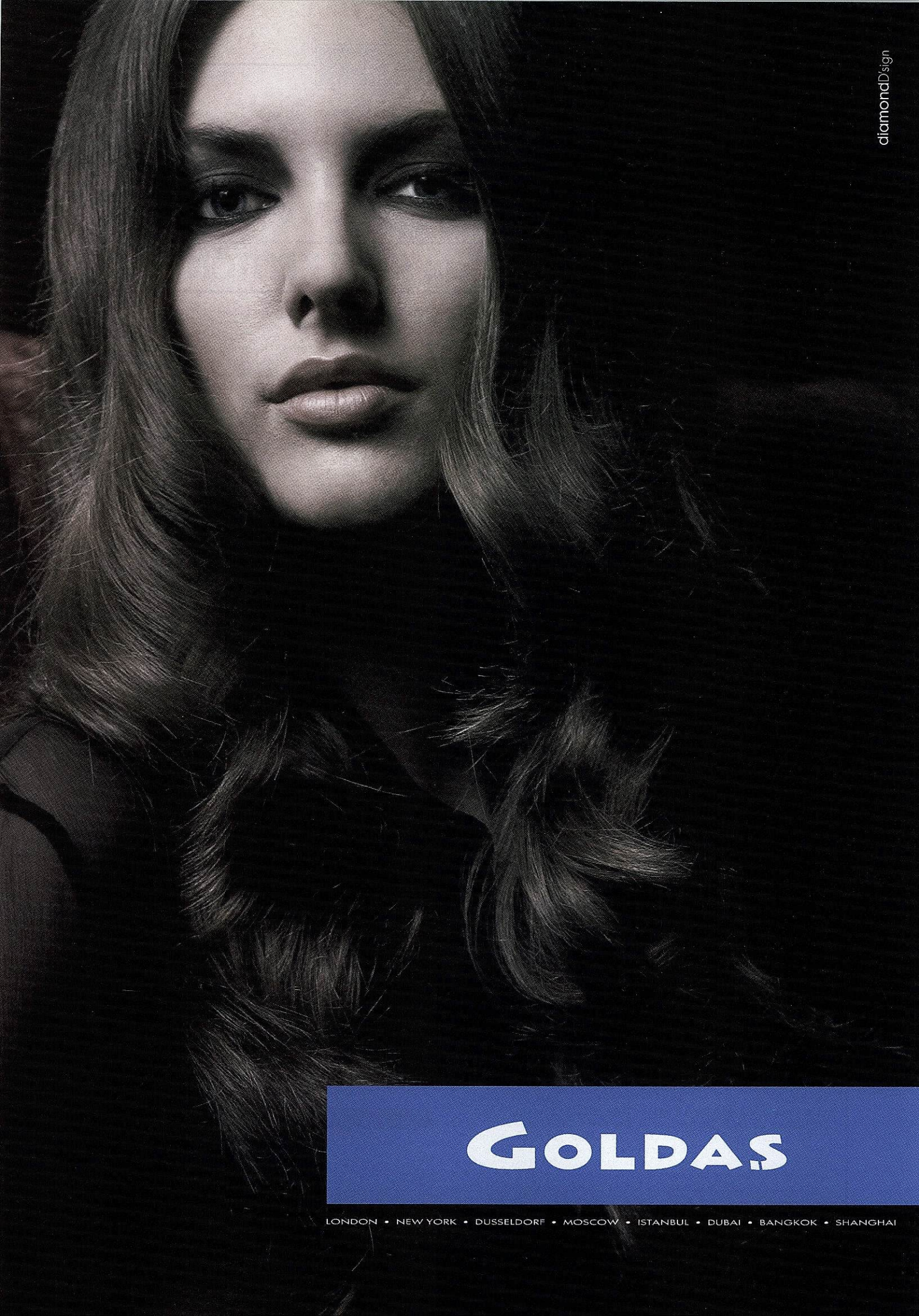
diamondD'sign
GOLDAŞ
LONDON • NEW YORK • DUSSELDORF • MOSCOW • ISTANBUL • DUBAI • BANGKOK • SHANGHAI

Derleyen: Ali Sönmez
(alisonmezjazz@hotmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"... to me if it's anything, Jazz is a verb - it's more like a process than it is a thing. /
... bana göre, Jazz olsa olsa bir fiildir – bir şeyden ziyade bir sürece benzer" – PAT METHENY

Genç Koleksiyoncu: STAN KENTON (1)

Stanley Newcomb Kenton, 15 Aralık 1911'de Kansas eyaletinin Witchita kentinde, genç bir çiftin ilk çocuğu olarak dünyaya gözlerini açtı. Stan daha bebekken Colorado'ya giden aile, o 6 yaşına geldiğinde de Los Angeles'a yerleşti. Bu kentte büyüyen Stan Kenton, 10 yaşındayken annesinden ilk piyano derslerini almaya başladı. İki sene sonra ise, özel bir hocanın gözetiminde yoğun bir şekilde klasik piyano eğitimi görüyordu. Yine yeniyetme çağında bazı nefesli sazları çalmayı da öğrenen Kenton'ın Jazz'a duyduğu ilgi, dinlediği Benny Carter plaklarıyla başladı. Onu etkileyen diğer müzisyenler ise Earl "Fatha" Hines, Louis Armstrong ve Jazz kokan besteleriyle George Gershwin'di. Lise yıllarında okul orkestrasında piyano çalan Kenton, mezun olduktan sonra da Batı Kıyısı'nda çeşitli dans ve tiyatro orkestralarında hem piyanist, hem de aranjör olarak görev yaptı ve küçük çaplı da olsa ismini duyurdu. 1935 yılında evlenen Kenton, daha cazip ve sürekli bir iş olarak gördüğü Hollywood film stüdyolarının orkestralarına girebilmek için, klasik müzik teorisi, kompozisyon, piyano ve orkestra şefliği dallarında eğitimini ilerletmeye karar verdi. Sonuçta Sunset Boulvard'daki bir müzikholde arzuladığı türden bir iş bulan genç müzisyen, iyi para kazanmasına karşın, yoğun tempo nedeniyle kendi müzik çalışmalarına yeteri kadar zaman ayıramadığı için, bir buçuk yıl sonra bu işi bıraktı. Eşiyle birlikte Los Angeles yakınlarındaki dağlarda bir kulübeye yerleşen Stan Kenton, uzun zamandır kurduğu hayali gerçekleştirerek, kendi orkestrasını kurmak için çalışmalara başladı. Bir yandan besteler yaparken, öte yandan "Stardust" ve "Body & Soul" gibi standartlara yeni ve özgün düzenlemeler hazırladı ve 1940 yılında, 14 gençten oluşan ilk orkestrasını kurdu. 1941'in ilkbaharında "Artistry in Rhythm Orchestra" adı altında ilk kez sahneye çıkan Stan Kenton ve arkadaşları, o yaz çalıştıkları Balboa Beach'teki Rendezvous Ballroom'da büyük ilgi gördüler. Bir iki yıl içinde, özellikle bakır sazlardaki güçlü sound'uyla Batı Kıyısı'nda ismini duyuran ve kısa bir süre Bop Hope'un radyo şovunda yer alan orkestra, Decca plak şirketiyle yaptığı oldukça verimsiz bir anlaşmanın ardından, 1943 Kasım'ında yeni kurulan Capitol plak şirketi için stüdyoya girdi. 1944 yılının başında orkestrasına şarkıcı olarak Anita O'Day'i alan Stan Kenton'ın o dönemde orkestrasına kattığı müzisyenler arasında, 17 yaşındaki Stan Getz de vardı. 1945 yılının Nisan ayında orkestradan ayrılan O'Day'in yerine, June Christy'yi solist yapan Stan Kenton, O'Day ve Christy ile yaptığı kayıtlarla birkaç kez plak listelerine girmeyi başarmış ve böylece orkestrası da dönemin en sevilen big band'lerinden biri olmuştu. Ancak Kenton şöhretini şarkıcılarının ön plana çıktığı popüler melodilerle sağlamış olmaktan pek hoşnut değildi. Onun asıl arzusu, orkestrasına iddialı ve özgün bestelerini çaldırmak ve Jazz müziğinde yeni bir çığır açmaktı. Tam o sırada, Bebop müzisyenlerinin öncülüğünde Modern Jazz'ın ön plana çıkması ve dans orkestralarının popülerliğini yitirmesiyle birlikte, repertuarında ağırlıklı olarak konser müziklerine yer verme olanağı buldu. Ancak yoğun turne programının getirdiği yorgunluk ve stres yüzünden June Christy ile eşi saksofoncu Bob Cooper'ın orkestradan ayrılması, onları trompetçi Buddy Childers'ın izlemesi, ve Stan Kenton'ın eşiyle süregelen sorunları, orkestranın dağılmasına yol açtı. Karısının talebi üzerine psikanaliz seanslarına başlayan müzisyen, bu vesileyle motivasyonlarını, şartlanmalarını ve beklentilerini daha net bir şekilde kavradı, ve ne olursa olsun müziğe ve orkestrasına dönmesi gerektiğini anladı. 1947 sonbaharında kurduğu yeni orkestrasında müzisyen sayısını 21'e çıkaran piyanist, bu topluluğa "Progressive Jazz Orchestra" adını verdi. 5 trombon ve 5 trompete yer veren bakır sazlar grubuyla dikkat çeken orkestra sadece konser salonlarında sahne alıyordu. Bu konserlerin büyük ilgi görmesine ve Stan Kenton'ın böylece nihayet arzuladığı tarzda bir müziği yorumlama olanağı bulmasına karşın, Jazz eleştirmenlerinin tepkisi oldukça sert oldu. Kenton ve arkadaşlarının, atonal ve disonant yapılı, değişken tempolu ve doğaçlama yerine kapsamlı bir orkestrasyona ağırlık veren, "İlerici Jazz" diye adlandırdıkları müziğini, swing özelliği taşımadığı için reddeden eleştirmenler, bunun big band için yazılmış 20. yüzyıl klasik müziği olduğunu iddia ettiler. Ancak Stan Kenton Orkestrası o yıl hem Down Beat, hem de Metronome dergilerinin okuyucu anketlerinde "Yılın Big Band"i seçildi. 1948 yılında da başarılı turnelerini sürdüren ve bu arada Haziran ayında Los Angeles'da Hollywood Bowl'da 15.000 kişinin önünde sahneye çıkan Progressive Jazz Orchestra'nın bu konseri, yerel bir televizyon kanalı tarafından canlı olarak naklen yayınlandı ve tarihe TV'den yayınlanan ilk Jazz konseri olarak geçti. Bu arada orkestranın hayranları, dansçılar ve dinleyiciler olarak ikiye bölündüğü için, Kenton her performansında dans parçaları ile konser parçalarını dengede tutmaya çalışıyordu. 1948'in Aralık ayında, Kenton'ın orkestrasını dağıtacağı haberleri yayıldı. Gazeteler sanatçının müziği bırakıp psikiatri eğitimi göreceğini, hatta operatör doktor olacağını yazıyorlardı. İşin aslı tabii ki farklıydı: bir yandan bitmek bilmeyen turnelerin getirdiği yorgunluk, dansçılarla dinleyiciler arasındaki gerginliğin yarattığı stres, Kenton'ın eşi ve kızıyla olan kronik sorunlarının depreşmesine yol açmış ve ABD'nin en çok para kazanan orkestrası 1949 yılıyla birlikte tarihe karışmıştı. O yıl karısıyla bir Güney Amerika yolculuğuna çıkan Kenton, özel yaşamını düzeltemeyeceğini ve hayatına anlam katan asıl unsurun müzik olduğunu iyice anlamıştı. Şimdi yapmak istediği, geride bıraktığı üç yıl boyunca kazandığı maddi güç yardımıyla, Klasik Müzik ile Jazz arasında bir köprü oluşturacak 40 kişilik bir orkestra kurmaktı. Kenton'ın "Innovations in Modern Music Orchestra" adını verdiği bu yeni projesi duyulunca, kalburüstü pek çok müzisyen onun yanında yer almak istedi. 16 kişilik bir yaylılar grubunu da içeren yeni orkestranın aranjörleri arasında Pete Rugolo, Bill Russo, Chico O'Farrill, Manny Albam, George Russell ve Neil Hefti de vardı. Trompetçi Shorty Rogers ile gitarist Laurindo Almeida hen müzisyen, hem de besteci ve aranjör olarak kadrodaydı. Çoğu Batı Kıyısı kökenli müzisyenlerden, dikkat çeken diğer isimler ise, Maynard Ferguson, Art Pepper, Bud Shank, Bob Cooper, ve Shally Manne'di. 1950 yılının Şubat ayında başlayan "Innovations 1" turnesi, Haziran ayında sona erdiğinde, elde edilen olağanüstü başarıya karşın, Stan Kenton'ı o günün parasıyla 125.000 dolar zarara sokmuştu. Durumu gören müzisyen, bir süre için bu dev projeden vazgeçmeye karar verdi. Yine 19 kişilik asıl Jazz kadrosuyla bütün yaz Rendezvous Ballroom'da çalışan sanatçı, 1950 yılının geri kalan bölümünde ve 1951'in başında bir dans orkestrası olarak turneye çıktı. Ama sıradışı hayallerini ille gerçekleştirmek isteyen Kenton, 40 kişilik büyük orkestrasıyla, 27 Eylül 1951'de Dallas'ta başlattığı "Innovations 2" turnesini 30 Kasım'da Los Angeles'da tamamladığında, bu kez de 2 ay içinde 200.000 dolar kaybetmişti. Tüm bu hayalkırıklığına karşın, Kenton dev topluluğunu dağıtmadan önce, 5 Aralık'ta stüdyoya soktu ve Bob Graettinger'in bu yenilikçi orkestra için özel olarak yazdığı 17 dakikalık öncü süiti "City of Glass"ı seslendirdi. Bu plağı, müzik yaşamı boyunca attığı her adımda tartışmalara neden olan sanatçının belki de en fazla tepki gören yapıtı olacaktı... Duke Ellington, Count Basie ve Woody Herman'la birlikte, büyük orkestrasını en uzun süreyle korumayı bilmiş olan ve bir eleştirmen tarafından "Big Band Jazz'ını dans salonlarından kurtarıp konser salonlarına sokan kişi" diye tanımlanan bu sıradışı ve bir anlamda kült müzisyenin renkli yaşam öyküsüne gelecek sayıda kaldığımız yerden devam edeceğiz. Bu sefer sizlere, Kenton'ın çeşitli orkestralarıyla yaptığı onlarca kayıttan derlenen CD'ler arasından yaptığımız seçimleri sunuyoruz. Bunlardan belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri birer ay-yıldızla işaretledik. Öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı derlemeleri ise birer okla vurguladık. Kenton'ın özgün albümleriyle ilgili önerilerimizi ise gelecek sayıda bulacaksınız.

DERLEME ALBÜMLER VE SETLER

(İlk CD'lerini alacaklar ya da kısıtlı bütçeler için)

- ➲ The Creative World of Stan Kenton CAPITOL JAPAN TOCJ 5651-55 (5 CD)
- * Artistry in Kenton, Vol.1-3 (1937-46) STORYVILLE 2042081 (3 CD)
- ➲ Kenton Era (1940-53) CREATIVE WORLD ST-1030 (4 LP)
- ➲ The Stan Kenton Story (1941-52) PROPER BOX 13 (4 CD) ☪
- * Early Artistry in Rhythm (1943-47) ASV/LIVING ERA 5269
- ➲ The Best of Stan Kenton (1943-61) CAPITOL 31504 ☪
- ➲ Retrospective (1943-68) CAPITOL 97350 (4 CD) ☪
- * Jazz Profile (1945-67) BLUE NOTE 33243 ☪
- ➲ The Innovations Orchestra (1950-51) CAPITOL 59965 (2 CD)
- * Intermission Riff (1952-56) GIANTS OF JAZZ 53109 ☪
- * Horns of Plenty, Vol.1-3 (1961-70) TANTARA 1117/18/19 3 x (2 CD)

DERLEME / KOMPLE SETLER

(Tuzu kuru Stan Kenton hayranları için!)

* The Complete Capitol Studio Recordings of Stan Kenton 1943-1947 MOSAIC 163 (7 CD)
* The Complete Capitol Recordings of the Holman and Russo Charts (1950-63) MOSAIC 136 (4 CD)

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

A FINE ROMANCE

Söz: Dorothy Fields
Müzik: Jerome Kern

A fine romance, with no kisses
A fine romance, my friend this is
We should be like a couple of hot tomatoes
But you're as cold as yesterday's mashed potatoes
A fine romance, you won't nestle
A fine romance, you won't wrestle
I might as well play bridge
With my old maid aunt
I haven't got a chance
This is a fine romance

A fine romance, my good fellow
You take romance, I'll take jello
You're calmer than the seals
In the Arctic Ocean
At least they flap their fins
To express emotion
A fine romance with no quarrels
With no insults and all morals
I've never mussed the crease
In your blue serge pants
I never get the chance
This is a fine romance

LOVE IS HERE TO STAY

Söz: Ira Gershwin
Müzik: George Gershwin

The more I read the papers,
Te less I comprehend.
The world and all it's capers
Ad how it all will end.
Nothing seems to be lasting,
Bt that isn't our affair.
We've got something permanent,
I mean in the way we care.

It's very clear
Our love is here to stay
Not for a year
But ever and a day
The radio
And the telephone
And the movies that we know
May just be passing fancies
And in time may go
But oh my dear
Our love is here to stay
Together we're
Going a long, long way
In time the rockies may crumble
Gibraltar may tumble
They're only made of clay
But our love is here to stay

TOO MARVELOUS FOR WORDS

Söz: Johnny Mercer
Müzik: Richard A. Whiting

I search for phrases
To sing your praises
But there aren't any magic adjectives
To tell you all you are!

You're just too marvelous,
Too marvelous for words
Like "glorious", "glamorous"
And that old standby, "amorous".
It's all too wonderful,
I'll never find the words
That say enough, tell enough,
I mean they just aren't swell enough.

You're much too much,
And just too "very, very"
To ever be in Webster's Dictionary.
And so I'm borrowing
A love song from the birds
To tell you that you're marvelous
Too marvelous for words.

ŞU CAZ DEDİKLERİ

Her Cuma gecesi 23:00-24:00 arası, TRT Radyo 3'te.

2006 yılı boyunca her hafta, Vokal Jazz'ın önemli kadın şarkıcıları, kronolojik olarak, derleme ve özgün albümleriyle tanıtılıyor.

7 Temmuz	Ella Fitzgerald – "First Lady of Song" (3)
14 Temmuz	Ella Fitzgerald – "First Lady of Song" (4) + "Compact Jazz"
21 Temmuz	Ella Fitzgerald – "Ella Fitzgerald Live"
28 Temmuz	Ella Fitzgerald – "The Songbooks"
4 Ağustos	Ella Fitzgerald – "The Best of the Songbooks"
11 Ağustos	Ella Fitzgerald – "The Best of the Songbooks: The Ballads"
18 Ağustos	Ella Fitzgerald – "Sings the Duke Ellington Songbook" (1)
25 Ağustos	Ella Fitzgerald – "Sings the Duke Ellington Songbook" (2)
1 Eylül	Ella Fitzgerald – "Sings the Duke Ellington Songbook" (3)
8 Eylül	Ella Fitzgerald – "Ella and Louis"
15 Eylül	Ella Fitzgerald – "Ella and Louis Again"
22 Eylül	Ella Fitzgerald – "Like Someone in Love"
29 Eylül	Ella Fitzgerald – "Ella Swings Lightly"

BİR KİTAP / BİR VİDEO

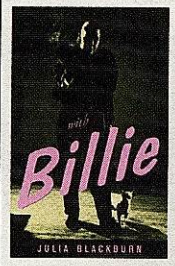

WITH BILLIE

Julia Blackburn
Pantheon Press
ABD, 2005
ISBN: 0-375-40610-7
368 sayfa; Bez Ciltli
25 $

Jazz tarihinin efsanevi şarkıcısı olarak Billie Holiday'in çileli yaşamı her zaman spekülasyon konusu olmuştur. Holiday, otobiyografisi "Lady Sings The Blues"da da, gerçeklere birinci elden ayna tutmak yerine kurmacaya ağırlık verince, ünlü şarkıcının yaşam öyküsü bir sis perdesi arkasında kalmaya mahkum edilmişti. Şimdiye kadar Holiday'in öyküsünü anlatmaya çalışan pek çok kitap yayımlandı; bunların sonuncusu da, biyografi ve romanlarıyla ünlü İngiliz yazar Julia Blackburn tarafından, 1979 yılında intihar eden Linda Kuehl'in şarkıcıyı tanıyan kişilerle 1970'lerde yaptığı 150'den fazla söyleşiye dayanılarak oluşturulan bu kitap. Jimmy Rowles, John Levy, Bobby Tucker ve Melba Liston gibi müzisyenlerin yanı sıra, şarkıcının vaftiz babası, Baltimore'daki ıslahevinden çocukluk arkadaşları, New York'tan mahalle komşuları, sevgilileri, onunla yolları kesişen cankiler, kadın tellalları, yapımcıları, eleştirmenler, son kocası, ve hatta 1947 yılında bir narkotik baskınında onu tutuklayan polis memuruyla yapılan söyleşiler, Holiday'in sanatını, yaşadığı dönemin, yetişiği tehlikeli ortamın ve olumsuz şartların ışığı altında değerlendirmemizi sağlıyor. Dile getirilen anılar, şarkıcının bildik sorunlarını ve zaaflarını vurgularken, tüm cesaretine ve dik kafalılığına karşın kırılganlığını ve sevecenliğini de yansıtıyor. Ve pek çok dostunun birleştiği ortak nokta, hayatını erkekler (ve bazen kadınlar), uyuşturucu ve alkol eksenine oturtmuş bu kayıp ruhun asıl derdinin hep şarkı söylemek olduğu ve sesinin büyüleyici kalitesini kullanmaktaki olağanüstü yeteneği. Yine de tüm değerli parçalarına karşın tutarlı bir bütünlüğü sağlayamayan bu kitabın en zayıf noktası, çok yönlü bir kişiliğe sahip olduğu kuşku götürmeyen Holiday'in şarkıcılığına dair yeni bir çözümleme getirememesi. Herşeye rağmen Lady Day hayranlarının okurken pek çok yeni şey öğreneceği ilginç bir kitap.

KEITH JARRETT
THE ART OF IMPROVISATION

Yönetmen: Mike Dibb
Euroarts 2054118
Almanya, 2005
84' + 42' ; Renkli
16:9 Anamorfik; PCM Stereo
DVD Region 0 / PAL
30 Euro / 20 £

Son 40 yılın en önemli ve özgün Jazz piyanistlerinden biri olan Keith Jarrett'i konu alan bu ilk kapsamlı belgesel, geçtiğimiz yıllarda "Miles Davis Story" adlı belgeseli de başarıyla kotaran İngiliz prodüktör/yönetmen Mike Dibb'in imzasını taşıyor. Jarrett'in yaşamını kronolojik biçimde ele almaktansa, tıpkı piyanistin doğaçlamalarını andırır biçimde, daldan dala atlamayı yeğleyen (ama bu arada geri plandaki hedefi olan doğaçlama sürecinin gizemini yansıtmayı göz ardı etmeyen) Dibb; hayatı, müziği ve saplantılarıyla (bu arada son on yılda çalışmalarını azaltmasına yol açan hastalığı Kronik Yorgunluk Sendromu'yla da) ilgili olarak çok açık sözlü konuşan Jarrett'in yanısıra, ECM'in kurucusu ve Jarrett'in 35 yıllık hamisi Manfred Eicher, 20 yıldır Standard Trio'da beraber çaldığı Gary Peacock ve Jack DeJohnette, kardeşi Scott Jarrett, eşi Rose Anne Jarrett, ünlü prodüktör George Avakian, düet albümünün tadı daima damaklarda vibrafoncu Gary Burton, beraber çalıştığı Chick Corea, Charlie Haden, Dewey Redman, Jan Garbarek, Jon Christensen ve Palle Danielsson gibi müzisyenlerle yaptığı söyleşileri, Jarrett'in meslek yaşamının her döneminden (Charles Lloyd Dörtlüsü; Miles Davis Grubu, Garbarek'li Avrupa Dörtlüsü; Redman'lı Amerikan Dörtlüsü, Köln Konseri, Standard Trio, vb) konser görüntüleriyle zenginleştirmiş. DVD'de 84 dakikalık bu belgesele ilaveten, "bonus" olarak Keith Jarrett Üçlüsü'nden 1993 Tokyo konser kaydında 10 dakikalık "Butch and Butch" performansı ve üçlünün üyeleriyle yapılmış yarım saatlik ekstra söyleşiler yer alıyor. Jarrett'in eksantrik dünyasını keşfetmek için, Haziran'da ABD'de piyasaya sürülen, merakla beklediğimiz "Keith Jarrett - Tokyo Solo" DVD'sinden önce izlenmesi gereken, Türkiye'de de bulabileceğiniz bir DVD.

Jazz Sözlüğü

T

Tight – (Sözlük anlamı: sıkı, dar, yapışık) 1. Cimri, eli sıkı; 2. İyi giyinen, şık; **Too Tight** – Olağanüstü, mükemmel; **Tight like that (this)** – Taş gibi, sımsıkı; tatmin edici ("*Tight Like This*" – Louis Armstrong's Savoy Ballroom Five)

Time – (Sözlük anlamı: zaman) Müzikte tempo, zaman ölçüsü; **Time Signature** – Zaman İşareti. Jazz parçalarının büyük bir kısmı 4/4'lüktür. 1960'lara kadar 3/4'lük bir melodi bile sıra dışı kabul edilirdi. O dönemde bu tabuyu yıkan parçaların başında, Dave Brubeck'in "Time Out" albümünde yer alan 5/4'lük bestesi "*Take Five*" gelir (bkz. **Take**); **Stop Time** – Bir solo sırasında, orkestra veya küçük grupların ritm seksiyonlarının, belli bir tempoyu sürekli vurgulaması ("*Stop Time*" – Horace Silver).

Tin Pan Alley – (Sözlük anlamı: Teneke Tava Sokağı) Terimin kökeni, 1800'lerin sonunda Londra'daki eğlence endüstrisinin merkezi olan, müzik yayımcılarının bürolarının bulunduğu mahalleye aittir. Burada yeni bir besteyi dinlemeye gelen müşterinin dikkatini dağıtmak için rakip müzik editörleri teneke tencerelere vururlarmış. ABD'de küçümser bir tonda kullanılan bu deyimle, besteci ve müzik editörleri, daha genel anlamda da eğlence endüstrisi, hatta popüler müzik kast edilmiştir. 20. yüzyılın başında bu şekilde tanımlanan "sokak" Manhattan'da, 27. ve 28. Caddelerin 5. ve 6. Avenüleri kestiği bölgeydi. 1930'ların sonuna gelindiğinde bu bölge, Broadway yakınlarındaki 40. ve 50. Caddeler arasına kaymıştı ("*Tin Pan Alley*" – Ray Agee).

Too Much – (Sözlük anlamı: haddinden fazla) Mükemmel, çok başarılı (bir performans için kullanılır).

Toodle-oo – 1920'lerde moda olmuş, slow foxtrot benzeri bir Jazz dansı ve bu dansı yapmak için çalınan müzik ("*East St. Louis Toodle-oo*" – Louis Armstrong).

Top – (Sözlük anlamı: Tepe, zirve, üst nokta); Her **chorus**'un (bkz: bu terim) başlangıç noktası, ilk mezürün ilk vuruşu; **Blow one's top** – (Sözlük anlamı: Birisinin tepesini uçurmak) – Aklını başından almak; hayranlıktan şapka çıkarttırmak ("*Blowtop Blues*" – Charlie Parker)

Topsy Turvy – Karmakarışık; altüst ("*Topsy Turvy*" – Cozy Cole).

Torch Song – (Sözlük anlamı: meşale şarkısı) Teması genellikle karşılıksız bir aşk olan, yavaş tempolu baladlara verilen ad. Pişmanlık ve intikam şarkısı. Terim, reddedilmiş ya da hakkıyla yaşanılmamış bir aşkın anısını ve acısını taşımak anlamına gelen "**to carry the torch**" (sözlük anlamı: meşaleyi taşımak) deyiminden kaynaklanmıştır. Bu tür şarkıları en iyi yorumlayan Jazz şarkıcısı Billie Holiday olmuştur.

Tough – (Sözlük anlamı: sert; kaba; zor) Zıt anlam yüklenerek: en iyi, en güzel, en büyük, en güçlü. Özellikle tenor saksofoncular için kullanılmıştır.

Track – (Sözlük anlamı: iz; takip edilen yol; demiryolu hattı) 1. Bir plak, teyp ya da CD'de parça; 2. Zenci argosunda dans salonu. Örneğin, 1930'larda Harlem'deki ünlü Savoy Ballroom'a giden dansçılar burası için "The Track" deyimini kullanırlardı; **Across the tracks** – (sözlük anlamı: demiyolu hattının ötesinde) Getolarda yaşayan ve göz ardı edilen kalabalıklar (**On the sunny side of the street** (bkz. bu terim) ile zıt anlamlı) ("*Across the Tracks Blues*" – Duke Ellington)

Trad – Traditional (sözlük anlamı: geleneksel) teriminin kısaltılmışı. Sağlam bir ritme sahip, iki vuruş esaslı, diatonik, grup doğaçlamasına dayanan eski tarz Jazz. ("**Dixieland**" (bkz. bu terim) ile eş anlamlı). 1940'ların ortasından itibaren ortaya çıkan Modern Jazz tarzından farklı olarak eski gelenekleri sürdüren müzisyenlere ve grupları tanımlamak için kullanılan sıfat.

Trading 4s (8s, 2s) – Bir veya iki chorus boyunca, 4 (veya 8 ya da 2) mezürlük bölümlerin solocu bir enstrüman ile dönüşümlü olarak paylaşıldığı kesintili davul solosu. Bu tür atışmalı sololar davulcu yerine iki nefesli saz (örneğin trompet ve saksofon) arasında yapıldığında buna **Chase** (bkz. bu terim) adı verilir.

Tram – Saksofoncu Frankie Trumbauer'in takma adı.

Trane – Saksofoncu John Coltrane'in soyadından esinlenerek kullanılan kısa adı.

Truth – (Sözlük anlamı: gerçek) 1940'lı yıllarda, yoğun bir duyguyla yapılan otantik Jazz.

Tune – (Sözlük anlamı: melodi, ezgi) Bir Jazz parçası.

Tuxedo Junction – (Sözlük anlamı: smoking kavşağı) Başlangıçta, Birmingham, Alabama'da bir kavşak. Daha sonraları, Swing meraklılarının buluştuğu dans salonu, plakçı, bar gibi her türlü mekan ("*Tuxedo Junction*" – Erskine Hawkins).

Two-Handed – (Sözlük anlamı: iki elli); **Two-Handed Pianist** - Bir piyanist "iki elli" diye tanımlandığında, sol elini de aynı derecede iyi kullanan ve bu eliyle armoni ve melodi açısından katkıda bulunabilen bir piyanist kast edilir. Tekniği en ileri "iki elli" piyanist Oscar Peterson'dır.

Orhan Kahyaoğlu
orhankahyaoglu@hotmail.com

KENNY WHEELER: YAZILARAK, ÜFLEYEREK DAMITILMIŞ CÜMLELER

Bir müzisyen düşünün en küçük gruplardan dev orkestralara kadar her tür projenin hem yaratıcısı hem de içinde var olsun.. Jazz'da bir müzisyeni usta kılabilmek için en önemli deneyimsel boyuttur bu. Çünkü, müzisyen küçük projelerde de kapsamlı orkestralar deneyimlerde de hep kendi söyleyeceğini kendi ifade ve üslubuyla var olacaktır. Bunları düşünürken, söz konusu yaratıcı özelliğin en önemli simgelerinden biri olarak bu yazımızın konusu Kenny Wheeler anımsatmak istiyoruz. 1930 Kanada doğumlu Kenny Wheeler, on iki yaşında kornet çalmaya başlamış gençliğinde ise kornette çoktan deneyim sahibi olmayı başarmıştı. Eğitimini Toronto Konservatuarında armoni ve trompet dersleri alarak sürdürdü.1952 yılında ülkesi Kanada'dan İngiltere'ye gitti. O günden bu yana İngiltere ve Avrupa'nın en büyük ustalarından biri. Wheeler, korneti hep çaldı. Ama, ana enstrümanı çoğu kez trompet, bu süre sonraysa flügelhorn olmuştu. Yani, takıntısı üfleme çalgılar olagelmişti. Ancak yalnız müzisyen kimliğiyle anılmadı Wheeler. Aynı ölçüde önemli bir kompozitördü de.

Kenny Wheeler'i jazz'ın herhangi bir akımına bağlamak sadece onun bir temsilcisi olarak düşünmek pek hoş olmaz. Çünkü sanatçının kompozisyonlarında olsun, performanslarında olsun, jazz geleneğinin derin izlerine ve modern jazz'ın çeşitli ve renkli açılımlarına bir arada rastlanılabilir. Yani, sanatçı biten yüzyılın jazz akımlarının farklı bağlamlarda hep izleriyle dolaşmıştır. Bu uzun müzikal deneyim içinde,

Wheeler jazz geleneğini tüm incelikleriyle özümsemiş, ama bu müzikteki her tür modernist açılıma, başta bebop jazz'ı olmak üzere sahip çıkmaktan hiç vazgeçmemişti. Bunların yanında, her türden soyut ve avangard deneyim içinde de yer aldı. Free- jazz'dan bir dönem yoğun esinlendi. Özgür doğaçlama pratikleriyle bezeli orkestralarda da bulundu. Albümlerinde, tüm bu birikimin farklı izdüşümlerine rastlandı. Oturmuş stilinde, öncelikle çeyrek yüzyıldır özel bir romantizm, yer yer yoğun bir hüzün ve melankoliyle başbaşa kalındı. Jazz bir tutkuydu onun için. Ama, önemli olan kendine has bir üslup ve kompozisyon dili oluşturmaktı ki, bunu 1970'lerin ortasından bu yana tüm zenginliğiyle hayata geçirmeyi becerdi. Onun jazz'ının sofistikeliğinde, yer yer yaslandığı Avrupa müzik geleneğinin ve İngiliz müziğinin izlerine de rastlandı. Asıl kaynaksa çoğunlukla ABD eksenli bir modern jazz birikimi oldu.

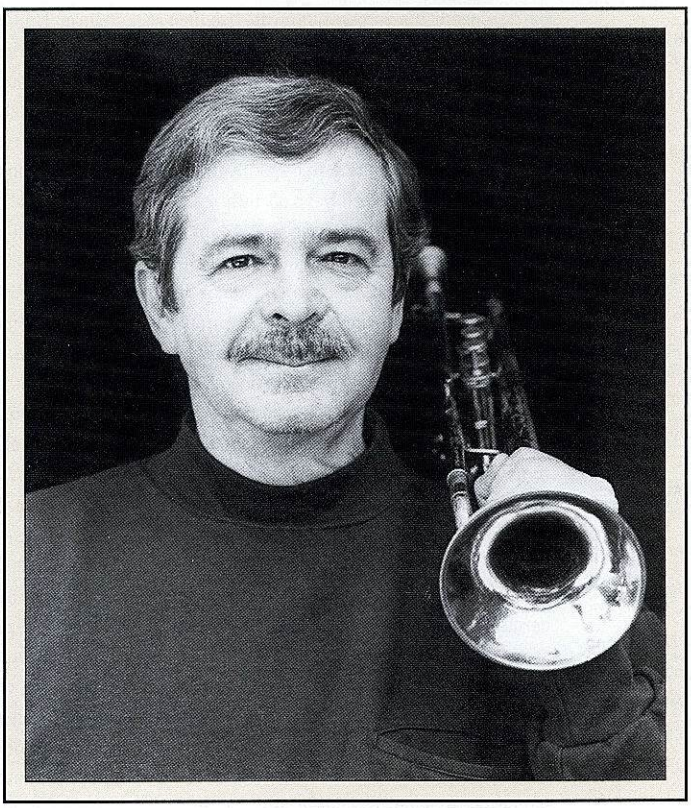

Sanatçı, bize sorarsanız en üretken dönemine kırklı yıllarda ulaştı. Kıvamında bir sound'u bu süreçten sonra geliştirdi ve yaklaşık çeyrek yüzyıldır, deyindiğimiz müzikal açılımlarını albümlere dönüştürdü. Sanatçının ECM ağırlıklı sayısız albümü çıktı. Ama, bu konuda da bir değişim yaşadı Wheeler. Ve bu yıl son derece genç bir firmadan onun iki yapıtına birden rastladık. Bu firmanın adı Cam Jazz.. Türkiyeli müzikseverlerin bu genç firmayla tanışmasının bir uzantısı olarak da değindiğimiz iki albüm "Where Do We Go From Here?" ve "What Now?" albümlerini geçmiş haftalarda edinme, dinleme olanağı buldu jazz severler. İşte bu vesileyle Wheeler, kıdemli, ama o denli de genç ruhlu bir müzisyen olarak ciddi bir gündem oluşturdu. Dörtlüsüyle çıkan albümünde yalnız flügelhorn çalması, sık rastlanmayan bir özellikti. Dolayısıyla, çok farklı jazz açılımları ve müzik renkleriyle başbaşa kalıyor dinleyici. Ama, bu yeni deneyimi, azıcık da olsa anmadan önce, Wheeler'ın özel müzik tarihinin de küçük bir panoramasını çizmek istedik.

Wheeler, İngiliz jazz ortamında adını yarım yüzyılı aşkın bir süre önce duyurmaya başlamıştı. Kendine has, stili daha genç yaşlarda dikkati çekiyordu.

Onu ilk etkileyen isimler Buck Clayton ve Roy Eldrige olmuştu. İngiltere'ye göç ettikten sonraysa Miles Davis ve Fats Navarra, onun diğer sevgilileriydi. Wheeler, ilk Londra'ya yerleştiği yıllarda, ticari hayatını sürdürmek için dans orkestralarında çalarken, öte yandan giglerde Joe Harriott ve Ronnie Scott gibi modernistlerin yanında asıl jazz algısını geliştirmeye başlamıştı. İçinde yer aldığı önemli big-band'ler arasında Roy Fox ve Vic Lewis'inkiler anılabilir. Onun asıl çekici dönemiyse 1959 yılında gerçekleşti. Tam 1965'e kadar ünlü Johnny Dankworth'un grubunda trompetçiydi. Newport dahil birçok jazz festivalinde dikkatleri toplayan bir müzisyen durumundaydı. Wheeler'ın bir besteci ve aranjör kimliğiyle ortaya çıkması da bu deneyim içinde belirginleşir. Yine 1960'lı yıllarda Friedrick Gulde'yle yaşadığı müzikal deneyim ve Clark –Boland Big Band'deki soloist kimliği ve virtüözitesi Wheeler'ı gitgide ön plana çıkaracaktı. Sanatçının, başta andığımız özgür doğaçlama arayışları da aynı zaman diliminde gün ışığına çıkmıştı. Bu çizgide ilk kez John Stevens&The Spontanious Music Ensemble'ın çekirdek üyesiydi. Daha sonra, aynı türden deneysel pratikliği Tony Oxley Altılısı'nda yaşamıştı. 1969'dan itibarense Mike Gibbis Orkestrası'nda çalmaya başladı. O çağın jazz algısına ayak uydurmanın da bir uzantısı olarak akustik yanında elektrikli sound arayışlarının hiç dışında durmadı. Rock ritimlerinden hep kıyasıya yararlandı.

1968 yılında kendi liderliğinde ilk albümünü yayımladı. Görüldüğü gibi özgürlükçü bir müzik ve jazz vizyonu içinde yeşeren Wheeler'ın entelektüel bir bakış tarzı vardı. "Windmill Tilter". Bir big-band için yazdığı kompozisyonlar Cervantes'in "Don Kişot" öykülerine ithafen bestelenmişti. Bu arada, Almanya kökenli, Alexander Von Schlippenback'in liderliğini yaptığı "Global Unity Orchestra"nın üyesiyken Avrupa'daki her türden deneysel açılımların tam da göbeğinde bir müzisyen olduğu artık kanıtlanmıştı. Bu grubun birbirinden enteresan üç albümünde de Wheeler tam birikimiyle yer almakta. 1971 yılındaysa, avangard jazz'ın belki de ilahlarında kabul edebileceğimiz, jazz'a sınırsız yenilikler kazandıran Anthony Braxton'ın grubunda çalarken, bu efsanenin sound'una yepyeni jazz renkleri taşıyordu Wheeler. "The Complete Braxton" adlı ünlü albümde özel bir müzikal- deneysel rol üstlenmişti trompetçi. Wheeler, hem Avrupa eksenli bir deneyim göbeğinde, hem de ABD, New York'daki modern jazz açılımlarından uzak durmayan; bu iki kanalı da özümsemiş ilginç bir İngiliz müzisyen kimliğini işaretliyordu. Yani Global Unity Orchestra veya Braxton grubunda soyutlamacı bir jazz algısı içinde gezinirken, aynı zamanda daha formal yapılı projelere doğru da yönelebilecekti. 1973'de çıkan "Song For Someone" adlı ikinci albümü bu çizgilerin birtakım müzikal bileşenlerini arayan bir Wheeler'ı gösteriyordu. 1960'ların bu jazz ve doğaçlama tavrına sahip çıkan ECM firmasıyla yaptığı anlaşma ve 1975'de yayımlanan "Gnu High"la son derece yetkin bir Avrupalı müzisyen tavrını öne çıkaracaktı. İkinci albümde free ve jazz elementler ön plana çıkmış, bu ilk ECM albümündeyse tam bir Wheeler kaynaşımı belirginleşmişti. Bu parlak albümün gündem oluşturmasında grubun müzisyen kadrosu da çok önemli. Çünkü ekipte piyanoyu Keith Jarrett, bası Dave Holland, davulu Jack de Johnette çalmaktaydı. Yani üç ECM sanatçısı birden. Jazz medyasının belki en çok ilgi gören albümlerinden biri oldu "Gnu High" albümü. Wheeler'ın albüm projeleri devam ederken, 1977'de yaratıcılarından biri olduğu bir trioyu da anmak gerek: Azimuth. Ünlü İngiliz jazz piyanisti, yeni duo ve quarted albümündeki yol arkadaşı John Taylor ve Norma Winstone'dan oluşuyordu bu trio. Komplike bir avangard algı ve jazz deneyiminin sonucuydu bu proje. Birbirinden etkili üç de albüm yayımladılar ECM'den. Yine 1977'de Wheeler'ın bir de "Deer Wan" adlı bir albümü daha çıktı ki artık sanatçı kendi jazz çizgisinde bir mükemmeliyete ulaşacaktı. Albümdeki konukları Jan Garbarek, John Abercrombie, Dave Holland, Jack de Johnette ve Ralph Towner'dı. Wheeler'ın müzikal çizgisinde oluşturduğu bir üst nokta durumundaydı albüm.

Kenny Wheeler 1980'li yıllarda daha da geliştirip zenginleştirdi müziğini. Sanatçının kaynaşım jazz'ına belli ölçülerde hep sempatisi olageldi. Az önce de değindiğimiz gibi rock unsurlar onun müziğinde farklı izler taşıdı. Ayrıca rock ve jazz'ın kesişme alanlarında gezinen müzikal projelerde gruplarda Wheeler'a hep rastladık. 1970'lerin

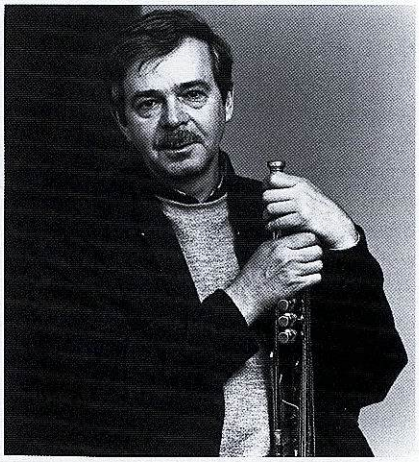

sonlarında kurulan "United Rock &Jazz Ensemble"ın da yaratıcıları arasındaydı. Tam anlamıyla bir fusion proje değildi ortaya çıkan. İki müzik çizgisi de zedelenmiyor, zenginleştiriliyordu. 1980'ler daha çok onun yıldızlardan oluşan beşlisinin turne ve albüm projeleriyle geçti. Holland, Abercrombie, John Taylor ve Peter Erskine'li bir kadroydu bu. Öte yandan, hemen her albümü benzeri ve değişken kadrolarla oluştu. Örneğin 1983 albümü "Double, Double You'da Michael Brecker da devredeydi. Bu arada Wheeler, 1983-87 arası Dave Holland Beşlisi'nin de çekirdek üyesiydi. Destek müzisyen olarak hiç ara vermeden performans ve kompozisyon yetisini yeniledi, geliştirdi. Başta Kanada olmak üzere birçok ülkenin eğitim merkezleri ve üniversitelerinde ders, workshop ve performans veren bir Wheeler'da bu deneyim aktarışını günümüze dek sürdürmekte.

Wheeler'in çok yönlü müzik vizyonunun grup projelerine bakış tarzının tutkulu üslup ve kompozisyon yetisinin en anlamlı bir araya geleceği proje 1990 yılında hayat buldu. "Music For Large And Small Ensemble" adlı ilginç tasarımı bu yıl bir ECM firmasından çıkan yeni albümü olacaktı. Büyülü bir albümdü ortaya çıkan. Profesyonel hayatının kırkıncı yılında, tüm birikimlerini bu projeye taşımış, ortaya sofistike bir jazz yapısı çıkmıştı. Geleneksel, modern ve deneysel olan iç içeydi bu projede. Jazz'ın kökleri, Siyah duyarlılığının derin izleriyle doluydu albüm. Son andığım ünlüler beşlisinin yanında geniş bir nefesliler ve üflemeliler grubu yer alıyordu. Wheeler'ın orkestral yetisi ilk kez bu denli öne çıkmıştı. Bu dev orkestrayla turneler yapıp konserler verdiler. Kompozisyonları tüm Avrupa jazz ortamını daha da etkiler olmuş; bu süreçte Roma, Helsinki, Stokholm Radyo Orkestraları kıyasıya Wheeler besteleri çalmaktaydı. ABD'de bu çizgide biraz sulanmış big-band projelerine Avrupa merkezli bir alternatifi temsil etti bu albüm. Free- jazz onun müzik kavramını kıyasıya besleyip ortaya yeni bir jazz ve orkestral vizyonun doğmasına neden olacaktı. Orkestra jazz'ının uzun yıllardır arka plana atıldığı bir zaman diliminde böyle bir yapıtla var olmak bu yapıtı ilginç kompozisyonlarla beslemek Wheeler'in jazz algısındaki yenilikçi, ilerici bakışın en önemli sembollerinden kabul edilmeli.

Ortaya çıkan Wheeler jazz'ının bir başka karakteristik yanı büyük orkestralara yaptığı etkili beste ve düzenlemelerin yanında, çalış tekniği ve bestelerindeki ayrıcı zenginlikti. Güçlü bir bireysellik, müziğinin yarattığı atmosferin ana ekseni olmuştu artık. Neşeli bir havanın içine aniden sinen bir melankoliydi sanki çoğu kez müziğinde beliren. Artık çağdaş jazz'ın en önemli ayracı olan, bireyselliği, enstrümanları ve üslubu yoluyla bambaşka bir kimliğe dönüştüren Wheeler için söz konusu dönem bu özelliklerinden dolayı onu tartışılmaz bir usta kılmıştı. Yine 1990'da çıkan "The Widow In The Window" albümünde de bu özelliğe rastlanıyordu. 1990'lar üretim noktasında da önemli bir zaman dilimiydi. Özellikle de 1996 yılı. Bu yıl yayımlanan üç albümü arasında "Angel Song", şimdiden bir jazz klasiği kabul edilebiliyor. Bu albümün ardından bir underground rock yıldızı David Sylvian'ın yanında çalan bir genç Wheeler'la da karşılaşabiliyorduk. Bu dönem Avrupa merkezli yeni dörtlüsünde John Taylor'ın yanında Chris Laurence ve Adam Nussbaum yer almaktaydı. Özellikle "Angel Song", Wheeler'in yarım yüzyıllık birikimi kadar kendine has lirizminin şarkıyı algılayış biçiminin en önemli ip uçlarını içinde barındırıyordu. Grup üyeleri de bu anlamda Wheeler'in önemli duygudaşlarıydı.

Wheeler'ın çok yönlü deneyimi son on yıl da tüm incelikleriyle sürüyor. Her gün daha bireyselleşen, olgunluğunu sound'una devamlı taşıyan bir ustayı ilgiyle izler olduk. Eğitmenliği bu aşamada ön plana çıksa da, sayısız albüme de imza attı. Küçük veya büyük grup projelerine. Kanada dergisi Jazz Report onu 1998'de yılın bestecisi seçti. "All The More" (1998), "Moon" (2001), "Summerflood" (2002) ve "Dream Sequence" (2003) albümleri onun Avrupa ve ABD jazzı'na bakışını, kaynaşım arayışını, jazz geleneğiyle kurduğu köprüleri ve gelecek ufkunu farklı bağlamlarda hep içinde barındırdı. Bu albümler arasında özellikle, 2002 albümü "Summerflood"sa bizim için andığımız Wheeler özelliklerinin bir çoğunu içinde barındırıyordu. Ama, Wheeler'ın özellikle trompet ve flügelhorn çalış stilini bir başka ustayla bile artık karşılaştırmak kesinlikle olası değil. Belki 70'lerin başlarına dek durum böyleydi. Otuz yıldırsa hep Wheeler'ın müzik vizyonu ve tekniği belirleyici.

Sanatçının yazının başında değindiğimiz, iki albümü az öncede söz ettiğimiz bireyselliğinin belki de en çok su yüzüne çıktığı çalışmaları. Eski yol arkadaşlarıyla attığı bu adımlarda bireyselliğine koşut olarak müziğindeki lirizm ve sound'undaki tutkulu yan hemen dikkati çekiyor. Çalışmalar, günümüzün popüler jazz ortamına hiç mi hiç bağlanamaz nitelikte. O, günün değil içinden gelenin müzik cümlelerini kurup kompozisyon ve yoruma dönüştürmüş. İşte CamJazz'dan çıkan bu iki albüm, sanatçının tam anlamıyla bir olgunluk dönemi yapıtı olarak düşünülebilir. Abartısız, Avrupalı yanı her şeye rağmen öne çıkan bir Wheeler sound'u ağırlığını koymuş. Bu albümlerden ilki olan "Where Do We Go From Here?", müzisyenin kıdemli yol arkadaşı piyanist John Taylor'la yaptığı bir duo proje. İngiliz ve Avrupa jazz duyarlılığının hakim olduğu albümde, virtüöziteden uzak, olgun, içli iki dev adamın iç ve dış jazz konuşmaları, doğaçlama dürtülerinden beliren bir şölenle baş başa kalınıyor. Belki de buradan, ulaştıkları bu noktadan daha nerelere gidebileceklerine dair sorularına yanıt arayışlarıyla dolu bu albüm. "What Now?"sa, Wheeler'ın son dörtlüsüyle yaptığı sade, yetkin bir albüm. Dörtlüde eski yol arkadaşı John Taylor ve Dave Holland yer almakta. Grubun dördüncü üyesiyse, son dönem jazz'ının en seçkin isimlerinden saksofoncu Chris Potter. Wheeler dahil hiçbir müzisyen herhangi bir varyeteye, abartıya izin vermemişler albümde. Live kaydedildiği için inanılmaz bir hakikiliği de var ortaya çıkan jazz'ın. Wheeler'ın flügelhorn'a olan ustalığının bir belgesi bu çalışma. Çünkü sanatçı albümde hiç trompet çalmıyor. İncelikli melodiler, zengin armoniler, oturmuş doğaçlamalarla dolu albümde, müzisyenler Wheeler gibi kendi bireysel yetilerinden ödün vermiyorlar. Wheeler bestelerine tutkuyla sahip çıkıyorlar. Bu albümde Wheeler'ın çok özel bir lirizmi tüm parçalara sinmiş. Sekiz kompozisyon arasında "MarchMist", "What Now?" ve "Verona" bizce unutulmayacak kompozisyonlar. Sanatçı biraz da gençliğine, jazz köklerine yolculuklar yaparak bugünün lirizmini, jazz algısını yakalamış. Sanatçının 75. yılı için gerçekten incelikli duyarlılıklarla bezeli bir son albüm bu.

Farkındaysanız, Wheeler, devamlı eski yol arkadaşlarıyla grup projelerini ve bireysel çalışmalarını hayata geçiriyor. Onlarsız hareket edemiyor. Ama bu durum başta deyindiğimiz gibi Wheeler'in yalnızca bir yüzünü yansıtmakta. Onun orkestral projleri bu noktada saklı tutulmak zorunda. Wheeler'i hiçbir zaman virtüöz gibi düşünmek doğru olmaz. Daha çok, kendine özgü bir felsefesi ve stili olan bir trompetçi, flugelhorncu olarak anmak gerek.onun müziğinde çok derinlerde yatan bir folk unsura da rastlanmakta. Bizce lirizmini de besleyen öğelerden biri bu. Yazımıza neden olan son iki albümü yalnız Wheeler'i ve enstrümanlarını sevenlere önermiyoruz. Atlantik'in iki yakasında yapılan her tür jazz ve kaynaşım sound'larının derinlikli izlerine bu albümlerde de karşılaşılıyor. Aslında soyutlama düzeyinde üstüne çok farklı yorumlar, değerlendirmeler yapılabilecek iki çalışma bu. Biz şimdilik bu çalışmaları anımsatmakla yetiniyoruz. Aslında iki albüm arasında da bir yanıyla derin akrabalıklara öte yandansa inanılmaz uçurumlara rastlamak mümkün. Yani Wheeler'in çok yönlülüğünün kanıtları bunlar.

Fortis Reklam Müziği

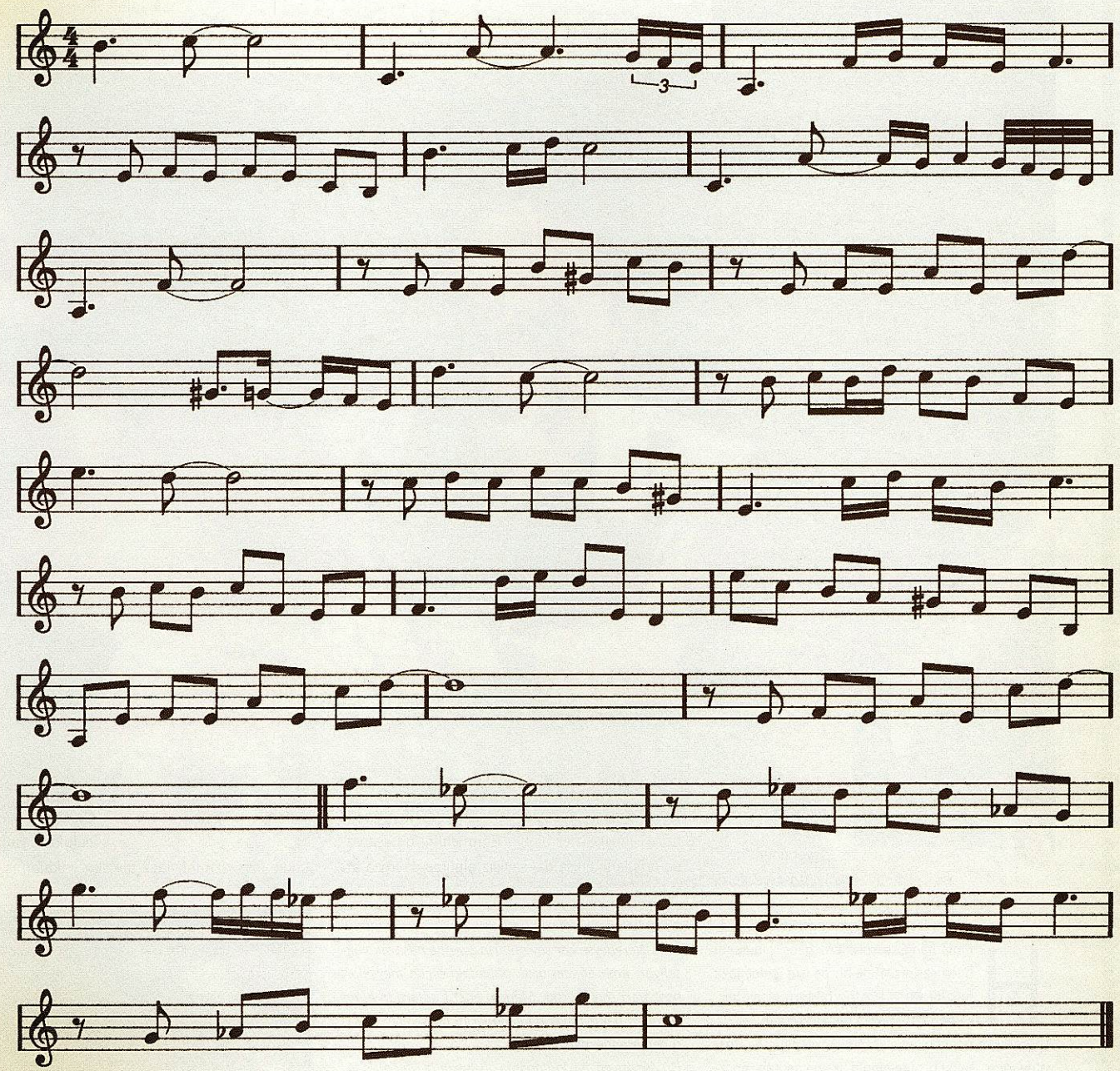

Beste : Ömer Ahunbay - Hakan Özer

FORTIS

Bu müziğe kulak verin.

www.fortis.com.tr | 444 0 144

İle iki set arasında bir sohbet veya daha çok sevgi, barış ve jazz üzerine...

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

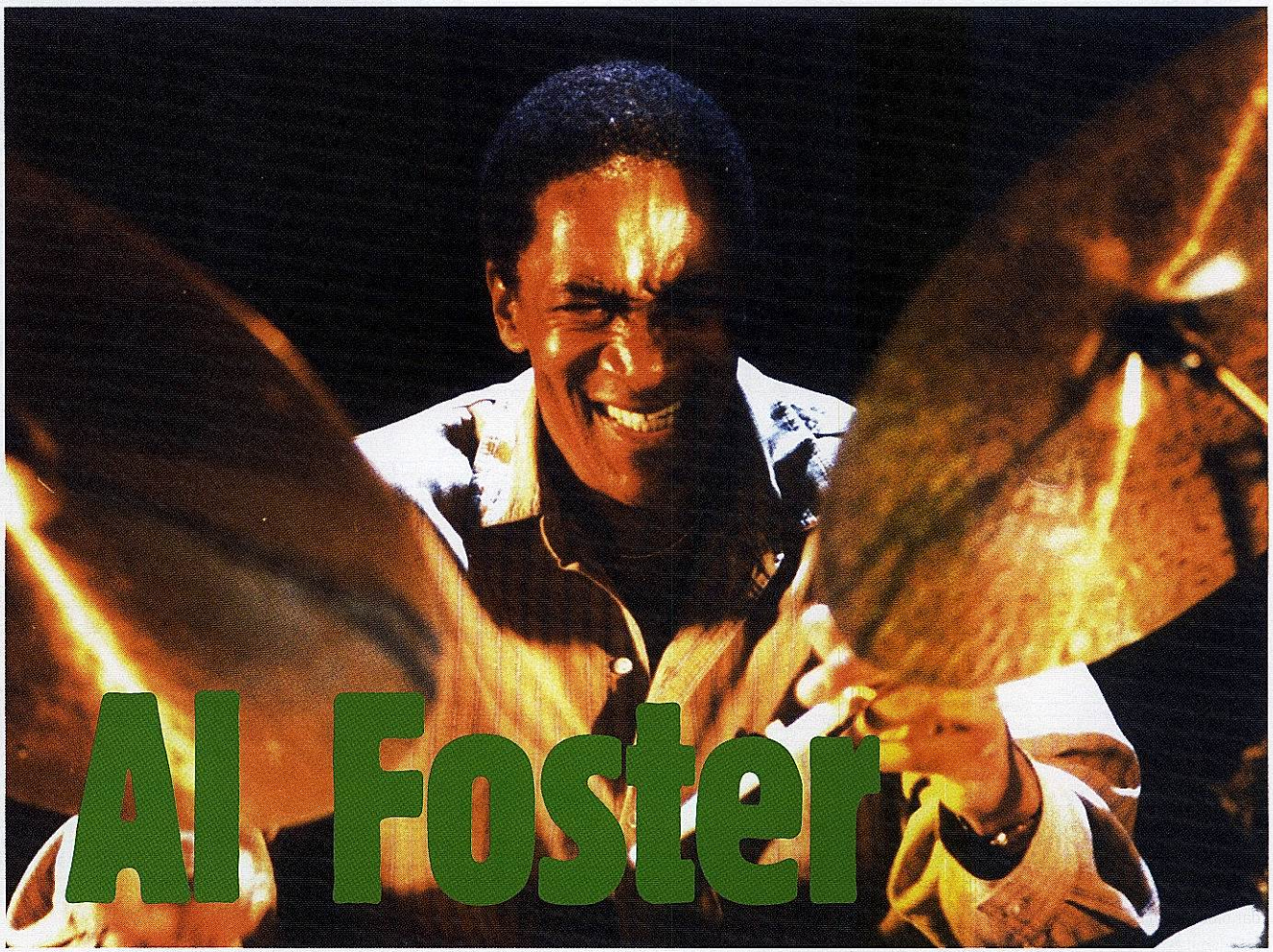

Al Foster

Hayatın insanın karşısına neler çıkaracağını, hangi sürprizlere gebe olduğunu bilemezsiniz. Hele bir de işin içinde jazz müziği varsa sürpriz faktörü kişiyi gerçekten bilinmeyen bir aleme götürür.

Al Foster'ın İstanbul'a geleceğini öğrendiğimde Rusya'da idim. Zuhal beni telefonla arayıp onunla röportaj yapıp yapamayacağımı sorduğu zaman ilk işim önümdeki takvime bakmak oldu. Çok şükür ki, o ben döndükten bir gece sonra İstanbul'a geliyordu Zuhal'e telefonda bir aksilik çıkmazsa döner dönmez Nardis'teyim dedim. Dedim ama kaderin bu sefer bana neler ördüğünü bilmiyordum.

Bizde bir söz vardır, yiğidin namı önden gider diye. Al Foster'in namını bir kere de Milliyet gazetesinin değerli yazarı sevgili arkadaşım Murat Beşer'in kıvrak ve dolu dolu kaleminden okuyarak hazırlıklarıma başladım:

Kadrosunda birbirinden değerli müzisyenleri; trompette Eddie Henderson, tenor saksofonda David Jensen, piyanoda Sam Yahel, basta Doug Weiss'i bulunduran Al Foster Quintet, şüphe yok ki, 23 ve 24 Mayıs akşamları Nardis'in altın sayfalarından birine imza atacak. Jazz davulcularının aslen birer yıldız oldukları, jazz - rock tarzının yükselişiyle birlikte anlaşıldı. Bir anlamda o zamana değin kataran arkasında kalan vagonların intikamı gibi bir şeydi bu durum. Neredeyse her şey onların üzerine basarak yükseliyor, ama ağacın uzak dalındaki olgun meyveleri başkaları topluyordu. Madem enerji onlardan alınıyordu, o halde onlar da kendilerini gösterecek fırsatı değerlendirmeliydi.

Bu fırsatı en iyi kullananların başında yer alan Al Foster, yetmişli yıllarda olduğu gibi seksenli yıllarda da jazz - rock'ı doruğa çıkardığı anlarda Miles'ın yanındaydı. Jazz'a monte edilmiş yırtıcı ve sarmalayıcı funk'ın vazgeçilmez eşlikçisiydi o, Miles için. Zamanın gerisinde kalmamayı becermiş; funk davulunun en sade örneklerini vermişti "Decoy" ve "We Want Miles" albümlerinde.

Miles'ın müzikal ekseni onun üzerine kurulmuş, parça kurguları onunla gönyesine oturmuştu. Bu kusursuz eşlik uçuruyordu Miles'ı adeta; birbirleriyle öylesine bütünleşmişlerdi ki, Foster, Miles'ın kestirilemeyen ani değişimlerine, şartlı refleksleri ve gayri ihtiyari seyreden el melekesine uyum sağlamakta zorlanmıyordu. Jazz rock ritimlerinin yırtıcılığına hiç kimse Foster kadar swing duygusunu yakıştıramıyordu. Tipik bir Oğlak insanı olan bu deneyimli adam, "düşman kamplar" olarak bilinen jazz rock'ı ve mainstream jazz'la barıştırmıştı. Side-man'lerin (eşlikçi) kralıydı; jazz hatıralarında yer alan en mutlu fotoğraf-

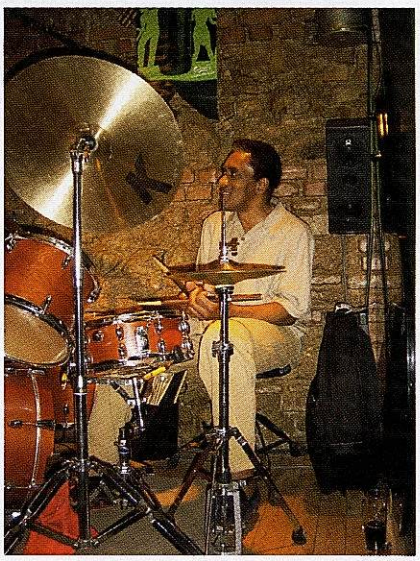

larda, Thelonious Monk, Sonny Rollins, Herbie Hancock, Dave Holland, Joe Lovano, Chick Corea, John Scofield, Gil Evans, Sting, John McLaughlin, Ray Brown, Michel Petrucciani, Michael Brecker, Dexter Gordon, McCoy Tyner gibi müzisyenlerin yanında hep o vardı. Bugünlerde turladıkları Avrupa'dan Nardis'e

uzanacak olan 62 yaşındaki Al Foster ve topluluğu, ilk dönem Miles günlerinin parçalarını yorumlayacak. Biz konunun ehemmiyetini sanırım belirttik; tanıklık edemeyenler sonradan hayıflanmasın.

Doğrusu benim hayıflanmaya hiç ama hiç niyetim yoktu, ancak Al Foster 23 Mayıs günkü o ilk konsere ne yazık ki uçağını kaçırdığı için gelemedi. Gerçi o ilk gece Nardis'te çalan nöbetçi davulculardan Ferit Odman planlanan konserin aksamamasını sağladı ama onu görmeye gidenler hayıflandı. Röportaj planımızı 24 saat erteledik ve ben ertesi gün Nardis'e çadır kurmak üzere vardım. Ama bu sefer de onu yakalayamadım çünkü sound check yaptıktan sonra biraz dinlenmek üzere oteline dönmüştü. Tek şansım konserden önceki 15 dakikada ona yaklaşmak olacaktı ama bu da mümkün olmadı. Teybimi cebime sokup ben de herkes gibi konseri izlemeye başladım. İlk set bittiğinde tüm jazz tayfası nefes nefese kalmıştı, röportaja gelince artık onun bademi olduğunu düşünüyordum. Al Foster biraz nefes almak için kapıya doğru yürüyünce içimden gelen bir dürtü ayaklarımı ona doğru sürükledi. Derdimi anlattım ve bana 15 dakika ayırıp ayıramıyacağını sordum. Gözlerime derin bir şekilde baktı, o an aramızda bir köprü kurulduğunu hissettim. Sonra bana dönüp 'adamım, çok terliyim, biraz hava almak istiyorum, eğer bana dışarıda böyle bir yer bulursan ben varım' dedi.

Atalarımız ihtiyaç herşeyin anasıdır demişler, o an Al Foster'ın koluna girip dışarı çıkarttım, tam olarak ne yapacağımı da bilmiyordum. Birden aklıma Nardis'in yanındaki açık otopark geldi. Birlikte oraya gittik, otopark görevlisine durumu anlattım, adam Nardis'in yanı başında yaşadığı için zaten onun hayatında sürpriz diye bir kavram yoktu. Hiç terddüt etmeden kendi odasının yanındaki bir Renault Clio Symbol'ün arka kapısın açtı ve jazz müziğinin efsanesi misafirimizi oturttu. Arabanın arkası dar olduğu için benim oraya girme şansım yoktu, ben de onun dışarı attığı tabureyi altıma çektim ve teybi açtım. Önce ona İstanbul'a hoş geldin dedim ve jet lag dışında kendisini nasıl hissettiğini sorarak röportaja başladım.

Şimdi okuyacağınız şeyler ise o muhteşem 15 dakikanın kağıda dökülmüş halidir:

Teşekkür ederim adamım, tahmin ettiğin gibi çok yorgunum, dün uçağımı kaçırdığım için bir gün geç geldim, epey uykusuz kaldım. Arkadaşının yazdığı şey doğru değil, 18 Ocak 1944 doğumluyum, yani senin anlayacağın 63 yaşındayım. 6 ay sonra 64 yaşıma basacağım.

Bu yaşta bir insanın çoktan torun torba sahibi olduğunu düşünerek önce bu konuya girmek istedim.

5 çocuğum ve 5 torunum var. İlk evliliğimden dört kızım var, oğlum ise ikinci evliliğimden. Oğlum 19 yaşında, kızlarımdan beş torunum oldu.

İki evlilik, beş çocuk ve dört torundan sonra kadınların erkeklerden ne beklediğini anlayabildiğini düşünüyordum ama çok yanılmışım:

Bak arkadaşım, benim hayatımda bu işler senin umduğun gibi gelişmedi. Bu yaşa geldim ama hala da kadınları anladığımı sanmıyorum. Şimdi sana söyleyeceğim şeylerden şok duyabilirsin ama inan ki hepsi gerçektir. Ben çok erken evlendim, henüz 23 yaşındayken de tam dört kız babası idim. İlk defa onsekiz yaşıma girdikten bir ay sonra baba oldum. Karım ilk hamile kaldığında 16 yaşında idi, ben ise 17. Madem soru sordun ben de sana kısaca söyleyeyim, o çocukları ben 23 yaşımdan beri tek başıma büyüttüm. Karım beni dört çocukla terk etti, şimdi 39 yaşında olan kızım o sırada henüz 14 aylıktı. Ben haftada 6 akşam Playboy Club'da çalışıyordum. Beklemediğim bir sırada karım beni dört çocukla terk etti ve gitti. O gün sevgililer günü idi, işe gitmeden önce karım için eve bir pasta bırakmıştım. Sabah saat dörtte eve geldiğimde karım ortalıkta yoktu, pastaya dokunulmamıştı ve dört kızım ağlıyorlardı. Miles Davis'e gittim ve başıma gelenleri anlattım. Miles'ın kendisi de o sırada henüz 28 yaşında idi. Söylediğim şeylere ve o genç yaşta tam dört çocuk babası olduğuma inanamadı. 'Bir müzisyen tek başına dört kız çocuk yetiştiremez, o küçük orospuları bir yere ver' dedi. Tabi aslında çocuklar hakkında böyle düşünmüyordu, sadece bana inanmakta zorlanıyor ve içinde olduğum durumun dehşeti karşısında beni destek-

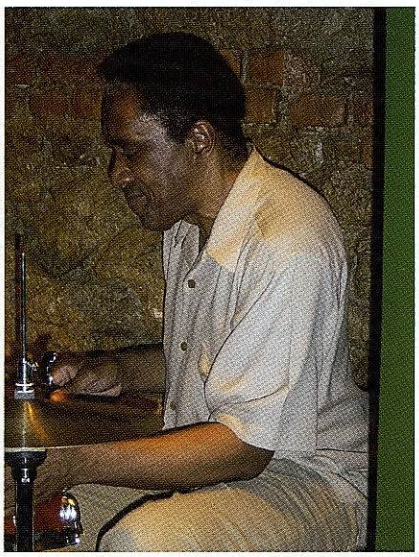

lemeye çalışıyordu. Çocuklarımı alıp onun evine gittim ve kendisine gösterdim. Onları görünce bana inandı ve 'bir şeye ihtiyacın olursa beni ara' dedi. Ben ancak o günden sonra gerçek Miles Davis'i tanıdım. Bu Miles insanların gözündeki imajdan çok farklı bir insan idi. İnsanlar için yüreğinde yoğun duygular taşırdı. Sonra birlikte çalışmaya başladık. Bir yıl sonra beraber çalışmadığımız dönemlerde bile bana haftada 200, ayda 800 dolar para vermeye devam etti. Bu para o zamanlar için önemli bir miktardı. Miles bir kere bile bana 'sana yardım ediyorum' demedi. Her seferinde 'iyi misin, bir şeye ihtiyacın var mı? ne zaman olsa beni çekinmeden ara' demeye devam etti. Bazen bana dönüp, ben böyle çocuk büyütme gibi bir haltı beceremem derdi.

Çok güzel bir insandı Miles, insanlar onun karanlık yönleri üzerinde konuşmayı severler çünkü pek gülümsemiyen bir kişi idi. Ama ben gerçek Miles Davis'i tanıma ve birlikte çalışma ayrıcalığına varmış bir insan olmaktan dolayı gurur duyuyorum.

İçim burkuldu, kendi kafama göre karşımdaki insana bir paparazzi tarzı sual sorarak havayı ısıtmak isterken bir çuval inciri berbat ettiğimi düşündüm. Nefes almadan ve gözlerimi bir an bile gözlerinden ayırmadan onu izliyordum. Miles Davies'in hakkında okuduğum en önemli şey onun bir çok jazz müzisyeni için esaslı bir hoca olduğu idi. Karşımda daracık bir koltukta oturan arkadaşıma bir müzisyen olarak Miles Davis'den ne öğrendiğini sordum:

Ben aradan yıllar geçmesine ve Miles artık bu dünyada olmamasına rağmen ondan bir şeyler öğrenmeye devam ediyorum. Çaldığın şeyi içten çalmak, zevk alarak ve zevk vererek çalmak, doğru notaları ve ritimleri seçmek, ben bütün bunları Miles'dan öğrendim. Ondan öğrendiğim önemli bir şey daha var, müzikte daha az olan şey aslında daha çoktur. Sade olabilerek daha çok şey iletebilirsiniz. Ben de aynı şeyleri şimdi birlikte çalıştığım müzisyen arkadaşlarıma öğretiyorum. Bu akşam Nardis'te birlikte çaldığım grup benim her zaman birlikte çalıştığım müzisyenlerden oluşmuyor. Onlardan sadece basçı Doug Weiss benim daimi eşlikçimdir. Kendi grubumda kendi bestelerimi çalıyorum. Umarım bir kere de onlarla birlikte İstanbul'a gelebiliriz. Bunlar benim Miles ve Monk gibi idollerime ithaf etmiş olduğum besteler. Ancak Miles ve Monk dışında da bir çok beğendiğim müzisyen var. Sonny Rollins, John Coltrane, Mc Coy

Zühal Fersan

Tyner, jazz'da yaratıcılık sınırlarını zorlayan insanlar, ilk idolüm olan Max Roach, Elvin Jones. Ben davul çalmaya Max Roach yüzünden başladım, onu Clifford Brown ile Cherokee'yi çalarken dinleyince işte bunu yapmak istiyorum dedim. O sırada 12 yaşındaydım. O günden sonra da hiç durmadan çalıştım.

Al Foster'ın nasıl bir tempoda çalıştığınının sonucunu ben de biraz önce Nardis'teki diğer jazz severler gibi görmüştüm. Olağan üstü kıvrak ve rahat bir şekilde çalıyor ve kendisi ile birlikte çalan herkesi rüzgar gibi arkasından sürüklüyordu. Ama bir an aklıma içinde olduğumuz dünyanın jazz'ı nereye sürüklediği takıldı ve ona jazz'ın günümüzde nereye gittiğini sordum:

Bak dostum, zor bir soru sordun. Ben sana günümüzde jazz'ın hangi yöne gittiğini söyleyemem çünkü o müziğin bir parçası değilim. Ben geçmiş dönemin, yani 1950 li 60'lı yılların jazz'ının bir parçasıyım. Kendi grubumla yaptığım müzik de bu dönemin jazz müziğini sürdürüyor. Günümüzdeki jazz müziğinin bir kısmını ben de seviyorum ama çoğundan da hoşlanmıyorum. Art Blakey ve Elvin Jones'ın müziğinde hissettiğim swing duygusunun bugünün jazz müziğinde eksik olduğunu düşünüyorum. Görünüşüne bakılırsa sen de benim neslimdensin ve ne demek istediğimi anlarsın.

Ben jazz'ın altın çağının müzisyenleri ile birlikte olmanın ayrıcalığını yaşadım, ve bundan gurur duyuyorum. Sonny Rollins, Miles Davis gibi insanların ellerini sıktım. Ben kendim bir usta değilim ama Philly Joe Jones, Max Roach, Jack de Johnette gibi eski ustaların, Bill Stewart gibi yeni ustaların yanında, çevresinde bulundum.

Ben kendi bildiğim yönde gitmeye devam ediyorum. Her gün egzersiz yapıyorum. Bak bu yaşıma geldim, çalışma konusunda hala hayatımda değişen bir şey olmadı. Hala, hergün davulumu daha iyi şekilde çalmaya çalışıyorum. Daha iyi derken sakın yanlış anlama, Elvin Jones'dan daha iyi olmayı kast etmiyorum. Önemli bir şey aklıma getirdin, genç davulculara söyleyecek bir iki sözüm var:

Her zaman olabildiğinizin en iyisi olmaya çalışın. Ama hiç bir zaman herhangi bir geçmiş ustadan daha iyi olmayı hedeflemeyin. Çünkü olaya böyle yaklaşırsanız yaptığınız müziğe olumsuz bir şey eklemiş olursunuz. Şunu hiç bir zaman unutmayın ki, siz sadece kendiniz olabilirsiniz, hiç kimse kendisinden başka bir insan olamaz. Kısacası her zaman daha iyi çalmaya çalışın, geçen sene çaldığınızdan veya dün gece çaldığınızdan daha iyi olmaya çalışın ama kafanızda bir takım anlamsız yarışmalara girmeyin. Yok falancadan daha hızlı çalarım, yok şu tekniğim filancadan daha iyidir demeyin. Böyle yaparsanız ortaya koyduğunuz şey samimi olmaktan çıkar. Çok kişi Miles gibi çalmaya çalışır. Halbuki Miles bazen tek bir nota çalarak herkesin ayağını yerinden kesebilirdi. Dizzy Gilespie Miles için şöyle derdi: Miles her çaldığı notaya anlam verir. Gösteriş yapmaz ama anlam verir. İşte bu yüzden dünyanın her tarafında Miles Davis ölümünden bunca yıl sonra bile sevilmeye devam eder.

Etrafımızda bazı insanlar olduğunu fark ettim. Bunlardan birisi Al Foster'i içine oturttuğumuz arabanın sahibi idi. Ancak çocuk durumumuzu anlamış ve tıpkı bir ayin izler gibi sohbetimizi dinliyordu. Yavaşça teybin sayacına baktım, zaman uçup gidiyordu ve karşımdaki güzel insanın hoş görüsünü daha fazla zorlayamazdım. Jazz'ın gittiği yeri öğrenmiştim ve bu sorunun devamı olarak ona bir müzisyen gözünden dünyamızın nereye gittiğini sordum:

Bak bu da zor bir soru, ne söyleyebileceğimi bilemiyorum. Anlamıyorum, 2006 yılındayız, teknoloji bu kadar ilerlemiş bir halde, insanlar düne göre çok daha eğitimli, ama öyle gözüküyor ki insanlar olarak hergün birbirimizden daha çok nefret ediyoruz. Benim son zamanlarda konserlerimden sonra söylediğim bir sloganım var:

Bayanlar ve Baylar, birbirimizi anlamak ve geçinmek için ihtiyacımız olan şey daha çok sevgi, barış ve jazz'dır.

Benim için bu gerçekten de böyle. Ne yazık ki günümüzde herkesin biribirinden korktuğunu ve yok etmeye çalıştığını görüyoruz. Ancak şurası muhakkak ki gün gelecek ve dünya bu anlayış ile daha iyi şeylere varmamızın mümkün olmadığını görecek. Çatışmalar ve savaşmak hiç bir şeyi çözmüyor. Onlar sadece her neslin bir öncekinden daha çok birbirlerinden nefret etmesine sebep oluyor. Bu kadar.

Yanımıza yaklaşan bir kişi konserin başlamak üzere olduğunu hatırlattı, ben bu cümleyi karşımdaki arkadaşıma tercüme etmedim. Ona son bir soru sormak istiyordum. Ona hayatının geri kalan bölümünde elde etmek istediği bir şey, veya gerçekleştirmek istediği bir idealinin olup olmadığını sordum.

Artık 63 yaşındayım ve daha ne kadar yaşayacağımı bilemiyorum. İnsan hayatı her an sona erebilir. Bak son günlerde bir çok arkadaşımı kaybettim, kim bilir. Belki de sıra bana gelmiştir. Geçen hafta John Hicks öldü, henüz 60 yaşında idi. Don Alias da öyle, galiba onunla aynı yaştaydık. Jacky Mc Lean de artık aramızda değil, o da 72 yaşında idi.

Bundan sonra hem kendim mutlu olmak istiyorum hem de çocuklarımı ve torunlarımı mutlu etmek istiyorum. Bir çok önemli müzisyenin albümlerinde çaldım, şimdi de kendi adıma bir kaç albüm yapmak ve onlarda kendi bestelerime yer vermek istiyorum. Tabi her zaman olduğu gibi tanrıdan beni daha iyi bir insan ve müzisyen olmam için yardım etmesini diliyorum.

Ona elimi uzattım, çıkmasına yardım ettim ve sarılarak teşekkür ettim. Otopark görevlisi konuştuğumuz dili anlamamıştı ancak aramızdaki duygu alışverişini hissettmişti. Bana bakarak Abi, şu konuştuğun adam çok sıkı birine benziyor dedi. Sonra Al ile birlikte Nardis'e döndük ve kapıda sarılarak vedalaştık.

O içeri girerken basçı Doug ile karşılaştık, hızımı alamadım ve ona Al Foster ile çalmanın nasıl bir duygu olduğunu sordum, cevabı biraz evvel yaşadığım şeyi çok güzel ifade ediyordu:

Onunla çalmak inanılmaz ve müthiş bir duygudur, hatta seksten bile güzel olduğunu söyleyebilirim, şey... tabi, ki bu duruma göre değişebilir. O kişiliğiyle müzisyenlere kendisi ile birlikte çalmayı kolaylaştırıyor, ve herkese sonsuz bir destek veriyor. Bir basçı olarak bana da büyük bir destek verdi. Onun verdiği cesaretle çaldım ve kendimin kim olduğunu keşfettim.

O akşam birlikte çaldıkları piyanist Sam Yahel ile de kapıda karşılaştık, ve onun da bu sözlere ilave edeceği şeyler vardı:

Al ile çalarken her şey son derece doğaldır, sadece onunla birlikte çaldığınız anı hissederseniz ve ondan gelen duygulara tepki verirsiniz. Başka şeylere yer veremezsiniz. Asıl olan içinde olan anı yaşamaktır ve Al bu anlayışın çok güzel bir örneğidir.

Aynı sözlerin bir çok müzisyen tarafından Miles için de defalarca söylendiğini biliyordum. Kısacık bir onbeş dakika içerisinde başka dünyalara gitmiş ve dönmüştüm, ancak artık aynı insan olmayacağımı biliyordum. Hemen aldığım ışığı yansıtmaya başladım: *Bayanlar ve baylar, birbirimizi anlamak ve geçinmek için ihtiyacımız olan şey daha çok sevgi, barış ve jazz'dır.*

Zuhal Focan

Altı kat **sanat!**

Akbank Sanat, Beyoğlu'nda sizleri bekliyor.

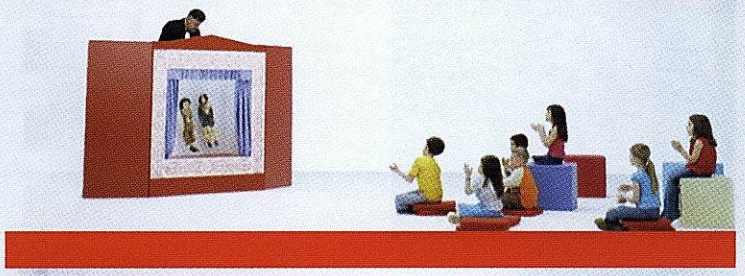

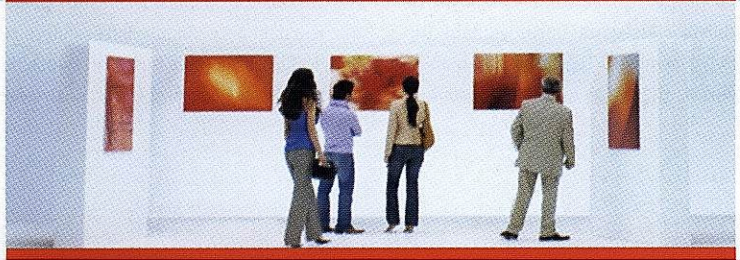

Bilgi için →0212 252 35 00/01→www.akbanksanat.com

AKBANK SANAT

Volkan Balkan
juzma2@yahoo.com

Bir ömür sahne...
Flora Purim ve Airto Moreira

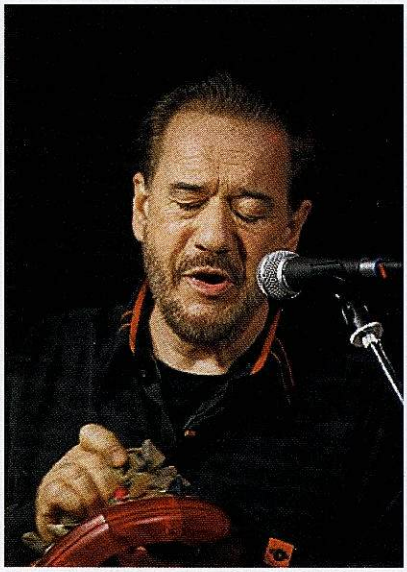

Brezilyalı çift Flora Purim ve Airto Moreira geçtiğimiz aylarda İstanbul Jazz Center'da bir dizi konser vermek için İstanbul'daydı. Airto Moreira, perküsyon dendiğinde ilk akla gelen müzisyenlerden. Miles Davis, Lee Morgan, Stan Getz çalıştığı isimlerden birkaçı. Sahne dışında etrafına dinginliğiyle huzur veren Flora Purim'in sahneye çıktığında ortaya çıkan enerji ise aklı alacak gibi değil. Apocalypse Now, The Exorcist, Last Tango In Paris gibi etkisinden kolay kurtulamadığımız filmlerin de arka planında bu çifte rastlıyoruz. Bir Pazar sabahı Purim ve Moreira'yla Ortaköy'de buluştuk.

Sizinle başlayalım. Macera sever bir vokalist olduğunuzu söylesem yanılmam herhalde.

FP. Denemeyi, yeni sitilleri denemeyi çok seviyorum. Bazen bunları bir araya getiriyorum. Son yıllarda işler değişti. Ben doğmadan önce bu müziğe jazz deniyordu, şimdi fusion ya da world music diye adlandırılıyor.

Weather Report'un orijinal kadrosu: Joe Zawinul (keyb), Wayne Shorter (s), Miroslav Vitous (b), Alphonse Mouzon (d) ve perküsyonda siz. Fusion jazz'ın başlangıcı da diyebiliriz. Yeni bir müzikti bu, ne yaptığınızın tam olarak farkında mıydınız?

AM. ABD'ye müzik yapmak için gitmiştim. Herhangi bir tür müzik için. Brezilya perküsyonu çalıyordum. Bu jazz olabilir, fusion, modern ya da yeni müzikler olabilir, herhangi bir müzik... Ben hep aynı stili çalıyordum, Brezilya'dan getirmiş olduğum stili.

Amerika'ya gittikten bir yıl sonra -20'li yaşlarınızdaydınız- Miles Davis'le çalışmaya başlıyorsunuz.

AM. Kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum. 1969'la 70'ler arasında bir dönemdi. 2,5 yıl kadar canlı çaldık, pek çok kayıt yaptık. İlki *Bitches Brew*. O grupla canlı çalmayı çok seviyordum. Gruba katıldığımda klavyede Chick Corea, davullarda Jack De Johnette, saksofonda Wayne Shorter, basta Dave Holland vardı. Keith Jarret daha sonradan katıldı. Ara sıra John McLauglin katılırdı. Harika bir gruptu, bence en iyisiydi.

Bu isimlerin hepsi Miles Davis'le çalıştıklarında oldukça gençti. Listeyi uzatabiliriz, mesela aklıma hemen Herbie Hancock geliyor. Yani kısacası 60 ve 70'li yıllarda Miles Davis, sonradan jazz dünyasının önemli isimleri haline gelecek pek çok genç yetenekle çalıştı. Bunlardan biri de sizsiniz.

AM. Bana göre, en önemli şey müziktir, beraber çaldığım insanlar değil. O zamanlar gençtim, müziği ve perküsyon çalmayı seviyordum. Hala da çok seviyorum. İsimler o kadar da önemli değildi çünkü Miles'la çalıyorsanız -çok büyük bir isimdi ve büyük etkisi vardı- önemliydi tabi. Birlikte çalmak önemliydi. Herhangi biri olabilir, ben olabilirim. Biz Miles'a eşlik ediyorduk ve birlikte çok iyi çalıyorduk ve de çok iyi hissediyorduk. Yaptığımız işi seviyorduk. Kimse isimlere takılmıyordu, tabi dinleyicilerin dışında.

Sizinle devam edelim. Bossa Nova 1950 sonlarında Rio de Janeiro'da yaşayan orta sınıfa mensup müzisyen ve öğrenciler tarafından yeni bir stil olarak ortaya çıkarıldı. Bu 'yeni dalga' Copacabana ve Ipanema plajlarında kalmadı dünyanın dört bir yanına da yayıldı. Japonya'da Soul Bossa Trio adında bir grup var. İtalya'dan da pek çok örnek verebiliriz.

FP. Bossa Nova, armonik olarak da melodik olarak da çok zengin bir müzik. Amerikalılar alıp jazz'la birleştirdiklerinde bile yine de herkes için kolay dinlenebilir bir müzikti. Kompleks değil çünkü, biraz samba, biraz ritim; hoş melodi ve armoniler...Bossa Nova'nın Brezilya dışında en çok bilinen Brezilya stili olduğunu düşünüyorum. Kariyerim başlarında Bossa Nova söyledim. Ama sahneye çıkmaya başladığımda jazz müzisyenleriyle bir araya geldim ve jazz'ı da Bossa Nova vurgularıyla söylemeye başladım.

Bossa Nova dendiğinde akla kuşkusuz Antonio Carlos Jobim geliyor. Birlikte çalışma fırsatı buldunuz mu?

FP. Birkaç kez onunla söylemiştim çünkü hepimiz Rio'daki gece kulüplerinde sahneye çıkıyorduk. Kulüpten sonra da birimizin evinde buluşur, çalmaya devam ederdik. Oscar Castro-Neves'le

akustik gitar çalışırdım ki o da Jobim'in çok yakın arkadaşıydı. Jobim'in müziği Bossa Nova döneminin tüm kompozitörleri için öncü oldu.

Dizzy Gillespie United Nations Orchestra yıllarınız var. Orkestranın şefi Slide Hampton'la da söyleşi yapma fırsatım olmuştu. Kıdemli müzisyenlerden oluşan bir orkestra bu. Peki, yeni kuşak sizce nasıl? Sizi heyecanlandıran müzisyenler görüyor musunuz?

AM. Dizzy Gillspie United Nations Orchestra'da Flora'yla beraber çalıştık. Ne kadar sürümüştü?

FP. 3 yıl

AM. Hayatımızdaki en büyük deneyimlerimizden biriydi. Orkestrada çok önemli isimler vardı. Otobüste, trende, uçakta hep beraber seyahat ediyorduk. Hep bir aradaydık ve birbirimiz çok iyi tanıyorduk. Çok iyi işler çıkardık, o yıllarda. Albümümüz Grammy almıştı değil mi? Hangi Grammy'di?

FP. Evet, 1992. Yılın en iyi orkestrası ödülünü almıştık.

AM. Genç müzisyenlere gelecek olursak; şunu ya da bunu seviyorum diyemiyorum çünkü çok fazla genç yetenek var. Günümüzde neredeyse her gün yeni müzisyenler görüyorsunuz. Farklı enstrumanlarda örneğin basçılar, özelliklede harika davulcular. Gençler ama çok çalışıyorlar ve harika çalıyorlar. Bence bugün müzisyenlik öncesine göre çok iyi bir yere geldi. Çünkü eskiden insanlar o kadar çalışmazdı. Tabi ki çalışanlar çok iyi yerlere geldiler. Bugün ise müzisyenler teknik olarak çok iyi hazırlanıyorlar ve sayıları da çok fazla.

FP. Dizzy'nin orkestrası aslında iyi bir örnek. Danilo Perez adında bir piyanisti vardı. Danilo sadece 21 yaşındaydı, sahneye çıktı ve önemli bir isim oldu. Bir başka örnek John Patittucci . Dizzy'le çalmamıştı ama devlerle çalmaya başladığında çok gençti. O günden beri de pek çok genç geliyor. Tony Williams da Miles'la ilk çaldığında henüz 17 yaşındaydı.

Soundtrack çalışmalarınız var. Apocalypse Now, The Exorcist, Last Tango In Paris...

AM. Aslen kompozitör değildim, işlerin bir parçasıydım. Özel efektler, perküsyon efektleri ve filmdeki bir takım sesler için çağırmışlardı. Bazen kolay bazen de çok zor oluyordu. Çünkü filmi izlemelisiniz ve görüntüye çalmalısınız. Karelere doğru tepkiler vermelisiniz. Özellikle *Apocalypse Now* günler sürdü. Flora'yla birlikte çalışmıştık. Francis Ford Coppola çok heyecanlı, coşkulu biriydi. "Şöyle yapın, böyle yapın..." Mesela Flora'dan Yma Sumac gibi çığlık atmasını istemişti. Bu Francis'in en önemli projesiydi. *Last Tango In Paris*'te çok küçük bir işim olmuştu. Başka filmler de oldu ve bizden istenileni yapıyorduk. Ama ben en çok *Apocalypse Now*'ı sevmiştim. Tabi bir de orijinal *Exorcist*. Çünkü sahnelere bakıp tam onlara göre tepkiler vermiştim.

FM. Bu tabi tarz meselesi. Müziğin büyük kısmı yazılmış olur. Prodüktör ve aranjör birlikte çalışırlar ve sahneleri belirlerler. "Charlie sörf yapmayı reddeder" ve bu bir günahtır. Martin Sheen gelir, bottan inerler ve Airto da ritim çalmaya başlar. Copolla çok serbest çalışmayı severdi. Okumamamızı, sadece sahnelere göre tepki vermemizi isterdi. Ama mesela Burt Reynolds'ın çektiği *Sharky's Machine*'de kompozitörün yazdığı notayı okumak zorundayım. Çünkü filmin açılış parçasını seslendiriyordum. Yani film yapmak için pek yol var ama Coppola bence hepsinin üzerinde yer alıyor.

40 seneyi aşkın bir süredir birlikte çalışıyorsunuz ve de evlisiniz. Bu durum zaman zaman sahnede handikap yaratıyor mu?

A.M. Artık değil (gülüyor). Gençliğimizde, tam da dezavantaj değil di ama bir şarkıcıya davul ya da perküsyon çalıyorsanız bir eşlikçisinizdir. Olmak istemeseniz bile! Çok iyi çalıyor olsanız da asıl sorumluluk şarkıcıdadır. Çünkü grubun önündeki odur ve herkesin gözü de onun üstündedir. Gençliğimde bazen gerçekten yüksek çalardım ve insanların benim çaldığımı gördüklerinden emin olmak isterdim. Bu kendi adıma egosantrik bir durumdu tabi. Fakat şimdilerde durum değişti. Pek çok yıldır müzikle çalıyorum. Flora söylüyor ve ona göre çalıyorum. Başka bir şarkıcı için ona göre ya da bir saksofoncuyla çalışıyorsam ona göre vs.

Tabi başka sorunlarımız da var büyük sorunlar değil ama. Mesela Flora'nın hazır olamasını beklemek (gülüyor). "Flora sahneye çıkmamız lazım!" "Aaa, ben daha hazır değilim." Tabi ben biraz geriliyorum ama ne yapalım bunlar oluyor. Bunlar küçük sorunlar tabi. Yıllar boyunca birbirimizle çalışmayı ve birbirimizin sorunlarını anlamayı öğrendik. Bence bu dünyada olmamızın sebebi de önceki yaşamlarımızdan getirdiğimiz sorunları çözmek. Bence bu yaşamımızda evrimimizi tamamlamak durumundayız. Bu dünyanın dışına çıktığımızda ruhumuz daha da aydınlanmış olacak. Daha fazla şey bileceğiz ya da önce yaptığımızdan daha az hata yapacağız.

FP. Pek çok şey değişti tabi ama hala çok yüksek çalıyor!

Neyse, biz bu konuyu burada kapatalım! Türkiye'den müzik örnekleri dinleme fırsatı buldunuz mu?

FP. Arkadaşlarım söz verdi, Ağustos'ta beni tekrar davet edecekler. Eski ve yeni Türk müziği örnekleri dinlemeye gideceğiz. Türk ritimlerini hep çok sevdim.Çünkü Airto hep ritim dinlemeyi şarkıcı dinlemeye tercih etmiştir. Ben şimdi Türk şarkıcıları da dinlemek istiyorum. Camide minor ve major dizilimleri seslendiren insanları duyduğumda heyecanlanıyorum. Bu ilahileri söylemeyi öğrenmek istiyorum. Ve onlarla bir araya gelmek istiyorum çünkü bu ilahilerin gönülden geldiğini biliyorum. Gönülden gelen her şey benim için çok özel.

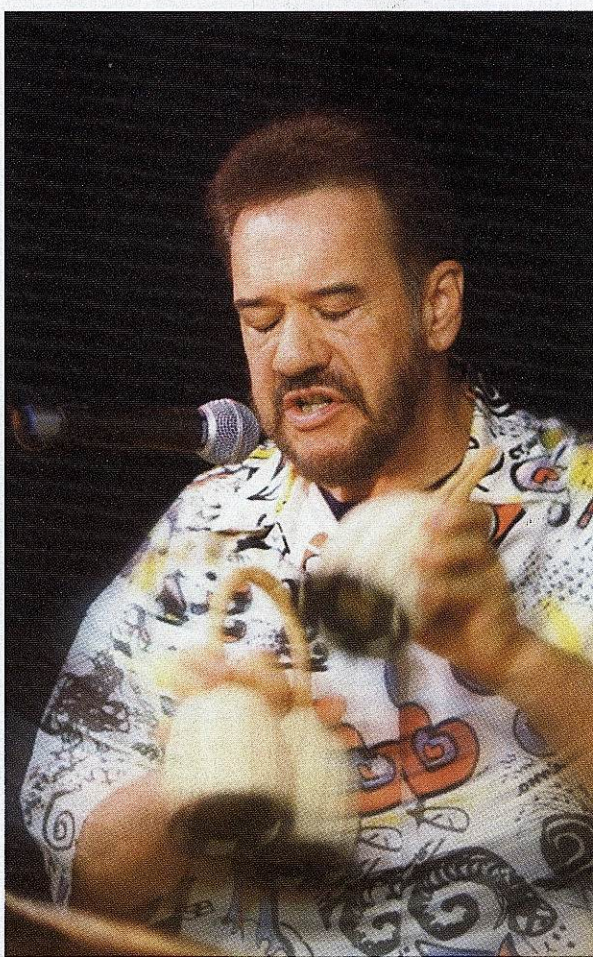

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

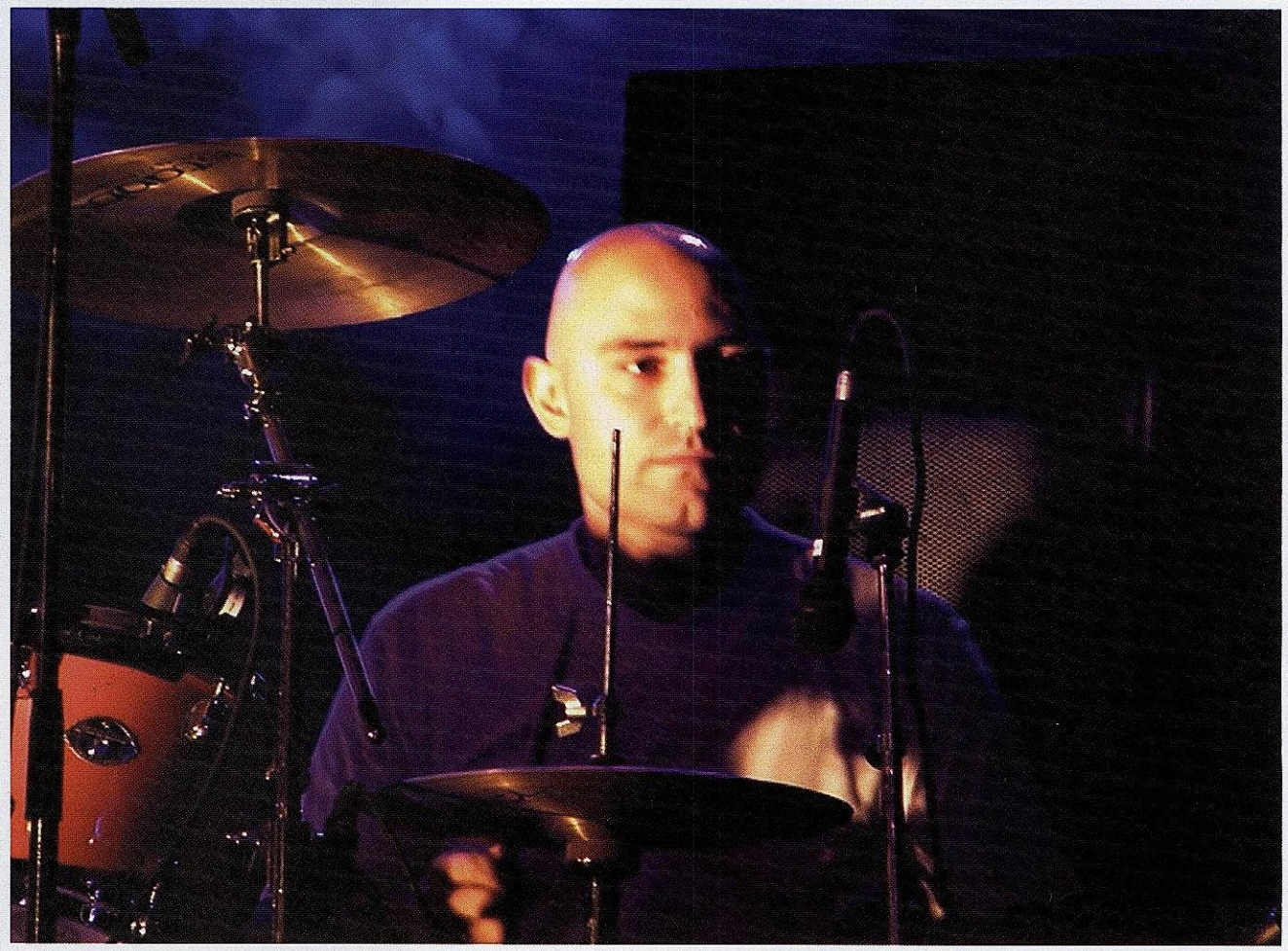

Cengiz Baysal'dan Candy and Milkshake

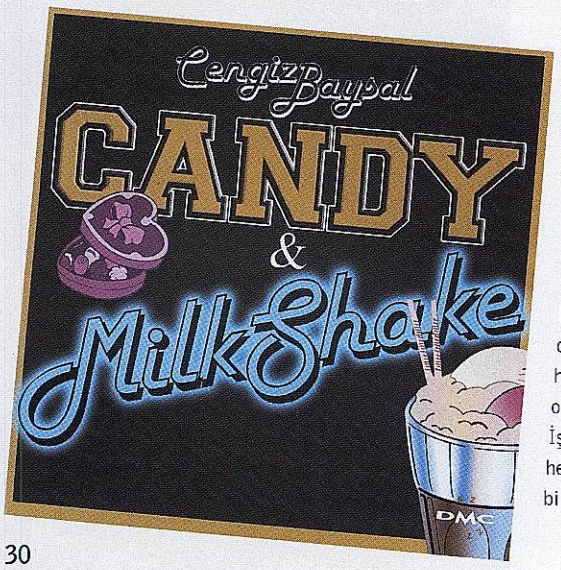

Cengiz Baysal günümüz Türk jazz dünyasının genç yıldızlarından birisi. Alafranga jazz alemlerinde bu tip yükselen yıldızlara genç aslanlar deniliyor. Bu tanıma ben de katılıyorum, ancak bir çekincem var. Bana göre iyi müzisyen olmak başka bir şey, aslan olmak başka. Aslan dediğinin enstrümanında yıldız olduğu kadar yüreğinde de aslan bir yönü olmalı. İyi bir eşlikçi olduğu kadar iyi bir lider de olabilmeli ve bu iki rolü de her dakika değişen şartlara göre aynı ustalıkla oynamalı.

İşte bu genişletilmiş tanıma göre Cengiz Baysal her zaman benim için gerçek bir aslan oldu. Onu bir çok ilginç projede ve formatta dinledim. İşin liderlik yönüne gelince; bu konuda da gereğini yapabilecek derinliği olduğunu onun ilk albümü olan 'Yıldızların Üstünde' projesinde görmüştüm. Bu albümden sonra aradan epey zaman geçti ve şimdi de o albümün bir devamı oldu.

Bu albümün öyküsünü dinlemek için Cengiz ile Tünel semtinin incisi Cafe Gramofon'da buluştuk. Bu güzel mekan şimdiki yeni jazz kulüpleri açılmadan önce vardı ve benim ilk göz ağrımdı ama sonra değişti.

Cengiz ben oturduktan biraz sonra geldi, yeni bir eve aradığı için biraz sıkışık olduğunu gördüm. Önce yeni bir albüm yapabilmesinin sebebinin ilk albümünün ona kazandırdığı bir milyon dolar olduğunu tahmin etmiştim. Cengiz ise bana bir jazz müzisyenin 1 milyon dolar kazanma-

sı için önce iki milyon dolar sahibi olması gerektiğini hatırlattı ve devam etti:
Doğrusu ilk albümüm fena gitmedi, ikibin adede yakın sattı, kendi kulvarında iyi iş yaptı da denilebilir. En azından bizi dinlemek isteyenlere ulaşmış oldu. Şimdi yeni bir albümle müzik severlere ulaşacağım. Bu seferki albümün ismi 'Candy and Milkshake'. Türkçesi için 'Şeker ve Milkshake' denilebilir, ama bence bunu tercüme etmeye gerek yok. Herkes ne olduğunu biliyor. Neden yeni bir albüm yaptığıma gelince. Aslında çok basit bir mantığı var. Allah korusun, bir nükleer savaş çıkar da insanlık yer yüzünden silinirse, ve aradan bin sene geçince bu albümü bulanlar, 'evet demek böyle müzisyenler yaşamış' desinler. Şakası bir yana jazz müziğinin hali böyle işte, bu işle uğraşan insanda akıl falan bırakmıyor. Müzisyen olarak devamlı yeni müzikler yazıyoruz. Doğal olarak da bunları paylaşmak istiyoruz. Çalınanlar müzikler her zaman uçup havaya gidiyor, halbuki bir çok ilginç şey yapılıyor, bir takım sound'lar oluşturmaya çalışılıyor. Albüm haline getirilince bu çabaların en azından bir dokümanı olur.

Sohbet sırasında albüm hakkında ilk öğrendiğimiz şey bu çalışmanın da ilk albümün devamı olduğu. Aynı çizgi burada da sürdürülüyor ve tüm besteler Cengiz'e ait.
Dinlemiş olanlar hatırlayacaktır, İlk albüm iki kanal olarak kayıt edilmişti ve canlı çalınmış müziğin işlenmemiş şekline en yakın halde idi. Üzerinde hiçbir müdahale yoktu. Bu albüm de aynı mantıkla yapılmış.
Müzisyenler arasında 'hücum kayıt' denilen bir şekil vardır, herkes aynı anda çalarken kayıt yapılır. Bu albümde de kayıt böyle gerçekleşmiş. Dubbing sadece bir parçada varmış, ve o da aranjmanı değiştirildiğinden dolayı yapılmış.
Bir başka ilginç yenilik de şu:
Bu albümde Cengiz'in çok beğendiği bir sinemacı olan arkadaşı Melis Birder Selcen tarafından yapılmış bir kısa film de yer alıyor. Yaptığı güzel dokümanter filmlerle tanınan Melis Cengiz'in grubu kayıtlar için çalışılırlarken aralarına katılmış ve onların bir gününü çekmiş. O çekimlerden de ortaya 5.5 dakikalık bir film çıkmış. Filminin adı da 'hücum kayıt' ve albümde bu filmi de seyretmek mümkün.
Sıra albümdeki parçaların tek tek irdelenmesine geldi ve böylece Cengiz'in yeni müzikal yolculuğuna sizlere aktarmak için yola çıkmış olduk.
Albümün ilk parçası 'Ustalara Saygı' Cengizin sözleriyle şöyle ifade ediliyor:

Bu isimle kastedilen şey 80'li yılların jazz ustalarıdır, hatta bunlardan bir somut örnek de vereyim. Vince Mendoza o devrin tanınmış bir aranjörüdür, bir gün arkadaşımın evinde onun aranjmanını dinliyorduk. O devrin müziği, nasıl diyeyim, günümüzde biraz kara listeye alınmış gibi. Belki de o müzik 'Fusion' ismiyle anıldığı için böyle oldu. Parçaya ilham veren şeylerden birisi de Michael Brecker'ın hastalığı. Kısacası o devrin ustalarının kara listeye girmesi içime dokundu. Bu adamlar o devirde çok yaratıcı bir dönem geçirmişler ve ortaya çok ilginç bir sound çıkmış. Nasıl 40'lı ve 50'li yıllarda bazı ustalar varsa o devirde de bazı ustalar olmuş. Ben o ustalara yönelik bir şeyler yazmak istedim. Vince Mendoza'nın müziği de bir davulcunun çok ilgisini çekebilecek bir müzikti, çok sofistike ritimler olmakla birlikte bunların herbiri birbirinin içine geçmiş olarak yağ gibi akıyordu. İşte bizde böyle bir şey çaldık.

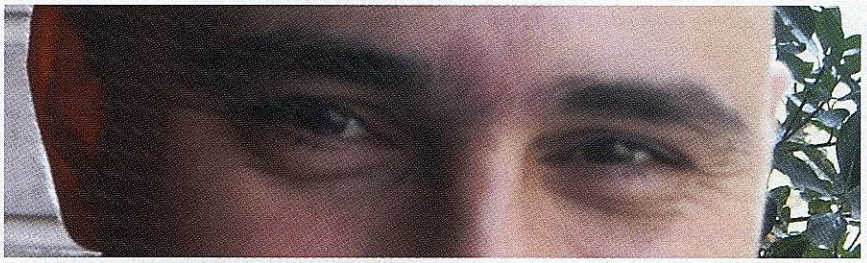

Böylece 80'li yıllara doğru uçmuş olduk. Albüme adını veren Candy ve Milkshake kapakta 50'li yılların çağrışımını yapan bir resimle yer aldığından bir 30 yıl daha uçacağımızı sandım ama yanılmışım:

Candy and Milkshake benim tavşanlarım, daha doğrusu tavşanlarımdı demek lazım çünkü ne yazık ki Milkshake artık yaşamıyor. Bizim burada satılan tavşanların sağlık kontrolü ve aşıları eksik oluyor. Bu tavşanların bir bağırsak paraziti oluyor. Ama Candy çok şükür hayatta ve 2.5 yaşında mutlu bir tavşan, ona bir arkadaş daha bulduk ama onu da yaşatamadık. Bir daha da tavşan almaya cesaret edemedik.
Apartmanda köpek beslemek çok zor olduğundan tavşan besliyorum. Hayır kedi de besleyemiyorum çünkü benim 25 yaşımdan sonra ortaya çıkmış bir kedi alerjim var. Kedileri çok seviyorum ve hatta mıncıklarım da ama kapalı mekanda onlarla birlikte olunca gözlerim yaşarmaya başlıyor.

Üçüncü parça olan 'Honeymoon Song' için bir tahmin yapmak zor olmadı çünkü Cengiz'in artık evli barklı bir insan olduğunu biliyordum. Ama 'şeytan ayrıntılarda gizlidir' derler, biz de o ayrıntılara girdik.

Bu benim balayım sırasında yazılmış bir parça. Benim eşim Amerikalı, evlendikten sonra hemen honeymoona gidemedik, 2 3 ay geçti. Eşimin ailesi New Jersey'de yaşıyor, evlendikten sonra onları ziyarete gittik. Honeymoon da orada oldu. Onlar rengarenk yeşil bir banliyöde yaşıyorlar. Her yer çok güzel ama İstanbul'da yaşayan birisi 2- 3 gün sonra sıkılıyor. Herkesin işi gücü var, ben evde sıkılıyordum, bana da küçük bir country org buldular. 2 gün sonra da balayına çıkacağız, keyfim yerinde tabi, parçanın çoğunu orada yazdım, daha sonra gerçek piyanoda kalanını bitirdim.

Bir sonraki parça 'Arap Bacı' için bir tahmin yapmaya çalıştım ve şöyle dedim: Herhalde balayından döndükten sonra evlendiğin o güzel kızın aslında bir arap bacı olduğunu fark ettin. Doğru cevap başka imiş:

'Arap Bacı' aslında sadece davul tarafından çalınan bir parça, adının böyle konmasının sebebi ise içinde Afrika etkilerinin olması. Bir 6/8 lik Afrika klavesi. Bunun dışında direkt olarak parçanın Afrika ile hiç bir ilgisi yok. Arap Bacı da bilirsiniz, bizim Türk filmlerinde Afrika kökenli bir şahsiyettir. Eski köşklerde evin parçası olmuş Türk adetleriyle yaşayan bir insandır. Arap Bacının durduğu filim şahsiyeti olarak durduğu yer benim davul solomun durduğu yerdir.

O ana kadar bilmecenin dört sorusundan sadece birine doğru cevap verdiğim için içinde uçtuğumuz dehlizde yolumu kaybetmiştim ama biraz da bunun telaşı ile bir sonraki parça olan 'D.İ:D.G' in ne olduğunu bir kerede doğru olarak söyledim: 'Daha İyi, Daha Güzel'. Bu sefer Cengiz bu soruyu nasıl olup da doğru bildiğime şaştı kaldı. Cevabı daha önce duymamış olduğuma da inanmadı. Ama işin ayrıntılarına girince gene yaya kaldım:

Bu parçanın adında ve içeriğinde mizahi bir yaklaşım ve hiciv var. Bilirsiniz, çoğu zaman politikacılar herkesin gerçeğin böyle olmadığını bildikleri durumlarda bile bu sözleri ederek çevrelerindekileri aptal yerine koyarlar. Bu tip söylemler ve durumlar politika dışında da var. Gereksiz iyimserliğin ve kandırmacanın ortaya çıktığı her türlü durum için bu anlayış geçerli. İşte ne zaman ben ve arkadaşlarım böyle bir şey duyunca kendi aramızda bakışıp gülüşüyoruz. anlıyoruz. Parça da bu duyguyu yansıtan bir eleştiri.

Kendinden emin öğrenciler gibi bir sonraki parça Blues 99 için bir tahmin yaptım, evet bu soruyu da bilmiştim, Cengiz bunu teyid etti:

Doğru, bu parça ilk albümdeki blues parçamın bir kardeşi. Yarım ilave var, o da eski parça ile olan bağlantısını gösteriyor. Her cazcı rüştünü ispat etmek için ilk albümünde bir blues çalar demiştik. Meğer ikincisinde de çalarmış.

Bilmecenin ilk altı sorusunun yarısını bilmiş yarısında da çuvallamıştım. Sıra gelmişti 'Yedi Tepenin Poyrazı' adlı parçaya. Yedi tepenin İstanbul ile bağlantısı olduğundan emindim ama öykünün daha gerisi vardı:

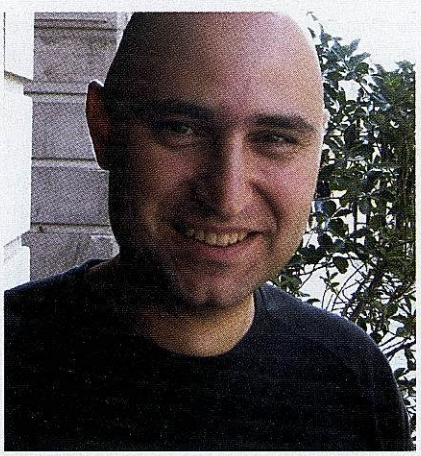

Bu ismi sonradan konmuş bir parça. Parça 7/4 lük tempoda yuvarlanan bir parça ve çok mistik bir hissiyatı var. Yumuşakça akan ama içinde girdileri ve çıktıları olan bir parça. Benim eskiden gelme yelkencilik ve rüzgar sörfçülük tarafım var. Ben rakiplerime göre daha ağır olduğumdan yarış kazanmam için sıkı bir poyraz esmesi gerekirdi. Spor hayatımda bir çok yarış da kazandım, İstanbul şampiyonluğum var, Türkiye ikinciliğim var. Eminim ki 'Kırlangıç Uçuşu'nun da ne olduğunu tahmin edemezsiniz, hayır poyrazdan sonra bir yerlere uçtuk, karşımıza bir kuş çıktı cevabı da geçersiz. Bu benim yaz akşamı evimin balkonundan gördüğüm şeyleri anlatan bir parça. İlk albümümde de böyle bir şey vardı. Herhalde 'Küçük Güzellik' parçasını hatırlarsınız. Yaz vakti kırlangıçlar akşam üstü ortaya çıkarlar ve saat 6 gibi showlarına başlarlar. Ben de evimin balkonunda oturup onları seyretmeye bayılırım. Kırlangıçlar bir çok akrobatik hareketler yaparlar ve gerçekten de doğanın mucizesidirler. Benim çalışma yerim de evim ve içerisindeki piyanom. Kırlangıçlardan esinlenerek bu parçayı yazdım.

Albümdeki son müzik olan 'Ada Turu'na gelince. Bu parça Cengiz'in ifadesiyle eğlencelik bir parça. Biraz 70'ler stilinde. Cengiz'in yazdığı müzikler ve aranjmanlar çoğu zaman değişik ritimlerin iç içe geçtiği oldukça komplike çalışmalar. Bütün bunları çalan gitarist Ercüment Ateş bir gün Cengiz'den eğlencelik bir şeyler de yazmasını istemiş. Bu sözlerin üstüne 'Ada Turu' yazılmış. Peki işin eğlencesi ne diye soracak olursanız onun da bir açıklaması var:

Parçayı yazdıktan sonra bizim müzisyen arkadaşlarımızla en eğlenceli yaptığımız şeyin ne olduğunu düşündüm. Bazen basçımız İlker ve Sibel Gürsoy ile yazın adaya gidip bisiklet kiralar ve ada turu yaparız, çok da eğlenceli olur. Bu yüzden parçamıza da bu adı verdik.

Cengiz bu albümde gerçekten seçkin bir grup müzisyen ile çalışmış. Vokalde kadife sesli Sibel Gürsoy var, Şenova Ülker Türkiye'nin en iyi trompetçilerden birisi. Gitarcı Ercüment Ateş, piyanist Serkan Özyılmaz ve basçı İlker Özalp de kendi enstrümanlarının ileri gelen isimleri. Tunç Çakır yükselen bir genç perküsyoncu.
Kendisini bu insanlarla bir araya getiren değerleri ise şöyle ifade etti:

Gerçekten de Türkiye'de çok iyi müzisyenler var. Önemli olan bir projenin etrafında onu hakikaten hisseden insanların olması. İlk albümümde de durum böyleydi, şimdi de böyle oldu. Genelde davulcu albümleri çok maço olurlar. Benim müziğim ise çok maço bir müzik değil. Benim albümlerimde dominant olmaktan ziyade müziğin akışının içine giren, ve o akışa kendini kaptırmayı seven müzisyenlerin olması gerekiyor. Arkadaşlarımı da bu mantıkla seçtim, hepsi dominant olmadan bir akışın parçası olabilecek müzisyenler. Bu albümde çalanlar aşağı yukarı ilk albümde birlikte çalıştığımız insanlar, bir tek zamanı denk düşmediği için İmer Demirer ile çalışamadık.
Ben somut olarak bir grup yaratmaya çalışıyorum. Çalınan bir müzik var ve biz senelerdir bu müziğin içindeyiz. Bu projenin ilk çalınışı 2000 yılının Temmuzudur. Altı seneden beri bu projeler olgunlaşıyor, daha da olgunlaşabilmesi için bu müziği çalan insanları bir arada tutmaya çalışacağım.

Albüm ilk parti olarak DMC'den yayınlanmış ama çok yakında Ercan Saatçi ayrı bir yayın şirketi olan 'Rec by Saatci' yi kurarak, tüm eski DMC jazz ve klasiklerini bu yeni şirkete alacakmış. Muhtemelen bu albüm de sizlerin elinize yeni şirket tarafından yayınlandıktan sonra geçecek.

Peki bu arada Cengiz ne yapıyor diye sorarsanız onun da cevabı var:

Son zamanlarda yurt dışına gittim, bir Romanya turnesi yaptık ama kimsenin haberi olmadı. Bir çok workshop da yaptık. Eylül ayında bir Avusturya konserim var,
Bugünlerde Kerem Görsev'in triosunda yer alıyorum. 13. İstanbul Jazz Festivalindeki konserimiz için yoğun olarak çalışıyoruz. Bu arada yeni bir albüm için parçalar yazıyorum. Bu albüm daha da progressive bir çalışma olacak, albümde triyolara konsantre olacağım. Değişik değişik triyolar olacak. Hatta albümde içinde davulcu olmayan parçalar da olacak ve ben çalmayacağım, sadece çaldıracağım ve besteci yönümü ortaya koyacağım. Bunlar şimdilik beynimin içinde dönen tilkilerin bir kısmı.
Güzel şeyler oluyor, Türkiye'deki jazz ortamı gelişiyor ve kulüp sayısı artıyor. Hergün değişik kulüpler ortaya çıkıyor. Kerem Görsev ve ortakları Istanbul Jazz Center'ı açtı, bu farklı çizgisi olan bir kulüp, dışarıdan bir çok dünya starı sanatçı getiriyorlar. Biz de onlarla çalışma imkanı buluyoruz. Nardis'e de yabancı müzisyenler geliyor ama orası daha çok yerli müzisyenlerin sahne aldığı bir yer olarak gelişiyor. Babylon bu ikisinden tamamen farklı bir çizgi tutturdu. Bir ihtisaslaşma oluşuyor ve artık hiç kimse biz herşeyi yaparız demiyor.

Yıldızların Üstünde başlayan bir yolculuk işte böylece yeni bir noktaya taşınıyor. Bundan sonrası da var. O ana kadar Cengiz hakkında yaptığım tahminler pek de yanlış çıkmadı. Gelecek için ne olacak derseniz şunu söylerim: D.İ.D.G Ama bu sefer içtenlikle, hilesiz hurdasız bir tahmin. İnanabilirsiniz. Onu izlemeye devam edin.

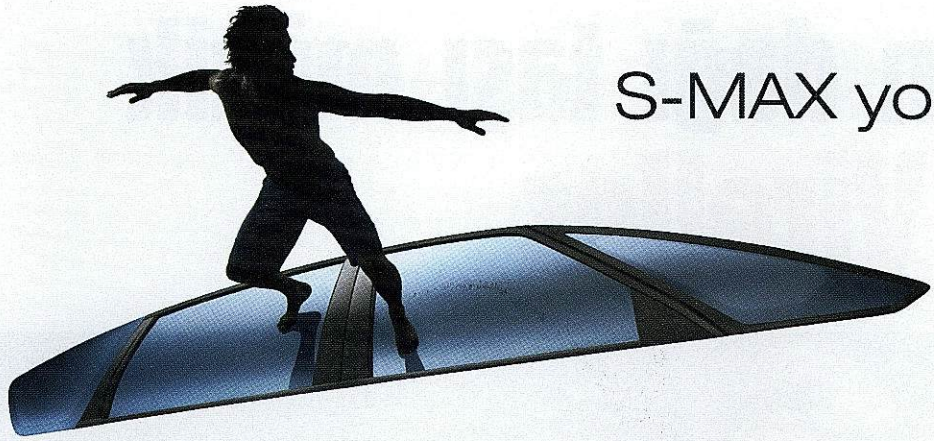

S-MAX your life.

Yeni **Ford**S-MAX.

Öyle bir his ki, gördüğünüz anda sizi saracak; her detayda yepyeni bir deneyimle karşılaşacaksınız. 7 kişilik inanılmaz hacmi, benzersiz sürüş keyfi ve çekici spor tasarımıyla yeni Ford S-MAX bambaşka bir sınıf yaratıyor.

Feel the difference

Ford

Koç

Özgü Özman & Ozan Boz - Toronto
jazz@ontroy.com

Küba'nın dağı taşı müzik
David Virelles

Müzik, özellikle jazz, her ne kadar birikim gerektiren zor bir sanat dalı olsa da kendi tarzını, kendi sesini arayanlara her zaman kucak açan, onların hayallerine doğru yürümelerine fırsat veren doğal bir ortam. Bunun en güzel örneklerinden birini Kübalı piyanist David Virelles'i dinlediğimizde gördük.

Kübalı piyanist David Virelles 5 yıl önce Kanada'ya geldiğinde sadece 17 yaşındaydı. Geliş o geliş. Kendisini kısa bir süre içinde büyük müzisyenlere eşlik ederken izledik. Jane Bunnett'in albümlerinde çaldı, onunla turlara çıktı. Müziğe olan tutkusu ve olağanüstü yeteneği çok açık, bunun yanısıra sıcak ve pozitif bir kişilik.

David, 2003'de Kanadalı piyanist Oscar Peterson onuruna verilen ödüle layık görüldü, ardından 2004'de Distillery Jazz Festivalinin yeni müzisyen ödülünü aldı. Jane Bunnett'in grubundaki çalışmalarına devam ederken kendi dörtlüsünü kurdu. Festivallerin ve büyük konser salonlarının vazgeçilmez isimlerinden biri haline geldi, şimdi nereye gitsek karşımıza çıkıyor.

Jane Bunnett 2004 Akbank Jazz Festivaline giderken David pasaport sorunlarından ötürü ona katılamamıştı ama David söyleşimizde de belirtti, Türkiye'yi görmeyi dört gözle bekliyor. Kendisiyle Toronto'nun hareketli semti Küçük İtalya'daki evinde buluştuk. Cırtlak mavi ve kırmızı renkli duvarlar arasında ve İspanyolca aksanının da etkisiyle kendimizi üç dakika içinde Küba'da bulduk. David'in esin veren hikayesini müziğe yeni başlamış ve yöne ihtiyacı olduğunu hisseden okurlarımız için sunuyoruz.

David, Küba'dan Kanada'ya geliş hikayeni anlatır mısın?
Janet Bunnett 5 yıl önce Toronto Art Council'dan bir ödül kazanmıştı. Bu ödüle göre bir çırak seçip onunla kendi müziği üstüne çalışmalar yapacaktı. Jane, çırağı olarak beni seçmiş, sonra beni Kanada'ya davet etti.

Seni nereden tanıyordu?
Küba'da tanıştık. Ben Küba Santiago'da konservatuvara gidiyordum. Jane de o sırada Alma de Santiago albümünün kayıt hazırlıklarını yapmak için Küba'daydı, müzisyen arıyordu. Bu arada şans işte, benim okulumu ziyaret etti, orada tanıştık. Aramızda çok iyi bir iletişim oluştu, sonra albümünde çalmamı teklif etti. Albüm oldukça başarılı oldu, Grammy'ye aday gösterildi.

Seni okulun bahçesinde çalarken keşfetmis, bize öyle anlatmıştı.
Doğrudur. Ben Jane'i zaten biliyordum. Elimde Don Pullen ve Billy Hard'la yaptığı albüm vardı, çok severek dinlerdim. Okula geleceğini duyunca çok heyecanlanmıştım. Tanışınca "birlikte birkaç parça çalabilir miyiz" dedim. Çaldık ve demek ki beni beğenmiş olmalı ki albümünde çalmamı istedi. Sonra Toronto Art Council'dan aldığı ödülü kullanarak beni üç haftalığına Kanada'ya davet etti, çırak programından sonra da burada üniversiteye başladım. O zamandan beri buradayım. Burada yeni bir hayat kurmak için herkesten çok büyük destek gördüm, haklarını ödeyemem.

Kanada'ya gelmeseydin şu anda ne yapıyor olurdun?
Hiç bir fikrim yok. Muhtemelen okuldan sonra askere giderdim. Küba'da askerlik zorunlu. Ya da üniversiteye başlar, müziğe devam ederdim. Ama o zaman üniversiteye gitmek istemiyordum açıkcası. Belki de bir Salsa grubunda çalmaya başlar, iki kuruş para kazanmaya çalışırdım...

Toronto'da çok iyi jazz müzisyenleri arasındasın, ama herkes senin iki katın yaşta. Bu kadar genç yaşta olman bazı konularda önünü kapatıyor mu?
Aslında Toronto'da benim yaşlarımda birçok iyi müzisyen var. Soruna gelince, müziğin içinde olan, başarılı ve büyük isimler yaşın ne olursa olsun sana saygı duyuyor ve ciddiye alıyorlar. Bir de genç olduğun için tecrübesiz ve saf olacağını düşünüp seni dolandırmaya çalışan insanlarlar çıkıyor, böyleleri de genelde kurumlardan ve kulüp sahiplerinden. Ama dediğim gibi, müziğin içinde olanlar kişilikleri gelişmis, saygıdeğer insanlar. Dave Young, Kirk Mcdonald, Neil Swainson, Terry Clarke, Reg Shwager.. Bu müzisyenlerle birlikte çaldım, çok da zevk aldım. Olağanüstü müzisyenlikleri yanısıra kişilikleri ile de bana çok şey öğrettiler.

Sen de eminim onlara yeni bir şeyler katıyorsun.
Yeni mi bilmiyorum ama farklı diyebilirim. Umarım öyledir, amacım da o zaten, bu müzisyenlere farklı bir şey sunabilmek.

Müziğin çocukluğundaki yeri neydi, nasıl başladın?
Anne-babam ve akrabalarımın çoğu müzisyen. Dolayısıyla müzisyenler arasında büyüdüm. Annem Santiago senfonisinde flütçü, babam şarkı yazarı. 7 yaşına geldiğimde bana "müzik okuluna gitmek ister misin" diye sordular. (Küba'da böyledir, yeteneğin varsa 7 yaşında müzik okuluna başlarsın. 0 yaşta müziğe konsantre olursun. Sonra da üniversiteye devam edersin. Aynı program atletler için de geçerli.) "Evet" dedim. Sonra "hangi enstrümanı istiyorsun" dediler. 7 yaşında seçebilecegin şeyler sınırlı: piyano, keman ya da viyolonsel. 9 yaşına gelince seçenekler artıyor: gitar, trompet, saksafon, kılarnet, vurmalı, orkestra şefliği... Teyzem Çaykovski Konservatuvarı mezunu, klasik piyano müzisyeni ve piyano öğretmeni. Kendimi bildim bileli dünyayı dolaşır; Peru, Kolombiya, Amerika.... Ben de onu örnek alarak piyanoyu seçtim.

Kardeşlerin?
Kardeşlerimden biri müzik okuluna başladı ama sonra baleye geçti. Şimdi Küba National Ballet'de. Öbür kardeşim trompetçi.

Kübanın havasında mı bir şey var?
Küba böyle bir yer, müzik heryerde. Her köşe başında müzik vardır. Müzisyen olmama ihtimalin çok küçük, olmazsan da müzik tarafından sarılmış bir hayatın olacağı kesin.

Eğitim sisteminden biraz daha bahseder misin? Jazz opsiyonun var mıydı, yoksa klasik eğitim mi?
Tam Klasik eğitim. O zaman bu durumdan hiç hoşnut değildim, ama şimdi anlıyorum ve takdir ediyorum ki teknik ve müziği anlamak açısından klasik eğitim çok önemli ve gerekli. Sonra jazza kaydım, o da biraz ailemden kaynaklanıyor. Hep jazz dinlerlerdi. Dedemin çok büyük bir jazz plak koleksiyonu vardı. Babam da müzisyen olarak sürekli seyahat ettiği için insanlar ona değişik kasetler verirlerdi, o da eve getirirdi. O şekilde kulağım jazz'a yatkın hale geldi.

Okulda klasik teknik ve teori öğreniyordun, ama günlük hayatında jazz dinlemeye başladın. Jazz çalmaya nasıl başladın?
Teori konusunda bir sorun yok, ama tekniğe gelince durum değişiyor tabii. Teknik tamamen farklı. Klasik müzikte notaları gösterildiği gibi, istenen uzunlukta çalman lazım, mükemmel çalman lazım. Jazz'da swing var. Ritim kompleks. Bazen neyi çaldığın değil neyi çalmadığın önem kazanıyor. Klasik eğitimden sonra swing çalabilmek yıllar alıyor.

Okuldaki öğretmenlerden bu konuda yardım isteyebildin mi?
Babam biraz yardımcı oldu, jazz akorları okumayı öğretti. Okuldaki vurmalı çalgılar öğretmeni çok bilgiliydi. Piyano da çalardı, jazz ve harmoniye tamamen hakimdi. Çok da iyi bir besteciydi. Bazen ona sorardım. Küba'da bu konuda bilgi eksikliği vardır, Kübalı müzisyenlerin jazz'ı gerçekten öğrenmek için köklerine inmeleri lazım, ama bunu pek yapamazlar, çünkü yeterli bilgi yok.

7 yaşından 17 yaşına kadar okuldaydın, bir gün Kanada'da müzisyen olacağını hiç düşünmüş müydün?
Hayır, benim için hala rüya gibi bir şey. Buraya geleceğim de Jane Bunnett'le çalacağım, sonra kendi grubum olacak...(David, Jane Bunnett'in Alma de Santiago, Cuban Odyssey, Red Dragonfly, Radio Guantanamo albümlerinde çaldı). Hala inanamıyorum.

Kendi grubunla albüm planların var mı?
Tabii. Ama önce bol bol konser verip insanların ismimizi duymasını sağlamamız gerekiyor. Bunun için zaten bir demo kaydettik, gig bulabilmek için. Bir süre sonra müziğimiz yeterince duyulduğunda belki albüm anlaşmamız da olur. Kanada Council'dan tur için para yardımı aldık. Birkaç gün önce de Toronto Art Council aradı, Latin müziği konusunda para yardımı yapacak grup arıyorlarmış, onlarla konuştum. Grubumdan çok memnunum. Saksofoncu Luis Deniz Küba'dan çocukluk arkadaşım, kardeşim gibidir. Diğerleri de harika insanlar. Benim için prova çok önemli, çok sık ve düzenli prova yapmak isterim, bu konuda şikayet etmedikleri için grubuma çok minnettarım. Ayrıca vakit ayırıp müziğimi çalıştıkları için de. Biliyorsundur Toronto'da bir konser olacağında gruptaki müzisyenlere notayı verirsin, bakarlar, ama vakit ayırıp da çalışmak istemezler. Gig'e gelip çalarlar, o kadar. Ben bu grupla öyle olsun istemedim. Bir süreklilik olsun istedim. Provalar müzisyenlerin biribirini tanımaları için gerekli, diğerleri nasıl çalıyor, tarzları ne? Bu şekilde aradaki sinerji çok büyük boyutlara getirilebiliyor.

Burada University of Toronto ve Humber College of Music'de piyano eğitimine devam ettin. Küba ve Kanada'nın müzik eğitim sistemlerini karşılaştırabilir misin?
Küba'da büyüdüğüm için kendimi çok şanslı görüyorum, müzisyenler için çok iyi bir sistem geliştirilmiş. Belki tek şikayetim 14 yaşına kadar jazz'a başlayamamış olmam olabilir. Ama şimdi bakıyorum da Kanada'da da öyle, jazz'a daha erken başlayamıyorsun. Sanırım belli bir olgunluk seviyesine gelmen gerekiyor. Küba'daki eğitim sistemi daha ağır, çok çalışman lazım, öğretmenlerin beklentileri çok yüksek. Burada durum biraz daha gevşek.

Okulda swing çalışırken öğretmenlerin ne diyordu?
"Oğlum keşke okula da böyle meraklı olsan" diyorlardı. Klasik müzik çok ilgimi çekmiyordu, sadece testlerden geçmek için çalışıyordum. Ama iyi ki çalışmışım, şu anda değerini anlıyorum. Enstrümanı gerçekten öğreniyorsun.

Birçok müzisyenin hayali günün birinde New York'ta çalmaktır, senin de öyle bir planın var mı?
Tabii, ama öncelikle gidip sadece seyretmek ve gözlemlemek isterim. Dünyanın en yaratıcı müzisyenleri orada.

İlk ikonların kimlerdi?
Sanırım ilk ikonum Chick Corea. Sonra müziğin içine iyice girdikçe ve öğrenmem gereken şeylerin farkına vardıkça Bud Powell, Thelonious Monk ve Art Tatum'u dinlemem gerektiğini gördüm.

Şu anda neler dinliyorsun?
Yenilerden Miguel Zenon, Danilo Perez, David Sanchez, Greg Osby, Richard Bona gibi isimler sayabilirim. Jazz dışında da dünyanın değişik yerlerinden müzikler dinliyorum. Afrika müziği, Mali müziği, Brazilya müziği. Ayrıca klasik müzik.

Herhangi bir müzisyenle duo yapman gerekse kimi seçersin?
Herhangi? Hayatta ya da vefat etmiş?

Farketmez.
Joe Lovano, Elvin Jones, Roy Haynes, Herbie Hancock, Kenny Barren, Greg Osby, Ornette Coleman, Wayne Shorter...

Kendi müziğinle ilgili vizyonun nedir?
Müziğimin görsel olmasını isterim. Resime çok düşkünümdür. Küçükken ressam olacağımı hayal ederdim, müziğe olduğumdan daha düşkündüm, sonra durum değişti. Ama hala resim yaparım. Müziğimin görsel birşeyler çağrıştırması benim için çok önemli.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

TO WHOM IT MAY CONCERN, OKAN ERSAN İLE SANAL ALEMDE BİR SOHBET

Türkçe bir deyim vardır, yiğidin namı önden gider diye. Ancak günümüzde bu sözü biraz geliştirmek gerekiyor. Şimdi yiğidin namı değil çalışmalarını tanıtan dosyası kendisinden önce geliyor. Okan Ersan ile ilk tanışmamız bana gönderilmiş olan bir albümle başladı. Albümün kapağını okuyunca adının "To Whom It May Concern" olduğunu gördüm. Bu İngilizce sözü Türkçe'ye "İlgililerin dikkatine" olarak çevirmek mümkün ama o ilgilileri bulmak gerçekten zor. Hele işin içine Kıbrıs'ta yaşayan bir jazz müzisyeni girerse. Okan Ersan'ın jazz severlerin dikkatine yolladığı mektubu ses haline getirmesi tek başına gerçekleşmemiş. Bizim Jazz Milli takımımızdan yaşlısı genci bir çok değerli müzisyenimizin katkısı olmuş. Levo baba lakaplı dünya iyisi saksofon ustamız Levent Altındağ ve bana göre Türkiye'deki en trompetçilerden biri olan sevgili arkadaşım Şenova Ülker değişik parçalarda genç millilere katılmışlar. Takımın diğer oyuncuları bizim genç aslanlarımız olan basçı Eylem Pelit, davulcu Volkan Öktem, klavyeci Serkan Özyılmaz ve saksofoncu Serkan Özyılmaz.

Albümden sonra Okan Ersan'ın dosyası elime geçti. Dosya deyip geçmeyin, son derece titizlikle hazırlanmış bir görsel şölen de diyebilirsiniz. 1972 yılında Kıbrıs'ta doğmuş. Gitar çalmaya çok genç yaşlarda başlamış. Özgeçmişinin başında kendisini gitarist, besteci ve kayıt sanatçısı olarak tarif etmesinden anladım ki o her şeyden önce bir gitarist. 1994 yılında Marmara Müzik Akademisinden mezun olduktan sonra Almanya, Amerika, İngiltere'ye giderek kendi kişisel menkıbesini aramaya başlamış. Gene özgeçmişine bakılırsa bu arayış sırasında Steve Lukather, Mike Stern, Frank Gambale, Robben Ford, Scott Henderson, Ritchie Blackmore gibi bir çok ustanın dünyasına uğramış. Sonunda ne bulduğuna gelince, onu da kendi ifadesiyle aktaralım: Jazz Fusion üzerine kurulmuş özgün bir tarz.

Bu özgeçmişte yer alan bir ifadenin daha altını çizmemiz gerekiyor: Ersan'a göre müzik onun hayatındaki hem mutluluklarını hem de üzüntülerini yaşayabildiği özgün bir yoldur, bu yüzden de içindeki derin duygu ve çelişkilere kendisini ulaştıran, ve yansıtan gitarına kendisini adamıştır. Özgeçmişte okuduğum şeylerden sonra telefon aracılığı ile de olsa onun sesini dinleme fırsatım oldu. O gün mutabık kaldığımız şekilde sanal bir röportaj yapmak üzere elektronik posta ile kendisine bazı sorular gönderdim. Şimdi ondan gelen cevapları sizlerle paylaşmak istiyorum:

Müzik senin için ne anlam ifade ediyor?

Çok küçük yaştan beri, daha doğrusu kendimi bildim bileli, müzikle yaşayan bir insanım. Babam müzisyendi ve bas gitar çalıyordu yani, savaştan önce;(savaşta sol bileğinden vurulduğu için gitar çalmayı bırakmak zorunda kalmıştı) ama evde her zaman güzel albümler dinleniyordu. Örneğin ; Rolling Stones,Shadows, Led Zeplin Elvis Presley, Beatles,Yes vesaire. Ben biraz içine kapanık bir gençlik dönemi yaşadım ve çıkış noktam her zaman müzik oldu yani, gerçek anlamda benim için tamamen kendimi dışa vurduğum bir anlam taşıyor. Zaten her zaman kendi duygularımı anlatmaya çalıştığım ve arayış içinde olmaktan hiç çekinmediğim bir dünya benim için müzik.Benim için hayatımın başladığı ve biteceği nokta.

Gelecek ile ilgili beklentilerin neler?

Gelecekle ilgili olarak gerçek ve doğru yolda müziğimi farklı kültürdeki dinleyiciler ile paylaşmak istiyorum."Gerçek ve Doğru" Bana göre "gerçek" olan duyguların tam anlamıyla samimi bir şekilde yansıtılmasıdır. "Doğru" olan ise yapılan müziğin evrensel müzik kuralları içinde işlenmesidir.Yani, popülerlik adına müzik yapmayı hiç seçmedim ancak yaptığım ve yapacağım müziğin popüler olmasına karşı değilim.
Şu anda elimden geldiği kadar kendimi Türki-

ye'de ve dış ülkelerde tanıtmaya, müziğimi paylaşmaya çalışıyorum, ayrıca şartlar el verirse Amerika'da bir süre yaşamak ve kulüplerde sürekli çalmak hep istediğim bir şey olmuştur. Sürekli farklı kültürlerdeki müzisyenlerle çalmak çok zevkli bir şey olsa gerek.

Kıbrıs'ta müzisyen olmak nasıl bir şey, sana ne ifade ediyor?

Kıbrıs, çok güzel bir koku, tat ve doğallık. Aslında Kıbrıs'ın hikayesi her zaman her dönemde her yerleşen ırklar için hep sorun olmuştur ancak henüz doğallığını koruyor. Neyse, ben sanatsal olarak ele alacak olursam burası çok küçük ve kısıtlı imkanların olduğu bir toplum, özellikle K.K.T.C. ikiye bölünmüş. Bir tarafta zengin ve bütün dünyanın sağladığı imkanlardan faydalanabilen, tanınmış, kabul görmüş bir toplum, öte yandan şu veya bu şekilde kabul edilmeyen, izole edilmiş, kimliği tanınmayan, yok sayılan, maddi olarak bağımlı hale getirilen ve aciz edilen, çıkarlar uğruna savrulan bir toplum. Bu toplumda çok yetenekli gençler olmasına rağmen bir kültür kargaşası yaşanıyor ve bu da tabi ki sanata ve müziğe çok yansıyor. 30 yıl öncesine kadar atalarımızın çok zor şartlarda daha idealist uğraşlar vermeye çalıştığını bilirken bugün toplumun tamamen popüler etkileşimin etkisi altında kısır üreticiliğe soyunması beni üzüyor. Tabi bu her sanatçı için geçerli değil yani, doğru olan için savaş verenler de var ama genel olarak kötü bir gidiş görüyorum ben. Bu şartlarda kendi müziğimin burada kabul gördüğünü ve anlaşılmaya çalışıldığını maalesef söylemem. Güney Kıbrıs'ta da durum çok farklı değil. Orada da ise çok zenginlik ve imkanlar insanların idealist olma, üretme hislerini etkilemiş sanırım, tabi yine genelden bahsediyorum. Ben sınır kapıları ilk açıldığında birçok müzisyenle tanışmak ve müzik yapmak çabasına girdim ancak bu çok sınırlı oldu.

Tabi hep bu olumsuzluklardan bahsederken Kuzey Kıbrıs'ın güzel tarafları da çok. Ulaşım rahat ve dolayısıyla zamandan tasarruf edip daha çok çalışabiliyor insan. Havası güzel ve bol oksijen, deniz, tarihi mekanlar, küçük bir ülke olduğu için kötü olaylarda pek olmuyor. Şimdilik öyle ve umarım hiç olmaz, buranın insanları samimi ve sıcak oluyor, ne de olsa Akdenizliler. Her gencin sevdiği gibi ülkemi seviyorum ama eleştirmek de görevimiz.

Senin yolunda yürümek isteyen genç müzisyenlere tavsiyelerin neler?

Genç müzisyenlere her şeyden önce müzikte samimi ve idealist olmalarını öneriyorum. Sonrasında ben kendi yaşadıklarımdan yola çıkarsam; bugün artık başarılı olmak için gerekli olan birçok faktör sayabilirim: Farkında olma yeteneği, doğruyu yanlışı görebilme ve analiz edebilme, çalışma, hem teorik hem de pratik olarak), bol bol müzik dinleme, idealistlik, planlama, insan ilişkileri ve tabi ki vizyon.
Benim gözlemlerime göre bunlara sahip olan müzisyenler mutlaka başarılı oluyorlar. Bu arada birisini taklit etmek amaç haline gelmemeli diye inanıyorum. Her müzisyen birilerinden etkilenir ve bu da ona yansır. Bu çok doğaldır ancak bu sadece doğru yolda ilerlerken bir araç olmalı diye düşünüyorum. Ben kendi adıma etkilendiğim kendimce bana uygun olan her duyguyu, her tınıyı ve her düşünceyi kullanmaktan çekinmiyorum ama bu sadece kendimi ortaya koymak için kullandığım bir araç. Yani asla takılıp kalmıyorum, kendi fikirlerime hep öncelik veriyorum. Her müzisyenin kendine has bir duygusu ve orijinalliği var olduğu gerçeğinden yola çıkarsak, kendin gibi olmak kesinlikle samimi ve doğru olandır diye düşünüyorum.

Türkiye dinleyicisine ne kadar ulaşabileceğini

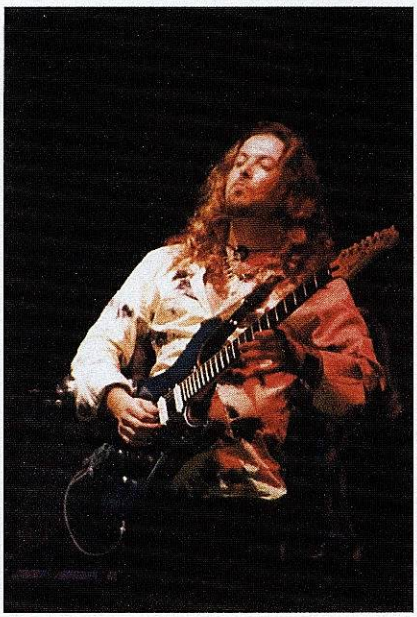

düşünüyorsun? Veya şöyle soralım, ulaşmak istiyor musun?

Ben albümümü tamamen kendi imkanlarımla ve yanımda olan dostlarımla gerçekleştirdim. Albümdeki her müzisyen ve inanan dostlarım elini bana uzattı ve destek oldu. Çok uzun bir çaba sonunda ortaya koyduk. Ben bütün projeyi Kıbrıs'ta evimde tasarladım ve besteleri yazdım. Bestelerden sadece bir tanesi, "For You" Soner Ersen'e aittir. Daha sonra maddi destek aradım, küçük bir kısmını buldum geriye kalanı ise tamamladım. Provalar yaptık, üzerinde tartıştık, kayıt yaptık.
Ben Londra'ya gidip mastering yaptırdım. Yani bayağı emek verdik ancak albümü yayınlamak kolay olmadı. Tamamen bitmiş ve master yapılmış albümü elime alarak tüm Unkapanı'nı gezdim. Her birisine göstererek dinlemelerini rica ettiğim halde plakçılardan hiçbir yardım görme-

dim. Ne çaldınız dediler, "fusion-jazz" dedim. Biz seni ararız kardeşim dediler. Şunu anladım ki 15 yılı aşan çalışmalarım, düşüncelerim, kendimi geliştirmem ve her gün çalışmam, artı katkı koyan her müzisyenin birikimi meğer işin en kolay tarafıymış. Türkiye'de maalesef zor olan şey yapılan müziği kabul ettirmek ve her hangi bir plak şirketinden bastırmak. Çünkü yaptığım şey popüler değil. Bu beni çok üzdü ama zamanla her bu yola baş koymuş müzisyenin de aynı şeyleri yaşadığını gördüm. Neyse ki CANSAKAY plak şirketinin sahibi ve benim çok yakın bir dostum, Aydın Akçay bu iş için karşılıksız olarak bana elini uzattı. Albümü bastık ama dağıtımını kendi imkanlarımız kısıtlı olduğundan yapamadık. Birçok dinleyici ve müzisyen şu veya bu şekilde albümü duymuş ve istemiş ama maalesef sağlıklı bir şekilde o insanlara ulaştıramadık.
Tabi ki Türkiye'deki jazz dinleyicisine ulaşmak isterim. Bu benim için onurdur ancak şartlar çok zorlaştırılıyor. MMA (Modern Müzik Akademisi) ile bağlantım oldu. Orada Eylül ayında Yamaha sponsorluğunda (Yamaha EU Artisti olduğum için) workshop yapmayı planlıyoruz. Telefonda konuştuğum Bora Uslusoy kardeşim bana yardımcı olacağını ve dağıtımına katkı koyacağını söyledi çok sevindim. Bu benim için Türkiye'ye ulaşmak adına bir yol olabilir.

Sorular ve cevaplar burada bitti. Resimlerine bakınca Okan'ı Alexander'ın "Üç Silahşorlar" den birisine benzetebileceğimi düşündüm. Uzun yele gibi saçları, duruşu ve bakışı ile onun hakkında böyle düşünmek mümkün. Aslında kavram olarak yaptığı şey o silahşorlardan çok da farklı değil, zor ve inançla müzik yolunda yürüyebilmek günümüzde yürek istiyor.

Bekar demişken hanım okuyucularımı ilgilendirebilir diye söylüyorum Okan şu sıralar bekar, Kıbrıs'ta yaşıyor ve 8 yaşında bir oğlu var. Daha fazlasını merak edenler için iletişim ve ulaşım kanalları açık. www.okanersan.com

Ben size daha az paparazzi kokan bir son dakika bilgisi daha vermek istiyorum.
4-11 Kasım tarihlerinde Almanya'nın Leverkusen kentinde **Leverkusener Jazztage** jazz festivali yapılacak. Bu festivalde Aziza Mustafa Zadeh, Paco de Lucia, Manhattan Transfer, Take 6, Level 42 ve Al Di Meola gibi ünlü müzisyenler sahne alacak. Bu festivale Okan da başvurmuş ve ondan özgeçmişini ve albümünü göndermesi istenmiş. Durun bitmedi, festival komitesi ve Al Di Meola'nın menejeri bu albümü dinlemişler ve aynı sahneyi paylaşmak üzere Okan'ı davet etmişler.
Okanı'ın özgeçmişinde jam session yaptığı müzisyenler arasında Roseanna Vitro, Joe Elefante, Dean Johnson, Tim Horner ve Danny Lerman var. Kasım ayında bu sayı daha da artacağa benziyor.

Tüm bunlardan sonra ne düşündüğüme gelince, sanal alem iyi hoş ama bana göre değil. Ben gene de karşımda kanlı canlı oturan insanın peşindeyim. Müziğe gelince, mutlaka dinleyin, özellikle genç müzik severlerin bu albümden alacakları güzel ilhamlar olacağını düşünüyorum. Bence eleştirmenin görevi eleştirmek değil değerli olabilecek şeyleri onlara ulaşamayan insanlara ulaştırmak ve herkesin kendi yorumunu ortaya koymasını sağlamaktır. Bu röportajı da sizlere şu başlıkla sunuyorum: "To Whom It May Concern, yani her kimi ilgilendirirse"

Umarım bu yaz yolu İstanbul'a düşer de Okan Ersan ile gerçek bir sohbeti paylaşırım.

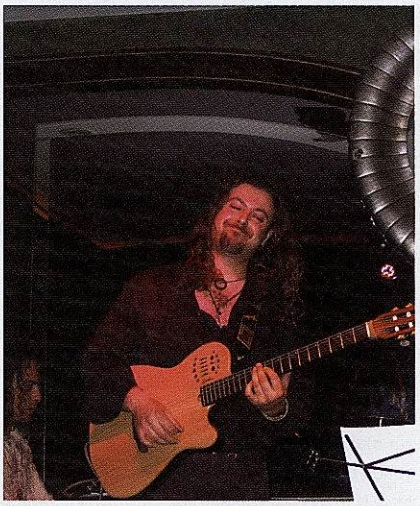

Saab Convertible
20 Yaşında

Açık mavi.

Benzersiz elektrik mavisi rengiyle Saab 9-3 Convertible 20. Yıl Modeli

Tavanın açılması için gereken süre, sadece 20 saniye. 2.8 TS V6 turbo motoru, tam 250 beygir gücünde. Çift beş kollu 17" hafif alaşımlı jantları ve bej rengi deri koltukları ile spor bir görünüme sahip. Üstelik 150 beygirlik dizel seçeneğiyle. Kısacası, şekil ve işlevin kusursuz buluşması...

www.saab.com.tr

VIP Line
(0212) 337 1 337

Saab 93 Convertible

SAAB
move your mind

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

ARADAN UZUN ZAMAN GEÇTİ MARIA RITA EPİK

Kadın İzmir'den gelmişti, müzisyendi. Erkek İstanbullu bir gazeteci idi. Birlikte oturdular. Kadın bir albüm yapmıştı. Adam ile tanışmalarına da o albüm vesile olmuştu, 12. İstanbul Jazz Festivalinde tanışmışlardı. Birlikte önce albümü tanıtan bir radyo programı, daha sonra da Jazz Dergisi için röportaj yapmışlardı. Radyo programı yayınlanmıştı ama röportaj kadının bilmediği bir sebepten dolayı hiç yayınlanmamıştı.

Kadın Venüslü olmanın ve kadınlığın verdiği ustalıkla adamın ağzını bir vesile ile aramış ve o kasetin bir kazaya kurban gittiğini anlamıştı. Erkek ise tüm diğer Marslı erkekler gibi durumu bir türlü açıkça kadına anlatamamıştı. Ama, artık aradan uzun zaman geçmiş, tekrar bir vesile ile karşı karşıya gelmişlerdi. Adam sessizce teybini açtı ve kadın damla damla yaşanmış bir hayatı ses olarak cihazın kasetine üfledi:

İzmirliyim, Levanten bir ailenin kızıyım, iki dedem İtalyan, anneannem Yunan, babaannem Avusturya-Macar karışımı, işte böyle bir karışımla 1958 yılının 1 ocak günü dünyaya gözlerimi açmışım. Önce İtalyan ana okuluna gittim, daha sonra Gazi İlk Okuluna devam ettim. Özel Türk Lisesini bitirdikten sonra Ege Üniversitesi işletme fakültesine gittim. Annemi çok küçük yaşta kaybettim, bu olay hayatımı çok derinden etkiledi ve şekillendirdi. Babam hayattaki en iyi arkadaşım oldu. Müzik konusunda beni her zaman çok destekledi. Bu sohbette ona, bana verdiği tüm destek için teşekkür etmek istiyorum. Müziğe olan ilgimi ve sevgimi ilk defa "Nar gibi domates ve beyazpeynir" adlı şarkıyı dinlediğimde fark ettim. Benden 12 yaş büyük olan ablam evimize her zaman güzel müzikler getirirdi. Bu yüzden her zaman çok kaliteli müzikler dinleyerek büyüdüm. Daha sonra ailemize halamın damadı Mustafa Besimzade katıldı. O gitar çalıp şarkı söylüyordu, ben de aynı şeyi yapmak istedim. Fakat müziğin asıl büyüsüne kapılmam ilk bestemi yapmamla gerçekleşti. Bu büyüden hiç kopmak istemediğimi fark ettim, ve zaman içerisinde de hiçbir zaman kopmadım. Bu güne kadar bir çok şarkı yazdım ve hala da yazmaya devam ediyorum.

1979 yılında Türkiye'deki Eurovision Şarkı yarışmasını kazandım ama o yıl Kudüs'te yapılan yarışmaya Türkiye siyasi nedenlerle katılmayınca ülkemi temsil edemedim. Ama 21 yaşımda bir şöhret olmuştum, herkes beni tanıyordu. Şimdi düşünüyorum da, iyi ki o genç yaşta şöhret olmuşum, çünkü müziğin şöhret boyutundan hiç hoşlanmadığımı o zaman fark ettim.

İşletme fakültesini bitirince Amerika'ya gidip bir müddet müzik eğitimi aldım. Döndükten sonra Yamaha Müzik okullarının İzmir şubesini kurdum ve dört yıl boyunca yönettim. Orada edindiğim güzel tecrübe 1990 yılında benim kendi müzik okulumu kurmama sebep oldu. Maria Rita Epik Müzik Kursu 16 yıldan beri İzmirli gençlere müzik öğretiyor. Bu okul bir çok değerli öğrenci yetiştirdi, onunla gurur duyuyorum.

Bir albüm yapmak istiyordum, ancak geçen sene fırsat oldu ve "Aradan Uzun Zaman Geçti" albümünü yaptım. Bu ilk albümümün ne kadar satıldığını, hatta ne kadar basıldığını bile bilmiyorum. O albümü tamamen kendi maddi imkanlarım ile yapmıştım. Bir çok değerli müzisyenin katkısı oldu. Ama ne yazık ki yayınlayan firma işe hiç sahip çıkmadı, hiç tanıtım yapılmadı, hala bunun sıkıntısını yaşıyorum.

Fakat bundan dolayı yılmış değilim, kafamda çıkartmak istediğim iki yeni albüm daha var. Ama onlardan daha mühim olanı şu. Halide

Edip Adıvar için başlamış olduğum müzikali bitirmek ve onun sahnelendiğini görmek istiyorum. Böyle bir proje ile ilgilenmemin kökleri erken yaşta kaybettiğim anneme dayanıyor. Ölüme karşı bir hassasiyetim var. Halide hanım sadece bir yazar değil, bu ülkenin kaderinin şekillenmesinde önemli roller oynamış bir insan. Cumhuriyet gazetesinde okumuştum, 1994 yılında onun ölümünün 30. yıldönümünde mezarının başında sadece 10 kişi toplanmış, buna ve insanların nankörlüğüne çok üzüldüm. Onun hatırlanmasına bir katkı yapmak istiyorum ve bir müzik insanı olarak yapabileceğim en iyi katkının bu olacağını düşündüm. Müzikalimin yarısı tamamlandı, kalanını tamamlayabilmek için İstanbul'a gelip bana destek olacak bir ekip oluşturmam gerekiyor. Yakında bunu da yapacağım.

Garson gelince kadın sustu. Kahve söylediler. Marslı adam kaybettiği kasetin diyeti olarak Venüs'ten gelmiş misafirine bir kahve falı bakmaya söz verdi. Kadın bu sözü duyunca adamı affetmiş gibi yaptı. Kaset tekrar dönmeye başladı ve sohbet kaldığı yerden sürdü.

Müzik bana çok şey ifade ediyor. Müzik benim için bir hayatı algılama biçimi.

Ben önceleri hayatımı sadece müzik yaparak, yani konserler vererek ve şarkı söyleyerek kazanmak istiyordum. Ancak çok çabuk bunun mümkün olmadığını gördüm. Müzik okulumu Yamaha müzik okulundaki birikimimle kurmuştum. İnsanlar beni tanıyor ve çocuklarını müzik öğrenmek üzere kolayca emanet ediyordu. Müzik okulu işinde bir potansiyel olduğunu böyle keşfetmiştim. Ama daha sonra benim bu hayattaki misyonumun müzik okulu yürütmek olduğunu da keşfettim.

Okulumda ağırlıklı olarak klasik müzik eğitimi veriliyor ama öğrenim bununla sınırlı değil. Biz o okulda çocuklara önce müziğin ne olduğunu doğru olarak öğretmeye çalışıyoruz. Bunu doğru öğrenen bir insan daha sonra Beatles parçalarını da, film müziklerini de jazz müziğini de doğru olarak çalabilir. Bu açıdan bakarsak çocukların önünde hiçbir engel olmuyor. Okulda en çok piyano öğrenimi ilgi görüyor. Daha sonra gitar, yaylı sazlar, saksofon ve flüt geliyor. Ayrıca müzikal formasyon dersi de veriyoruz. Bu tüm çocuklara toplu halde ve beşer dakikalık bölümler halinde verilen bir ders. Çok yüksek tempolu, müziğin çalgı dışındaki unsurlarını burada öğreniyorlar.

Kadın kahvesini bitirip fincanı kapattı. Adamın istediği şekilde üstüne bir demir para koymayı da ihmal etmedi. Fincanın soğumasını beklerken yeniden o ilk albüme döndüler.

Ben aslında toplumsal şarkılar yazan bir müzisyenim. Ancak bu şarkılarımı ileride yayınlanacak albümlerime sakladım, bu albümde daha fazla suya sabuna dokunmayan parçalar var. Albümün yapım aşamasında da bir çok sorunla karşılaştım. İzmir'de yaşamak çok güzel bir şey ama iş müzik kaydına gelince işler zorlaşıyor. Bir çok iyi müzisyen İstanbul'a göç etmiş vaziyette. Yaşadığım şehirde doğru dürüst bir kayıt stüdyosu bulmak imkansız. Bazı teknolojik azizlikler de oldu. Tam kayda gireceğimiz sırada bir parçanın bilgisayarda olmadığını fark ettik. Eskiden makara teyplere analog kayıtlar yapardık ve bunlar hiç kaybolmazlardı. Ama kayıt sırasında diğer her şey yolunda gitti. Sibel Köse ve Sibel Gürsoy gibi iki güçlü sesin albüme katkıda bulunması çok önemli idi. Yavuz Darıdere klavyeli çalgılar, Ayhan Öztoplu bateri çaldı. Mert Ali İçelli, Onur Puza ve Kunt Hepyücel bana gitarlarıyla eşlik ettiler.

Mixing ve mastering'i Milano'da yaptırdım. Sonra İstanbul'a geldim, Aura Records ve DMC müzik ile albümün yayınlanması için konuştum, ama Aura daha sonra geri çekildi ve albümü DMC yayınladı. Onlar da albümün kitapçığına müdahale ettiler ve iki sayfa çıkartılar. Yazık oldu, ama yapacak bir şey yok.

Sıra fala gelmişti, adam fincanı şöyle bir yokladı, "daha tam soğumamış, bari siz bana bu arada jazz size ne ifade ediyor onu anlatın" dedi.

Ben jazz'a çok yakın bir müzisyenim. Çocukluğumdan beri bu müziğe ilgi duydum. Albümümde de bir çok jazz motifi var. Şarkı yeteneğim olduğunu biliyorum ama doğaçlama yeteneğimin boyutu hakkında tam bir fikre

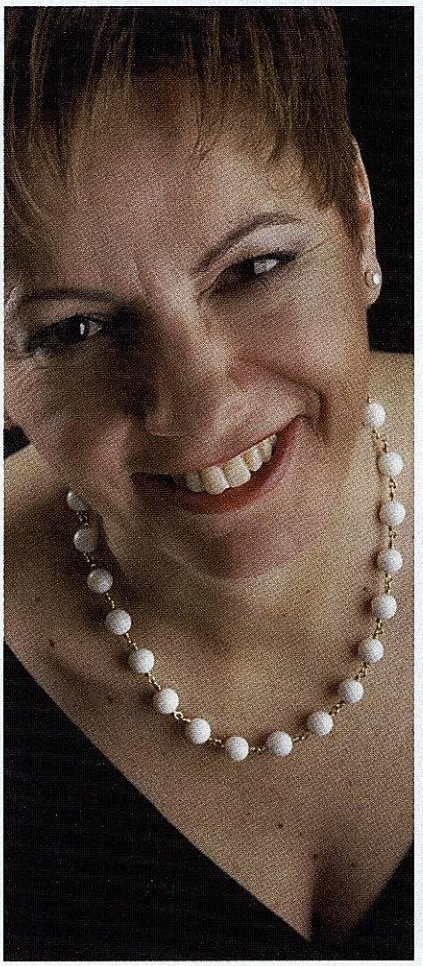

sahip değilim. Gitar çalıyorum ama gitarist de değilim. Sanıyorum bunlar benim jazz yönünde ilerlememe kısıtlama getiriyor. Ama jazz'ı çok seviyorum çünkü bana özgürlüğü ifade ediyor. Ben kendim de bağımsız ruhlu bir insanım, jazz benim bu yönüm ile çok güzel örtüşüyor..

Jazz demişken asıl şunu söylemek isterim. Jazz da müziğin bir parçası, benim için müzikte önemli olan şey müziğin kendisi, müziğin icrasında yapılan atraksiyonlar asla müziğin önüne geçmemeli diye düşünüyorum. Bunu müziğe yapılan bir haksızlık olarak algılıyorum. Şey benim falım ne oldu....!

Adam fincanı eline aldı ve yavaşça çevirdi. Önce içine baktı sonra konuştu:

Bakın Maria hanım, çok yoğun şeyler yaşamışsınız, hayatınız acısıyla tatlısıyla dolu dolu yaşanmış. Önünüzde daha gidecek çok yol, ışık verilecek çok çocuk var. Siz bu ülkenin rengarenk kültür mozaiğinin güzel bir parçasınız ve sakın içinizdeki heyecanı kaybetmeyin. Bazen sıkıldığınız ve umutsuzluğa düştüğünüz anlar olacak, ama o zaman da çevrenizdeki çocukların gözlerindeki pırıltıya bakın, ve içinizdeki ateşi tekrar yakın. İnanın aynı enerjinin içinize dolması için aradan bu sefer uzun zaman geçmeyecek.

Teyp bitti, fal bitti, ve adamla kadın aradan uzun zaman geçmeden tekrar buluşmak için sözleşerek kendi gezegenlerine döndüler.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Quartet Muartet ile sohbet mohbet veya size nasıl geliyorsa öyle bir şey

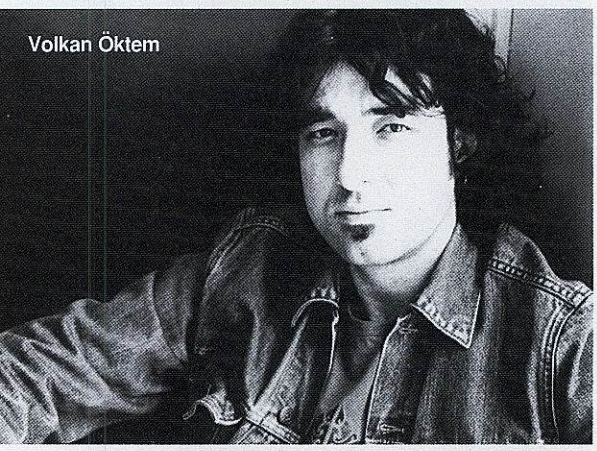
Volkan Öktem

Genco Arı

Her şey Türk jazz müziğinin genç aslanları olan Sarp Maden ile Çağlayan Yıldız'ın kendi bestelerini çalacakları bir grup arayışı ile başladı. Çok aramadılar, aramak yerine hayallerindeki grubu kurmayı tercih ettiler. Onların hayallerini paylaşan bir başka genç aslan Volkan Öktem de davulcu olarak aralarına katılınca ortaya ilginç bir grup çıktı, adını Trio Mrio koydular. Sarp bu grupta gitar çaldığı için Çağlayan bas gitara geçti ve aradan uzun zaman geçti. Bu birlikteliğin ilk somut meyvesi ve belgesi 1998'de yayınlanan bir albüm oldu. Ancak Çağlayan gün gelip de hayallerini aramak üzere bir başka ülkeye, laleler diyarı Hollanda'ya gidince bu iki genç aslana Türk jazz dünyasının bir başka yükselen yıldızı olan basçı Alp Ersönmez katıldı.

Trio kaldığı yerden yoluna devam ediyordu ki karşılarına bir başka yükselen yıldız çıktı. Onların aradığı bir gözdü ama Tanrı karşılarına iki göz çıkartmış oldu. Bu işte bir hikmet olduğunu hemen anladılar ve Genco Arı'yı da aralarına alarak quartet oldular. Madem quartet olmuşlardı, grubun adının da yenilenmesi gerekiyordu, böylece grup kendilerine Quartet Muartet diyerek Türk jazz dünyasına rüzgar gibi girdi. Konserler konserleri takip etti ve o konserlerin birikimi Öztop Müzik etiketiyle bu yeni grubun "Dokuz Parça" olan ilk albümüne dönüştü.

Ben "Dokuz Parça" adlı bu albümü ilk dinlediğimde çok değişik duygulara kapıldım. Aklıma mühendislik eğitimi sırasında İlhami Karayalçın hocamızdan öğrendiğim şeyler geldi. Hoca bize "iyi bir ürün üretmek için işe iyi malzemeyle başlamanız gerekir" derdi. Albüm de bu anlayışın güzel bir örneği olarak müzikseverlerle buluşmuştu. Üstelik buluştuğu müzik severlerin yaş ve zevk aralığı da oldukça genişti. Ama akacak kan damarda durmaz derler, Quartet'in birikimi de akmaya devam etti. İkinci bir albüm hazırladılar. Bu albüm henüz yayınlanmadı ama ilk albümün keyfini yaşamış bir müziksever olarak bizleri ne gibi güzelliklerin beklediğini araştırmak üzere Quartet ile buluştum.

Cafe Gramofon'da buluştuğumuz zaman Alp yurtdışında olduğu için sohbetimizi trio olarak sürdüreceğimizi biliyordum. Önce onlara bu yeni albümlerinde nelerin peşinde olduklarını sordum. İlk söze giren Volkan oldu:

Aslında hiçbir zaman bir şeyler aramak gibi bir kaygımız olmadı. Genel olarak Sarp'ın bestelerini çalan bir ekibiz ama herkes müziğe kendi yaklaşımı koyuyor. Ortaya çıkan şeyde klasikten jazz'a rock'tan pop'a birçok iz var. Her şeyi içimizden geldiği gibi yapıyoruz. İkinci albümümüz de ilkinin çizgisini sürdürüyor.

Sarp bu davul girişinin arkasını getirdi:

Birçok müzikal tarzla ilgileniyoruz ve onları buraya taşıdık. Tabii hepsini taşımak mümkün değildi. Bu albümde tek yönde giden bir çalışma yapmak istemedik. Daha renkli ve çok yönlü bir çalışma ortaya koymak istedik. İşin doğrusu bu grubun birikimi ile birçok şey yapmak mümkün. Ne kadar farklı şeyler yapsak da hepimizin jazz müzisyeni olması son tahlilde ortaya çıkan müziği etkiliyor. Aynı besteleri jazz'cı olmayan bir ekip çalsa idi ortaya çok farklı bir şey çıkardı. Ben yaptığım müziği ortaya çıkartma konusunda Türkiye'de Genco, Volkan ve Alp'ten daha iyi müzisyenler olabileceğini sanmıyorum. Aramızda iyi bir arkadaşlık var, birbirimizi insan olarak çok seviyoruz ve sonuçta ortaya güzel bir şey çıkıyor. İlk albümde de böyle olmuştu. Yaptığımız şey içimize sindi. Bizim aramızda geleneksel anlamda bir lider yok, demokratik bir şekilde çalışıyoruz ve herkes müziği yönlendiriyor.

Volkan yapılan işin neden herkesin içine sindiğini farklı bir bakış açısı ile aktardı:

Bu ekipte herkes aktif olarak müziğin oluşumunda yer alıyor, kimse bir solo yapılırken veya düzenleme yapılırken kendi birikiminden kısmı-

yor, her şey olduğu gibi ortaya konuluyor. Herkes belirli kurallar dahilinde içinden geldiği gibi çalıyor ve dolayısı ile de ortaya müthiş bir sinerji çıkıyor. Bizim Sarp ile olan arkadaşlığımız oldukça eskiye dayanıyor, Genco ve Alp de aramıza gelince bu daha da hızlandı ve gelişti. İlk konserimizden sonra ortaya acayip güzel bir şeyler çıkmıştı. Birkaç konser sonra onlar iyice gelişti ve ilk albümümüzü yaptık.

Genco aramıza biraz geç katılmıştı, önce bir soluk aldı, konuşulanları dinledi ve sonra pianisimo bir akorla konsere katıldı.

Ben de bu gruptaki herkes gibi bir araya gelmemizden önce çok değişik gruplarda çaldım ve müzik adına dağarcığımda birçok şey biriktirdim. Şimdi herkes gibi ben de hiçbir ego hissetmeden o biriktirdiğim fikirleri ortaya koyuyorum. Hepimizin fikirleri deneniyor, her bir tanesi müziğimize farklı bir kapı açıyor, her açılan kapı bizi açılacak yeni kapılara taşıyor ve sonuçta ortaya güzel bir şey çıkıyor. Herkesin birbirine karşı saygılı olması çok keyifli bir çalışma ortamı sağlıyor. İnanır mısınız, bugüne kadar aramızda bir defa bile bir tartışma veya gerginlik olmadı.

Eylül ayında yeni bir albüm

Quartet Muartet'in henüz adı konmamış ikinci albümü stüdyo aşamasında ve önümüzdeki Eylül ayında Aura Records tarafından yayınlanacak. Bu aşamada Sarp söz alarak Quartet'in bu yeni girişiminin ayrıntılarına girdi:

Bu sefer ilk albüme göre daha iyi teknik şartlarla çalıştık. Örneğin akustik piyano kullandık. Kayıtlar Marşandiz stüdyolarında gerçekleştirildi. Geçen sefere göre daha iyi bir sound yakaladığımızı düşünüyorum. Kayıtlar ve miksajı Bora Uzer yaptı. Mastering için değişik alternatifler var ama henüz bir karar veremedik. İlk albüm daha çok konserlerde çaldığımız canlı performansların devamı idi ve içerisinde uzun sololar vardı. Bu sefer kompozisyonlar daha ağırlık kazandı, soloları daha kısa tuttuk. Böylece parça uzunlukları da kısalmış oldu. Müzik anlayışı olarak bakarsak da şunu söyleyebiliriz. Her parça için yapılabilecek her şeyi deniyoruz, dolayısı ile de her parça için farklı bir tavır ortaya çıkmış oluyor. Ama genel çizgiye bakarsanız ilk albümün devamı diyebilirsiniz.

Volkan bu aşamada sıranın kendisine geldiğini hissedip Sarp'ın söylediği şeyleri tamamladı:

İlk albümün aranjmanlarını daha çok konserlerdeki çalışlarımızdan oluşturmuştuk. Ayrıca vakit ayırıp parçaları bir arada çalışacak vaktimiz olmamıştı. Bu sefer kayıttan önce iki gün benim evimdeki stüdyoda oturduk ve prova yaptık. Aranjmanları ile oynadık. Albümü dinleyenler fark etmeyecek ama buradaki bir iki parçanın besteleri kayda ilk başladığımızda çok farklı idi. Biz onları bu çalışmalarımız sırasında ritmik ve armonik olarak çok değiştirdik. Her zaman olduğu gibi en güzel nasıl çalabiliriz diye sınırları zorladık, en güzel yorumu nasıl getirebiliriz diye düşündük. Bazen tek bir nota 10 notadan daha değerli olabiliyor. Az ve öz çalmaya çalıştık. Kayıt sırasında akustik piyanonun kullanılması da müziğimizi olumlu olarak etkiledi.

Sözü piyanoya getirerek Volkan Genco'ya solo sırasının kendisine geldiğini hissettirmişti.

Konserlerimizden sonra birçok kişi yanımıza gelip ne tip müzik yaptığımızı soruyordu. Kimine göre bu müzik jazz, kimine göre rock, kimine göre de fusion'du. Aslında bizim kafamızda çaldığımız müziğin bir adı veya tarzı yok. Ama olan bir şey var. İlk albümdeki sihri ikinci albümde de sürdürdük. Akustik piyano ile çalmak benim performansımı çok iyi etkiledi. Bence ikinci albüm ilkinden daha güzel oldu. Biz çaldığımız şeyden eminiz ve mutluyuz.

Çok boyutlu bir müzik

Quartet Muartet'in ilk albümünü dinlediğim zaman kapıldığım duygulardan birisi de bu müziğin farklı nesilleri ve değişik beğenileri bir araya getirebilmesinin getirdiği çok boyutluluk olmuştu. Henüz jazz'ın lezzetini tatmamış genç insanlar için albümün bir dönüm noktası olabileceğini düşünmüştüm. Genç arkadaşlarıma bu konuda ne düşündüklerini sorunca ilk soloyu gene Sarp aldı:

Klasik müzik ve klasik jazz'da büyük bir müzikal derinlik var. Rock, Blues gibi etnik müziklere baktığımızda da onlarda da klasik olarak adlandırılan müziklerden farklı lezzetler, ifadeler ve formlar görebilirsiniz. Bu güne kadar jazz'cılar ve klasikçiler de dahil birçok müzisyen kişisel birikimleri sınırlı olduğu için kendi bildikleri müzik alanlarının çok fazla dışına çıkmamayı tercih ediyorlardı. Ancak son yıllarda değişik müziklerin arasındaki sınırların kaybolmaya başladığını ve birden fazla değişik türe hakim müzisyenlerin ortaya çıkmaya başladığını görüyoruz. Bu sözlerimle Türkiye'yi kastetmiyorum. Genç nesil müzisyenler bu açıdan geçmiş yılların müzisyenlerine göre daha ileriler. Bu durumda günümüzde farklı müzik sentezleri çıkmaya başladı. Aslında müzikte hala birçok boş alan var. Bize gelince, her birimiz çok farklı müziklere meraklıyız. Değişik projelerde yer aldık. Hiç birimiz tek bir şeye odaklanmış değiliz. Albümlerimizdeki müzik bu birikimin sadece bir bölümü.

Söz bu noktada tekrar Volkan'a geçti.

Değişik tarzlarla ilgilenen insanlar olarak ortaya değişik formlar, aranjmanlar ve tarzlar koyuyoruz. Belki de bu yüzden çok geniş bir kesim müziğimizi sıcak buluyor.

Genco ise gene Sarp ve Volkan'ın sözlerine ilaveler yapmayı tercih etti:

Ben kök olarak klasik müzikten geliyorum. Çaldığımız müzikte bunun mutlaka bir etkisi ortaya çıkıyor. Hepimiz farklı müziklerden gelmemize rağmen gruptaki herkes Debussy dinlemeyi seviyor. Aramızda böyle bir bağ da var.

Gelecek üzerine düşünceler

Gruptaki herkesin gelecek ile ilgili düşünceleri ve beklentileri farklı. Her şeyden önce müziğin evrensel bir değer olduğuna inanıyor ve bu anlayışla ilerliyorlar. Kişisel platformlarında tabi ki aralarında farklar var ve onları zenginleştiren de bu farklar oluyor.

Sarp kendi ifadesi ile jazz'cı olmayı seçmemiş, o içinden geldiği gibi çalan bir müzisyen. Ancak içindeki o şey bir ölçüde jazz ile örtüştüğü için insanlar onu jazz'cı olarak biliyormuş. Müziğin tarzına takılmaktan ziyade derinliği, enerjisi ve ifadesine yoğunlaşmayı tercih ediyor. Kendi ifadesi ile gelecekte içinde hazır bekleyen bazı şeyleri müziğe dönüştürmek istiyor.

Volkan bir asker çocuğu olarak 11 yaşında orduevlerinde müzik çalmaya başlamış bir müzisyen. Orduevinde çalarken değişik beğenilere hitap edebilmek için her çeşit müziğin çalındığı ortamlarda bulunmuş ve her çeşidi ile haşır neşir olmuş. Bu yüzden de onun ilgi alanı Türk Sanat Müziği'nden klasik müziğe kadar çok geniş bir alana yayılıyor. Bu birikimini ise kendi ifadesi ile bilgileri ve yeteneği dahilinde kendi kafasına yatan projelerde ortaya koyuyor. Müzikte tutucu olunmaması gerektiğini düşünüyor. Bakalım hayat onu nerelere götürecek.

Genco babası jazz müzisyeni olmasına rağmen klasik müzik kulvarından yola çıkmış bir müzisyen. Onun da paleti çok geniş. Tercihinin ağır bastığı bir müzik olduğunu ama onu isimlendiremediğini söylüyor. Gelecekte hayal ettiği derinlikte müzikler yapmak ve tüm müziklerden biraz zevk almak istiyor.

Öncü ve yeni olmanın getirdiği zorluklar

Quartet Muartet için tabi ki her şey toz pembe değil. Bu topraklarda hem de müzisyen olarak yaşayan her insan gibi onların da bazı serzenişleri var. Sarp her zaman olduğu gibi bu konuda da ilk söz alan kimse oldu:

Türkiye'de insanlar ve kurumlar ya çok popüler, yani avam şeyler ya da kaliteli bir şey istiyorlarsa klasik müzik ve klasik jazz gibi denenmiş şeylere yatırım yapıyorlar. Öncü ve yeni şeylere yatırım yapan yok. Ama gelecek her zaman yeni

şeyler de olacak. Geçmişi tekrar etmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Tabi onun da yeri var ama gelecek 1000 yıl insanlar sadece Beethoven ve Mozart mı dinleyecekler? Jazz bu açıdan tabi ki daha esnek ve açık.

Volkan kendi yeni albümleri açısından bu sözlere bir açıklık getirdi:

Biz ilk albümümüzdeki 9 parçayı sadece iki günde kaydettik. Üstelik bunlar her açıdan zor ve karmaşık parçalardı. Bir pop albümü için bazen 6 ay çalışıldığını ve üstelik ortaya iyi bir şey de çıkmadığını biliyorum. Biz bu kadar süre değil ama hiç değilse bir hafta stüdyoda çalışabilecek bir zaman bulsa idik ortaya daha iyi bir şey çıkardı.

Alp Ersönmez

Genco da buna benzer şeyler söyleyince onlardan nasıl bir destek istediklerini daha açık olarak ifade etmelerini istedim.

Sarp'a göre maddi destek alabilmek önemli ama o bunu müzisyenlerin maaşa bağlanılması anlamında söylemiyor. Destek almak deyince sadece kendilerini de kast etmiyor, yenilik peşinde koşan tüm müzisyenler için uygun çalışma ortamları ve stüdyo desteği sağlanmasını istiyor. Bir şiir yazmak için sadece kalem ve kağıdın yeterli olabilmesine rağmen müzik kaydı için ne kadar çok teknik alt yapı ve ekipman gerektiğini hatırlatıyor. Bir de ortaya konulan müziğin müzikseverlere iletilebilmesi ve tanıtılması için yeterli çabanın sağlanmadığını söylüyor. Ona göre günümüzde medya sadece popüler kültüre odaklanmış vaziyette ve yaratıcı işlerin peşinde olan insanlar hiçbir şekilde ortaya çıkarılmıyorlar.
Volkan müzik konusunda sponsorluk yapan şirketlerin yeni müzisyenler ve projelere ulaşmak için çaba sarf etmeleri gerektiğini söylüyor. Projelerin sadece konser organizasyonu olmadığını stüdyo desteğinin bile yeni çalışmalar için çok önemli olacağını vurguluyor.

Genco ise sponsor şirketlerin yıllardan beri aynı pop şarkıcılarına destek verip hiçbir kalite elde edememiş olmaktan sıkılıp sıkılmadıklarını soruyor.

O gün Quartet'in dördüncü ayağı olan Alp aramızda yoktu ancak grubun emprezaryoluğunu yapan gencecik ve güzel bir hanım olan Elif Kayaman bizimle idi. Konuşmalarımızı sonuna kadar dinledi. Senin bize söyleyeceğin bir şey var mı diyince bakın neler dedi:

Ben bu gruba ve yaptıkları müziğe inanıyorum, zaten inanmasam onların bir parçası olmazdım. Onların yaptığı her şeyin müzikseverler tarafından duyulmasını istiyorum. Bu herkese sunulabilecek bir müzik. Herkesi yakalayabileceği bir yönü var.
Türkiye'de insanlar yatırım yapmak için mutlaka bir kanıt görmek istiyorlar. Grubun daha çok konser vermesi lazım. İkinci albümden sonra daha geniş bir kitle tarafından tanınacağımızı düşünüyorum.

Ve 13. İstanbul Jazz Festivali'nde Quartet çalıyor.

Bu sene 13.sü gerçekleşecek olan İstanbul Jazz Festivalinde sahne alacak olan gruplardan birisi de Quartet Muartet olacak. Festivalin basın bülteninde bu konser bakın nasıl yer alıyor:

Eklektik yelpazesiyle sadece jazz severlerin değil, her türlü iyi müziğe açık olanların grubu olarak tanınan Quartet Muartet'in bu akşamki konserinde iki özel konuğu var: birbirinden farklı tarzdaki projelerde yer alan, yetenekli saksofon ve klarnetçi Mike McGinnis ve bugüne kadar Ani DiFranco, David Murray ve Ravi Coltrane gibi isimler çalışmış davulcu ve trompetçi Shane Endsley. Konser 6 Temmuz Perşembe gecesi saat 22:00'de Babylon'da gerçekleşecek.

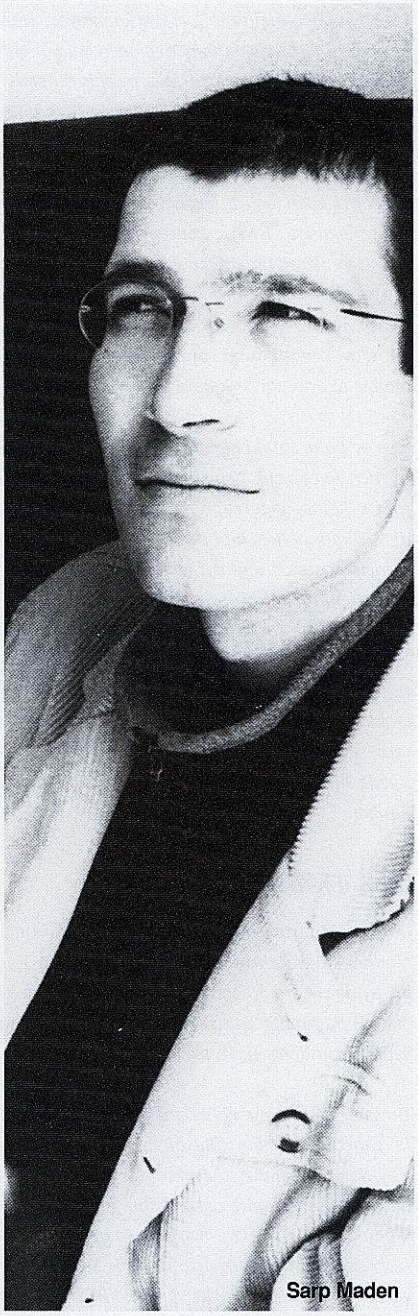
Sarp Maden

İşte böyle dostlar, o gün Cafe Gramofon bize bağrını açtı, genç müzisyenler ve onlara inanan genç bir emprezaryo yüreklerini ve düşüncelerini açtılar. Ben de sizlerin gözlerinizi açmaya çalışıyorum. Artık o gün yaptığımız şeyi ne kabul ederseniz, öyle olsun. Quartet Muartet ile Sohbet Mohbet veya size nasıl geliyorsa işte öyle bir şey....! Bu gençleri izlemeye devam edin yanılmayacaksınız..

Bordeaux CAFE BISTRO

İskele Cad. Yeşilbahçe Sk. No:9
Yeşilköy - İstanbul
Tel: 0.212.573 68 28 - 673 39 11

Seval Deniz Karahaliloğlu
karahaliloglu@superonline.com

Jazz Fotoğraflarının Aşığı

Dile kolay tam 60. sergi. Son 24 yılda çekilen binlerce fotoğraf, jazz'ın büyük ustalarıyla paylaşılan jazz ve fotoğraf üçgeninde kurulan dostluklar, anılar. Çoğu bu dünyadan göçüp giden jazz devlerinin ölümsüzleştiği ve hala çekildiği anın sıcaklığını taşıyan paha biçilemeyen fotoğraflar. Bunların hepsinin alt alta koyunca ortaya tek bir isim çıkıyor : Aykut Uslutekin. Bir yanda fotoğraf aşkı, öte yandan jazz müziğine duyulan büyük tutku. İşte bu iki büyük aşkın meyvesi olarak ortaya çıkan jazz fotoğrafları, Aykut Uslutekin'in neredeyse yaşama biçimi haline gelmiş. Hayatının en büyük tutkusuna dönüşen jazz fotoğrafçılığını nasıl başladığının hikayesini, Türkiye'nin en iyi jazz fotoğraf sanatçılarından biri olan Aykut Uslutekin ile konuştuk.

Öncelikle, bu jazz aşkı nereden kaynaklanıyor?
Rahmetli babam deniz subayıydı. Yurt dışından getirdiği makaralı kasetleri ve Duke Ellington jazz orkestrasının plakları vardı. Jazz müziğine kulak yatkınlığı çocuklukta, o kasetleri dinleyerek başladı. Jazz müziğini sevmemde ağabeyimin de büyük katlısı oldu.. Ağabeyimin Chick Corea, John Mc Laughlin, Weather Report, Mahavishnu, Jan Garbarek, Keith Jarrett ve Sarah Vaughan gibi sanatçıların plaklarından oluşan geniş bir koleksiyonu vardı. Biz hep bunları dinleyerek büyüdük.

Sonra fotoğrafa bulaştınız galiba.
1970'li yıllarda, bir fotoğraf makinesi aldım. Fotoğraf çekmeye başladım ve fotoğrafı çok sevdim. O kadar çok fotoğraf çekiyordum ki, film alacak param olmuyordu. Rahatça fotoğraf çekebilmek için işin kaynağında çalışmaya karar verdim. Askerden sonra, Kodak firmasına girdim. İlk sanatsal fotoğraf kaygım Ara Güler'e öykünerek başladı. Ara Güler'in korkunç bir fotoğraf dili vardır. Birkaç sene Ara Güler'in albümlerini, çektiği fotoğrafları, afişlerini topladım, takip ettim. Sanatsal yönümü böyle geliştirdim.

İlk defa jazz ile fotoğraf aşkını nasıl bir araya getirdiniz?
1982 yılında, İzmir Fuar Mehtap Çay Bahçesinde, Gary Burton Quartet konseri vardı. Şimdi orası, İzmir İsmet İnönü Sanat Merkezi oldu. O konseri izlerken ben niye bu konseri fotoğraflamıyorum diye düşündüm. Zaten fotoğraf aşkım üst boyutta. O gün ilk jazz fotoğraflarımı çektim ve o konserde sahne fotoğrafları çekmeye ve özel bir çizgi oluşturarak bunlardan bir dizi yapmaya karar verdim. 24 yıldır zaman zaman opera, bale, konser, tiyatro ve dans gösterilerinin fotoğraflarını çekmeme rağmen, tabii ki jazz fotoğrafları ağırlıkta. Herhalde bendeki bu aşk, müzikle beslendiği için de bu kadar yoğun yaşanıyor diye düşünüyorum. Bence sanatla ve kültürle beslenme, insanı insan yapan en önemli etkenlerden biri.

Bu 24 yıl içinde kaç tane sanatçının kaç fotoğrafını çektiniz diye sorsak, tahmini bir rakam alabilir miyiz?
24 yıl içinde, yurt içinde ve dışında izlediğim bütün jazz festivallerine gelen sanatçıların hemen hemen hepsinin fotoğrafını çektim. Çekemediğim her halde çok az olmuştur. 10 bine yakın sanatçının belki de 500.000'e yakın fotoğrafı mevcut. Bu arşiv, şu anda gerçek bir servet. Dizzy Gillipsey, Miles Davis ve Ella Fitzgerald'ın haricinde bu arşivde yok yok.

Bu kadar muhteşem bir arşiviniz olmasına rağmen neden şu ana kadar hiç albüm yapmadınız?
Çok yoğun bir iş tempom var. İzmir Alsancak'da, sahibi olduğum Protek Fotoğraf Stüdyosu'nda çok yoğun çalıştığım için kendime zaman ayırıp da şu ana kadar bir albüm yapamadım. Geçen yıl, Akbank Jazz Festival'inin 15. yılı nedeniyle, böyle bir albüm yapıldı. Fikir, Akbank Kültür Müdürü Derya Hanım'dan çıktı. Ben Akbank Jazz Festivalini ilk kurulduğu yıldan itibaren izliyorum. 15 yılın kronolojik özetini içeren çok özel bir albüm oldu. Benim ilerde yapacağım albüm, çekmeye başladığım ilk jazz fotoğraflarından bu güne uzanan seçme çalışmalardan oluşacak. Orada ilk çektiğim jazz fotoğrafı ile son çektiğim jazz fotoğrafı arasındaki anlatım dili, bu süre içinde fotoğraftaki gelişim ve oluşturmaya çalıştığım çizgi de görülebilecek.

Bu jazz fotoğraflarını, size göre bu kadar özel kılan nedir?
Ben sanatçının sahnede müzik aletiyle olan alış verişini yakalamaya çalışıyorum. Sanatçının, o an hissettiği duygular zaten müziğine ve yüz ifadesine yansıyor. Dolayısıyla çok sıcak, çok samimi fotoğraflar çıkıyor ortaya. Heyecanı, doğaçlamayı, o an sanatçının içinde bulunduğu ruh

halini yansıtıyor. Mesela, çalmak istediği ve o an basamadığı bir nota varsa o anki kasılmalar, gerilmeler ya da yakaladığı frekansta duyduğu hazzın şiddetini net olarak görebiliyorsunuz. Jazz Festivallerinde üç dakikalık zaman sınırlamasında çekim yapmak zor ama bislerde, sanatçılar çok coşkulu oluyor. Konser sonunda, sanatçı kan ter içinde programını bitirmiş, alkışlar devam ediyor. Seyirci ısrarlı alkışlarla sanatçıyı tekrar sahneye davet ediyor ve işte o anda, bis parçasını çalan sanatçının duyduğu coşkuyu görmek lazım. Duygu yoğunluğu, heyecan, haz, zevk ve mutluluk aynı yoğunlukla fotoğrafa yansıyor. Bu coşkuyu yakalamak fotoğrafı çekeni de çok heyecanlandırıyor. Genel olarak, gerek sahne fotoğrafları çekerken, gerek portre çalışırken insanlardaki o hissedilen 'mutluluğu' yakalamak istiyorum. Tıpkı Nazım'ın Abidin Dino'ya dediği gibi fotoğraflarda, 'mutluluğun resmini' çekmeye çalışıyorum.

60. serginizdeki fotoğraflara gelirsek, neler söyleyebiliriz?

Sergideki fotoğraflar son iki yıldır, yurt içinde ve dışında katıldığım bütün Jazz Festivalleri'nde çektiğim çalışmalardan oluşuyor. Sanatçıların sahnede, canlı konser esnasında çekilmiş fotoğrafları bunlar. Diyaframı açarak, enstantaneyle oynayarak, biraz da makineyi sallayarak ve poz süresini düşürerek elde ettiğim kareler. Formları bilinçli biçimde bozarak elde ettiğim soyut çalışmalar. Mesela, bir klarinet sanatçısının sahnede çalarken öyle bir anını yakaladım ki, sanki havada uçuşan notaları yakaladım ve fotoğraf karesine aktardım. Sonra bu notaları, kuşlara, göçmen kuşlara dönüştürdüm. Burada, bir klarinetin müzikle, notayla beraber, kuşlara ve özgürlüğe nasıl kanat çırptığının hikayesi anlatılıyor. Burada, sanatçının çaldığı müzik aletiyle sevişmesini, yaşadığı duygu yoğunluğunu ve bu duygu yoğunlunu seyirciye aktarırken kullandığı vücut dilini, soyut bir fotoğraf diliyle aktarmaya çalıştım.

Neden hep canlı konserlerde çekmeyi tercih ediyorsunuz?

Provaları çekmeyi sevmiyorum çünkü provada sanatçı çok rahat oluyor. Konser anında, canlı gösterinin verdiği o baskıyla, çok daha doğal bir görüntü yakalama şansı oluyor. Konser sırasında çekilen fotoğraflar, sadece sanatçının o anki ruh halini vermiyor aynı zamanda sanatçının karakteristik özelliğini de yansıtmayı amaçlayan kareler oluyor. 20 yıl fotoğraf sektöründe çalışınca insan sarrafı oluyorsunuz ve insanların karakterini tahlil etme yeteneği kazanıyorsunuz. Bu, sahnedeki sanatçının bir an sonra ne yapacağını tahmin etmemi ve o an onun ne hissettiğini anlamama yardımcı oluyor. Mesela, bir solo çalışın ardından alınan alkış, müziğin en üst notalarına çıkarken duyulan haz, saksofonda oktav arayışı yapan sanatçının yay gibi gerilen bedeni, fotoğraf karelerine yansıdığı zaman izleyenlere çok şey anlatıyor. Konsere gitmeseniz bile, fotoğrafa baktığınız an neredeyse müziği, sanatçının çaldığı enstrümanın sesini, notaları duyabilirsiniz.

24 yılda o kadar çok jazz festivali ve o kadar çok sanatçı çektiniz ki, ister istemez insanın aklına anılar geliyor. Mesela, Betty Carter'dan başlayalım mı?

Betty Carter İstanbul'a iki defa geldi. İlkinde, İstanbul Jazz Festivaliydi. İkincisinde ise Akbank Jazz Festivali'ne, Açık Hava'ya gelmişti. O dönem, kanserdi ve dünyanın en önemli jazz vokalistlerinden biriydi. Son konserinde, çekmeye giderken çok heyecanlıydım. Üstelik üç dakikalık bir zaman sınırlaması var. Üç dakikada ne çektiyseniz elinizde o var. Çektiğim fotoğraf o kadar güzel olsun ki, hem Betty Carter beğensin, hem toplum beğensin, hem de ben kendim beğeneyim istiyorum. O üç dakikada bir video kamera gibi çalışarak çok sayıda fotoğraf çekerek, sanatçının en güzel kompozisyonu yakalamaya çalıştım. Hatta o sırada bir peruk takıyordu ve verdiği konser inanılmaz güzeldi. Artık bunun son olduğunu ve onu son kez gördüğümü biliyordum, bu nedenle çekebildiğim kadar çok pozunu çektim, çok yoğun bir çalışma oldu. Zaten o konserden bir iki yıl sonra da öldü. Ama bence o ölmedi, konser kayıtlarında sesiyle ve fotoğraflarda söylediği parçalarla yaşıyor.

Sanatçıların yüz ifadelerini bu kadar ayrıntılı yakaladığınıza göre sahneye yakın mı çalışıyorsunuz?

Ben sanatçılara ve izleyicilere çok saygılı olduğum için çalışırken hiç kimseyi rahatsız etmek istemiyorum. 300 tele ile seyircilerin oturduğu yerlerden çalışıyorum. Ya da çok uzaktan çekim yapıyorum. Bunun için konserden bir gün önce, mikrofonlar nerede, vokallar nerede duracak diye konser verilecek yere gidiyorum. Işığın nereden, hangi açılardan sahneyi göreceğini hesaplıyorum. Böyle bir takım matematiksel hesaplamalar yaparak sanatçının duracağı yeri, ışığı ve açıları hesapladıktan sonra kendime uygun bir yer seçiyor ve konser sırasında tıkır tıkır çalışıyorum.

Hiç çekemediğiniz sanatçı olmadı mı?

Çekmek isteyip de çekemediğim pek sanatçı yok ama mesela, Keith Jarrett var. Çok kaprisli ve kaşesi de çok yüksek bir sanatçı. Senede dört, beş kez konser veriyor. İstanbul'a geldiğinde çok sevdiğim bir sanatçı olduğu için İzmir'den kalkıp konsere gittim. Tam kapıdan giriyorum, 'fotoğraf yasak' dediler ve kapıda fotoğraf makinemi aldılar. Tek kelimeyle şok oldum. Onun için İzmir'den gelmişim, çekmek için onca hazırlık yapmışım ve o konserde tek kare bile çekememiştim. Çekemediğim ender sanatçılardan biri oldu. Daha sonra, İstanbul Açık Hava'ya geldi. Yine çekim yasak ama bu sefer hazırlıklıyım. Konsere girdim, daha sonra ne yaptım ettim, fotoğraf makinesini içeri soktum. Açık Hava'nın orada bir sundurma var. Sundurmanın oradan kimseye belli etmeden istediğim gibi çektim. Yani, çekmek isteyip de çekemediğim hemen hemen yok gibi.

Sonra sanatçılara bu fotoğrafları gösteriyor musunuz? Tepkileri nasıl oluyor?

Adamlar çok şaşırıyor. Bunu sen mi çektin diye soruyorlar. Mesela, John Scolfield fotoğrafı görünce çok şaşırdı 'Bu benim en güzel çıktığım fotoğraflardan biri. Siz çekmişsiniz. Mail adresimi vereyim, bana fotoğrafı gönderir misiniz' dedi. George Benson şaşırdı, 'Ben bu kadar yakışıklı mıyım? Ne yaptınız, fotoğrafa makyaj filan mı yaptınız' diye sordu. Mesela, Craig Harris çok beğendi, çektiğim fotoğraf CD kapağı oldu. Fotoğrafların bir kısmı afiş, bir kısmı CD kapağı olarak sanatçılar tarafından değerlendirildi.

Biraz da yeni projelerinizden bahsedelim

Eylül ayı gibi Berlin'de bir sergi projesi var. Arşivimi biraz toparladıktan sonra, Amerika'da jazz'ın kalbinin attığı yerde New Orleans'da bir sergi açmayı planlıyorum.

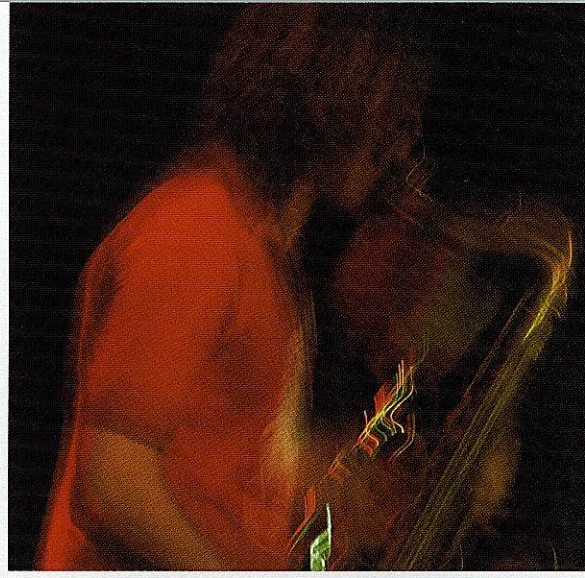

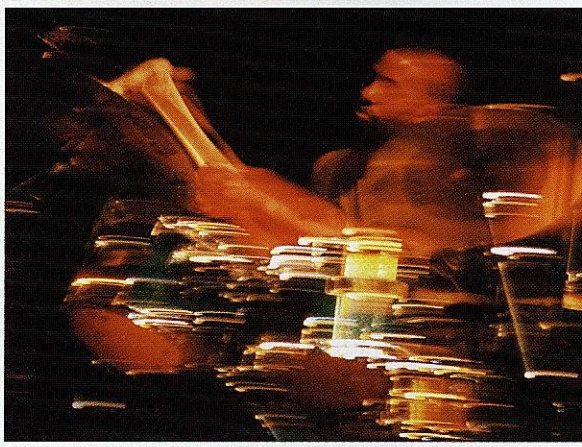

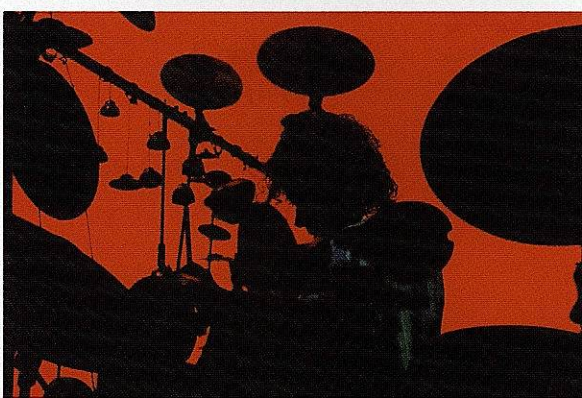

Altuğ Akın - Stockholm
altugakin@gmail.com

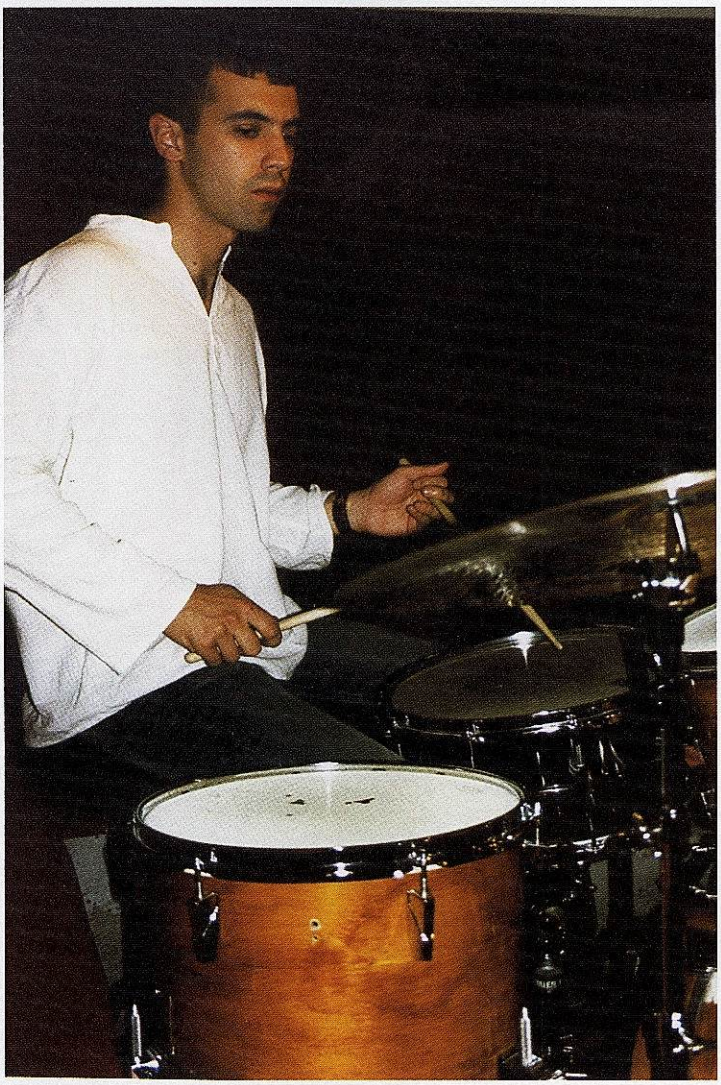

Davulcu Mehmet İkiz'den 5 çayı tadında jazz

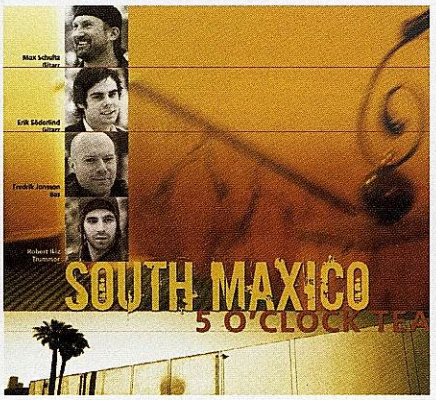

İsveç jazz sahnesinin önemli davulcularından Robert Mehmet İkiz'in grubu South Maxico'nun ilk albümü 5 O'clock Tea, Nisan sonunda piyasaya sürüldü. Albüme yönelik olumlı değerlendirmeler İsveç ile sınırlı değil. Norveç, Danimarka ve Finlandiya gibi İskandinav ülkeleri başta olmak üzere Avrupa'nın farklı jazz merkezlerinden ulaşan yorumlar oldukça pozitif. İsveç'te ise ülkenin saygın gazeteleri Dagens Nyheter ve Svenska Dagbladet, 5 O'Clock Tea'ye tam not verdi.

"5 O'Clock Tea" yılın albümü kategorisinde İsveç Grammy ödüllerine aday gösterilmesine kesin gözüyle bakılıyor. İki gitar. bas ve davul / vurmalıların uyumlu birlikteliği olarak özetlenebilecek albüm hakkında Mehmet İkiz ile Stockholm'de konuştuk.

South Maxico projesi nereden ortaya çıktı?
Dördümüz de yıllardır İsveç'te değişik müzisyenlere eşlik ediyoruz. Kendi grubumuzu kurup gerçekten istediğimiz müzikleri yapma fikri hep aklımızdaydı ama bir türlü fırsat bulamıyorduk. Sonunda bunu başardık.

5 O'Clock Tea'ye yönelik yorumlar albümün birçok farklı tarzları aynı anda başarıyla barındırdığı yönünde, siz buna katılıyor musunuz?
Evet, katılıyorum. Biz bu albümde sevdiğimiz farklı türlerin çoğuna yer vermek istiyorduk. Bu yüzden albümde onbeş parça var –ki bu jazz albümlerinde çok sık rastlanan bir durum değil... Albüme hakim olan çeşitlilik yalnızca tarzlarla sınırlı değil. Mesela albümü dinlediğinizde fark ediyorsunuz ki gitaristler hem elektronik hem de akustik gitarı mükemmel kullanıyorlar. Yani bireysel anlamda da grup olarak da sahip olduğumuz müzikal zenginliği "5 O'clock Tea"de ortaya koyduğumuzu düşünüyorum.

South Maxico'nun iki gitaristinin olması, "5 O'clock Tea"yi gitar albümleri kategorisine mi sokuyor?
Öyle düşünmüyorum. Parçalar iki gitar üzerine kurulmadı, mesela albümde uzun gitar soloları yok. Uzun parçalar ve uzun sololar yerine kısa parçalar ve başarılı düzenlemeler var.

Albümdeki kişisel performansınızdan memnun musunuz?
Bence bir müzisyen hiçbir zaman kendi çaldığı müzikten tam olarak tatmin olmaz fakat albümün genel kalitesinden memnunum. Tam istediğimiz gibi rahat dinlenen ve kulakları dolduran bir albüm oldu. Aldığımız yorumlar da bu doğrultuda...
Albümün Türk müziği ile bağlantısını kurmak neredeyse imkansız ama Grandmother's Dream parçası sanki biraz Anadolu kokuyor, katılıyor musunuz?
(Gülüyor) Türkiye kökenli dinleyicilerden bu yorumu duydum, sanki biraz Türk melodilerini andırdığını söylüyorlar. İşin tuhafı İsveçli dinleyiciler de geleneksel İsveç müziği etkileri hissetlerini ifade ediyorlar. Parçanın gitar melodisi ve benim kullandığım Afrika perküsyonu udu, oryantal bir hava yaratıyor olabilir ama tabii son söz dinleyicinin...

Albüm kapağının tasarımı ise İsveçli bir grup için oldukça güneyli bir hava taşıyor.
Sıcak bir albüm için. Sıcak bir kapak gerekir. Bunu da çok iyi bir tasarımcı olan, güneyde, Los Angeles'ta yaşayan Faruk Ulay başarı ile yaptı. Zaten albümün içeriği kadar kapağı da çok beğeniliyor.

Albümün adı "5 O'clock Tea" nereden geliyor?
Albümün kayıt aşamasında provaları izleyen babam Osman İkiz, parçaların 5 çayında dinlenebilecek keyifte olduğu yorumunu yaptı ve bizim de aklımıza yattı.

Bence bu albüm Pazar sabahında da iyi gider.
Tabii olabilir. Albümde ça-ça'dan reggea'ye, blues'dan drum'n bass'e farklı akımlardan etkilenen onbeş parka olduğu için "5 O'clock Tea"nin her dinleyicide oldukça değişik etkiler bırakması normal.

www.mikroplaramofon.com &
Extreme Audio 0 216 574-3877
www.southmaxico.com

Geleceğiniz, gerçeğiniz, düşleriniz.

YAMAHA

Yamaha GB1 piyano

Yamaha U1 - Yamaha C110
Yamaha P112 - Yamaha P116
Yamaha C113
Yamaha silent series
Yamaha P121 - Yamaha M30
Pearl River up118T
Pearl River up108T

Yamaha clavinova
elektro piyanolar;

CLP120 - CLP130 - CLP220
CLP230 - CLP240 - CVP301
CLP280 PE

Yamaha Keman
Pearl River Keman
Yamaha Gitarlar
Yamaha Elektro Gitar
Yamaha Bass Gitar
Yamaha Klarnet
Yamaha Saksafon
Yamaha Trompet Modelleri

akort cihazı
gitar teli
elektro gitar teli
akustik gitar teli

LİLA PİANO

Koşuyolu'ndaki yeni yerimizde sizleri bekliyoruz...

Koşuyolu Cad. No:12 Koşuyolu-Kadıköy/İSTANBUL • Tel: 0216 326 48 17
Dereboyu Cad. No:139/A Ortaköy/İSTANBUL • Tel: 0212 236 55 51-52
e-mail: lilatekelk@ttnet.net.tr

İSTANBUL'DA JAZZ

13. ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ

İstanbul Kültür Sanat Vakfı tarafından GARANTİ BANKASI sponsorluğunda 5 – 16 Temmuz tarihleri arasında düzenlenen 13. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, 3 Temmuz Pazartesi gecesi Esma Sultan Yalısı'nda gerçekleşecek Açılış Töreni ile başlıyor.

13. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin Açılış Töreni'nde festivalin "Yaşam Boyu Başarı Ödülü" iki değerli sanatçımıza veriliyor. 1940larda ve 50lerde kurduğu gruplarla Türk jazzına öncülük etmiş, radyo programcısı, eleştirmen ve müzik yazarı Cüneyt Sermet ve jazz çalmaya Muvaffak 'Maffy' Falay ile başlamış, Dizzy Gillespie, Phil Woods, Joe Gordan, Frank Rehak, Ernie Wilkens ve Quincy Jones gibi isimlerle beraber çalmış bir kontrbas ustası Selçuk Sun'a Açılış Töreni'nde ödülleri takdim edilecek.

13. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin Açılış Töreni'nde jazz severlere bir de sürprizi var: Bugüne kadar yayınladığı beş albüm ile her seferinde Billboard jazz listelerinde ilk beşe girmeyi başaran Amerikalı jazz vokalisti Steve Tyrell, Açılış Galası'nda çok özel bir konser veriyor. Tyrell 2004 yılında Rod Stewart'ın "Stardust... The Great American Songbook, Vol. III " albümünün prodüktörü olarak Grammy ödülünün sahibi olmuştu. Steve Tyrell konserini ve İstanbul Jazz Festivali'nin Açılış Galası'na katılmak isteyen jazz severler için sınırlı sayıda bilet satışa sunuldu.

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali 4 Temmuz Salı günü saat 18:00'de, 15 kişilik İtalyan orkestra Funk Off'un Taksim Meydanı'nda vereceği sokak konseriyle kenti renklendirmeye başlayacak. Funk Off, tüm hafta boyunca Tünel Meydanı'ndan Bağdat Caddesi'ne değişik mekanlarda verdikleri konserlerle İstanbul'un farklı semtlerinde jazz severlerin karşısına çıkacak.

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali ilk haftasında; Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'nde dünyaca ünlü isimleri ağırlıyor. 5 Temmuz Çarşamba akşamı jazz müziğinin en ilham verici piyanistlerinden Ahmad Jamal, 76 yaşında gençlere taş çıkaran performansı ile jazz severlerle buluşuyor. 50 yılı aşkın bir kariyere sahip olan Ahmad Jamal kariyerinin önemli al-

Nils Landgren

Tiger Lillies

COŞKUSU BAŞLIYOR!

bümlerinden "But Not For Me" ile **müzik listelerinde 108 hafta** kalarak bir jazz albümü için kırılması güç olan bir rekorun da sahibi...

Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi, 6 Temmuz Perşembe gecesi ise müzisyenliğinin yanı sıra halen **Brezilya Kültür Bakanı** olarak da görev yapan, **Gilberto Gil**'i ağırlıyor... Brezilya müziğinin hiç şüphesiz en büyük temsilcilerinden biri olan şarkıcı, besteci ve gitarist **Gilberto Gil, MATRAŞ sponsorluğunda**, izleyiciyle buluşuyor. **Gilberto Gil** ile sıcak, samimi ve ince Brezilya ezgileriyle dolu keyifli bir yaz gecesini kaçırmayın...

Rock tarihinin en büyük gruplarından **Led Zeppelin** hayranları ise **7 Temmuz Cuma** günü **Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi**'nde buluşacak. Frank Tortiller'in yönetimindeki Fransız Ulusal Jazz Orkestrası, **Orchestre National de Jazz saat 20.00**'de başlayacak konserde **Led Zeppelin şarkılarını yorumlayacak...** Gecenin açılışını ise iki Fransız konuğu ile **Tuna Ötenel Trio** yapacak. Gecenin sürpriz konuğu ise festivalin "Yaşam Boyu Başarı Ödülü"nün sahibi **Selçuk Sun**...

Babylon'da gerçekleşecek Festival'in klüp gecelerinde ise ilk hafta **Funk Off (5 Temmuz), Quartet Muartet (6 Temmuz)** ve **Trio Exklusiv (7 Temmuz)** müzikseverlerle buluşuyor. **İstanbul Jazz Festivali**'nin tanıtım klibinin eğlenceli ve hareketli müziğinin ise **Quartet Muartet**'in **"Salça"** isimli parçası olduğunu da hatırlatalım...

Salsa, Latin, Karayip ve Afro gibi türlerini reggea ile birleştiren **Sergent Garcia**, yedi kişilik grubu **Los Locos del Barrio** ile 5 Temmuz Çarşamba akşamı Esma Sultan Yalısı'nda seyirciyle buluşacak. **DHL EXPRESS sponsorluğunda** gerçekleşecek konseri Latin ezgilerini ve danslarını sevenlere özellikle tavsiye ediyoruz.

Festivalin bir diğer önemli konuğu ise **Raul Midon**... Geçtiğimiz hafta yitirdiğimiz Arif Mardin'in prodüktörlüğünü üstlendiği son sanatçı olan **Raul Midon, 7 ve 8 Temmuz**'daki konserleriyle **İstanbul Jazz Center**'da olacak. New York'un küçük jazz kulüplerinde çalarak müzik kariyerine adım atan 28 yaşındaki piyanist **Robert Glasper** ise **5 ve 6 Temmuz** günleri **İstanbul Jazz Center**'da sahne alacak.

16 Temmuz Pazar günü sona erecek **13. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, 10 farklı mekanda, 30'un üzerinde topluluk ile 200'ün üzerinde yerli ve yabancı müzisyeni** ağırlayacak.
Ayrıntılı bilgi için: www.iksv.org/jazz

Diana Krall

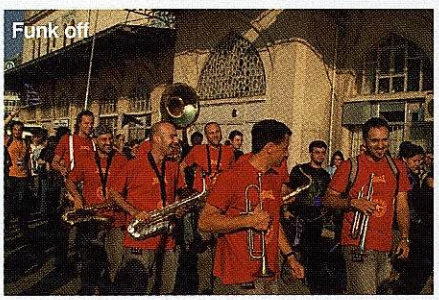
Funk off

Yerba Buena

13. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali

Temmuz July	Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi Cemil Topuzlu Open Air Theatre	Aya İrini Hagia Eirene Museum	Esma Sultan Yalısı	Sepe
4 Sa / Tue		**"In the Spirit of Mozart"** **Chick Corea** *20.00* 300 | 200 150 | Öğr. Stu.: 10		
5 Çrş / Wed	**Ahmad Jamal** **Hijazz** *20.00* 55 | 45 35 | 30 | Öğr. Stu.: 20		**Sergent Garcia** *22.00* 40 | Öğr. Stu.: 25	
6 Pe / Thu	**Gilberto Gil** *21.00* 75 | 60 50 | 40 | Öğr. Stu.: 20			
7 Cu / Fri	**Orchestre National De Jazz Plays Led Zeppelin** **Tuna Ötenel Trio** featuring **Jean Philippe Viret, Philippe Combelle** *20.00* 55 | 45 35 | 30 | Öğr. Stu.: 20			
8 Cmt / Sat	**Creative Music Journey: Woodstock - İstanbul** **Karl Berger Octet, Mercan Dede Ensemble & Ömer Faruk Tekbilek** *21.00* 55 | 45 35 | 30 | Öğr. Stu.: 20			
9 Pz / Sun				
10 Pzt / Mon	**Sangam: Charles Lloyd, Zakir Hussain & Eric Harland** **Trio Beyond** featuring **Jack DeJohnette, John Scofield, Larry Goldings** *20.00* 55 | 45 35 | 30 | Öğr. Stu.: 20			**Nils Lan** Pl 40
11 Sa / Tue	**Diana Krall** *21.00* 150 | 90 | 75 60 | 40 | Öğr. Stu.: 20			
12 Çrş / Wed				C 50
13 Pe / Thu	**Paul Weller** *21.00* 75 | 60 50 | 40 | Öğr. Stu.: 20			**Madeleine** 50
14 Cu / Fri	**The Neville Brothers** *21.00* 55 | 45 35 | 30 | Öğr. Stu.: 20			
15 Cmt / Sat		**Arild Andersen Trio** with **Kudsi Erguner & Nana Vasconcelos** *20.00* 100 | 70 50 | 30 | Öğr. Stu.: 20		
16 Pz / Sun				

- Uluslararası İstanbul Caz Festivali programda değişiklik yapma hakkını saklı tutar.
- Öğrenci biletleri sınırlı sayıdadır ve son fiyat kategorisinden ayrılmıştır. Diğer kategorilerde öğrenci indirimi yapılmayacaktır.
- İstanbul Jazz Center'daki gösterilerde biletler sadece konsere giriş içindir, yer rezervasyonu için mekânlar ile önceden görüşmenizi öneririz.
- "Caz Kenti" kapsamındaki sokak konserlerinin yapılacağı mekânlar daha sonra açıklanacaktır.

er Kasrı	Babylon	İstanbul Jazz Center	Diğer Mekânlar Other Venues	Caz Kenti City of Jazz
				Funk Off *Taksim Meydanı* *18.00*
	Funk Off *22.00* 25 | Öğr. Stu.: 15	**Robert Glasper** *22.00* 45 | Öğr. Stu.: 23		**Funk Off** *Tünel Meydanı* *Beyoğlu* *19.00*
	Quartet Muartet featuring **Mike McGinnis & Shane Endsley** *22.00* 25 | Öğr. Stu.: 15	**Robert Glasper** *22.00* 45 | Öğr. Stu.: 23	**Kemer Golf & Country Club** **Funk Off** *21.00* 35	
	Trio Exklusiv *23.00* 25 | Öğr. Stu.: 15	**Raul Midon** *22.00* 45 | Öğr. Stu.: 23		**Funk Off** *Bağdat Caddesi* *Kadıköy* *18.00*
	Relax *23.00* 25 | Öğr. Stu.: 15	**Raul Midon** *22.00* 45 | Öğr. Stu.: 23	**B.Ü. Garanti Kültür Merkezi** **"Orange Juice Project"** **Kerem Görsev Trio** *20.00* 25 | Öğr. Stu.: 15	
				Parkorman **Genç Caz** *11.00*
n Funk Unit **ABBA** *00* Öğr. Stu.: 25				
		Chris Botti *23.00* 50 | Öğr. Stu.: 25		
Botti *00* Öğr. Stu.: 25	**Brink Man Ship** featuring **Joy** *22.00* 25 | Öğr. Stu.: 15	**Moutin Reunion Quartet** *22.00* 45 | Öğr. Stu.: 23	**Emek Sineması** **CocoRosie** *21.00* 35 | Öğr. Stu.: 25	
roux Quartet *00* Öğr. Stu.: 25	**The Tiger Lillies** *22.00* 25 | Öğr. Stu.: 15	**Moutin Reunion Quartet** *22.00* 45 | Öğr. Stu.: 23		**Brassed Off** *Valikonağı Caddesi* *Nişantaşı* *18.00*
	Yerba Buena *23.00* 25 | Öğr. Stu.: 15	**Marco Zurzolo Ensemble** *22.00* 35 | Öğr. Stu.: 18		**Brassed Off** *Kadıköy Meydanı* *18.00*
	Yerba Buena *23.00* 25 | Öğr. Stu.: 15	**Marco Zurzolo Ensemble** *22.00* 35 | Öğr. Stu.: 18		**Brassed Off** *Bebek Parkı* *13.00*
			Caz Vapuru **Brassed Off, Kolektif** Kabataş - Büyükada - Kabataş *11.00* 30 | Öğr. Stu.: 20	

Internaional İstanbul Jazz Festival reserves the right to make alterations to the Festival programme.
Student tickets are limited and reserved from the lowest price category. No student discounts will be made in other categories.
Tickets of concerts at the İstanbul Jazz Center are for admission only. For seat reservations, we suggest you to contact the venue in advance.
The locations for street concerts within the "City of Jazz" section will be announced later.

Emre Memecan
ememecan@yahoo.com

Gilberto Gil

Nihayet Temmuz ayi geldi çattı ve 13. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, 5 – 16 Temmuz tarihleri arasında gerçekleşiyor. İstanbul Kültür Sanat Vakfı'nın düzenlediği ve sponsorluğunu GARANTİ BANKASI'nın üstlendiği 13. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, 30'un üzerinde topluluk ile 200'ün üzerinde yerli ve yabancı müzisyenle tekrar karşımızda. Program oldukça geniş ve konserler bir çok mekanda gerçekleşecek; dolayısıyla her konser veya sanatçı hakkında detaylı bilgi aktarabilmek mümkün değil. Ayrıca programda, son yıllarda olduğu gibi, tam olarak jazz geleneği içinde diyemeyeceğimiz türden müzisyen ve gruplara da epeyce yer verilmiş. Bu yüzden biz bu tanıtımda naçizane önemli gördüğümüz performanslara ve konulara odaklanacağız.

İsmet Sıral Creative Music Studio (ISCMS)

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali bu yıl İstanbul'da Türk jazzının dünyaca ünlü isimlerinden İsmet Sıral adına kurulan İsmet Sıral Creative Music Studio'nın (ISCMS) destekçileri arasında yer alıyor. Jazz tarihinin önemli müzik okullarından biri olan Creative Music Studio, Woodstock, New York'ta 1971-84 yılları arasında jazz ve etnik müziğin yıldız isimlerini buluşturmuştu. Bu yaz 6 – 8 Temmuz tarihleri arasında Boğaziçi Üniversitesi'nin çeşitli mekanlarında ISCMS adı ile tekrar hayata geçen okul Karl Berger, Trilok Gurtu, Mısırlı Ahmet, Mercan Dede, Marilyn Crispell, Henry Grimes, Cyro Batista, Erkan Oğur gibi önemli sanatçıları eğitmen olarak ağırlayacak. Okulun 8 Temmuz Perşembe akşamı gerçekleşecek kapanış gecesinde Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'nde Creative Music Studio'nun kurucusu Karl Berger ve ekibi, Ömer Faruk Tekbilek, Carlos Wart, Mısırlı Ahmet, Graham Haynes, Mercan Dede gibi birçok Türk ve yabancı sanatçının da konuk olduğu renkli bir konser verecek. ISCMS tarafından Argos Kültür Sanat'ın desteği ile düzenlenmekte olan bu etkinlikler, İstanbul Jazz Festivali ile paralel düzenlenerek festival programında da duyuruluyor.

Yaşam Boyu Başarı Ödülü: Cüneyt Sermet

13. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin **Açılış Töreni**'nde festivalin **"Yaşam Boyu Başarı Ödülü"** iki değerli sanatçımıza veriliyor. 1940'larda ve 50'lerde kurduğu gruplarla Türk jazzına öncülük etmiş, radyo programcısı, eleştirmen ve müzik yazarı **Cüneyt Sermet** ve jazz çalmaya Muvaffak 'Maffy' Falay ile başlamış, Dizzy Gillespie, Phil Woods, Joe Gordan, Frank Rehak, Ernie Wilkens ve Quincy Jones gibi

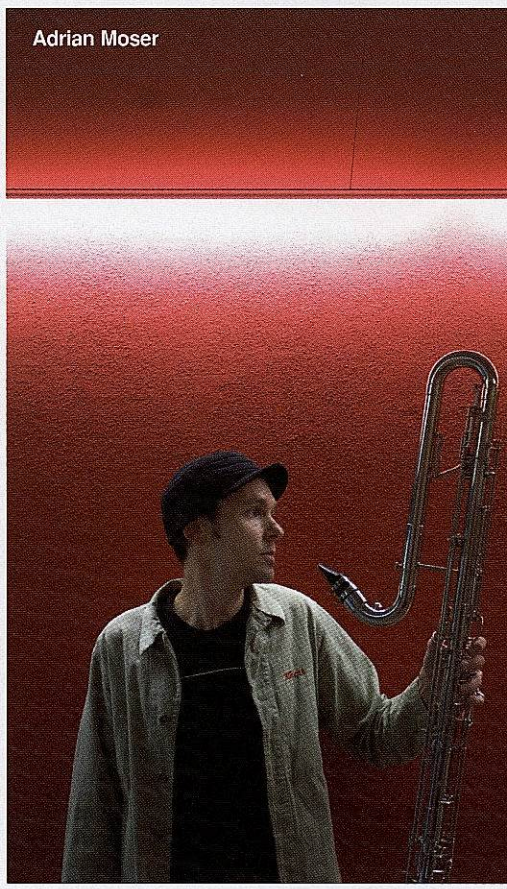
Adrian Moser

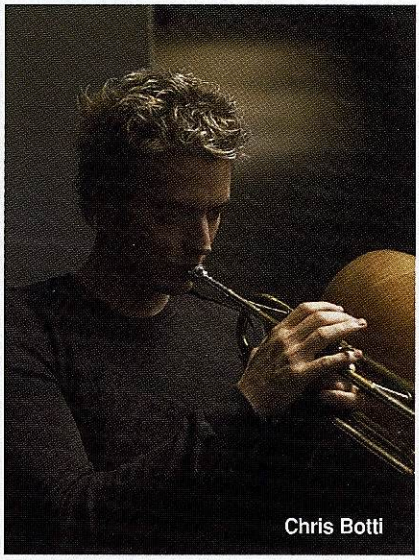
Chris Botti

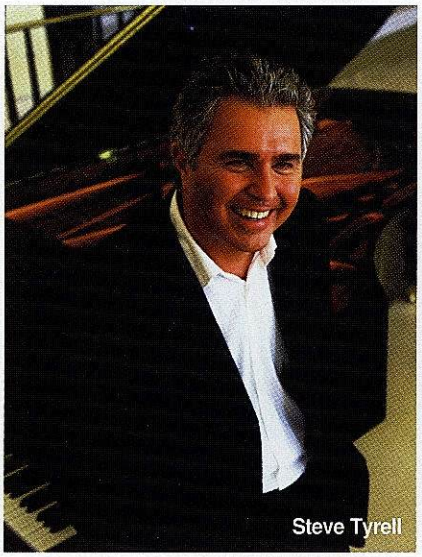
Steve Tyrell

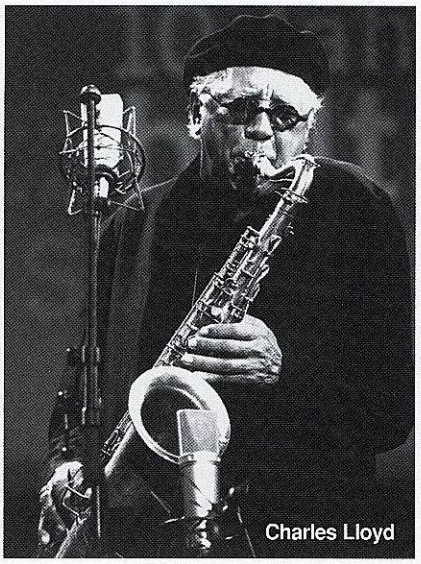
Charles Lloyd

isimlerle beraber çalmış bir kontrabas ustası **Selçuk Sun**'a Açılış Töreni'nde ödülleri takdim edilecek.

Konservatuar eğitimi dışında kendi kendini de yetiştirmiş bir "autodidact" olan Sermet, 1945 -52 yılları arasında kurduğu jazz grupları ve orkestraları ile Türkiye'de modern jazz müziğinin temellerini attı ve pek çok müzisyen yetiştirdi. Daha sonra kendini eğitmenlik ve müzik eleştirmenliğine adayan Sermet, 1959 yılından itibaren Boston'daki dünyaca ünlü Berklee Konservatuarı'nın Türkiye temsilcisi olarak çalıştı. Büyük gazetelerde düzenli olarak yazıları yayınlanan Sermet, 1965 yılında TRT Ankara Radyosu Batı Müziği Bölüm Müdürü görevine atandı. 1968'de Paris'e yerleşmesine rağmen 1976 yılına kadar Ankara Radyosu'na adeta ders mahiyetinde klasik ve jazz müzik programları yollamaya devam etti. Dünyaca ünlü piyanistimiz Hüseyin Sermet'in de babası olan Cüneyt Sermet, halen eşi ile Muğla'da yaşıyor.

Türkiye'nin yetiştirdiği en önemli müzisyenlerden biri olan Selçuk Sun 1934 İstanbul doğumlu. Ankara Devlet Konservatuarı kontrabas bölümünden mezun. İlk jazz çalmaya Muvaffak "Maffy" Falay ile başladı. Birlikte çaldığı isimler arasında 1956'da Dizzy Gillespie, Phil Woods, Joe Gordan, Frank Rehak, Ernie Wilkens ve Quincy Jones bulunmakta. 1958'de Ankara'da Dave Brubeck ile de konser verdi. Bu konserleri takiben ABD Berklee School of Music'den burs alır ama askerlik nedeniyle gidemedi. 1961'de Kopenhag'da 6 ay süreyle o dönemin en önemli piyanistlerinden Bud Powell ile (Lucky Thompson) çalıştı. 1962'de evlendi ve Türkiye'ye döndü. Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrasına girdi 1980'de buradan emekli oldu. 2 çocuğu var. Az da olsa konser vermeye devam ediyor.

Orchestre National de Jazz

Chick Corea

Vendramini

Açılış Konseri: Steve Tyrell

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin 3 Temmuz Pazartesi akşamı Esma Sultan Yalısı'nda yapılacak Açılış Galası'nda jazz severlere bir sürprizi var. Ağırlıklı olarak İKSV ve sponsorların davetlilerine yönelik olan, çok az sayıda biletin satılacağı bu gecede, bugüne kadar yayınladığı beş albüm ile her seferinde Billboard jazz listelerinde ilk beşe girmeyi başaran Amerikalı jazz vokalisti Steve Tyrell, bir konser veriyor. Kendine has ve etkileyici sesi ile jazz standartlarına yeni bir soluk getiren Steve Tyrell 2004 yılında Rod Stewart'ın "Stardust... The Great American Songbook, Vol. III " albümünün prodüktörü olarak Grammy ödülüne de layık görüldü. 2005 yılında kendi seslendirdiği "Songs Of Sinatra" albümü ile Frank Sinatra'yı en iyi yorumlayan isimlerden biri olduğunu da kanıtlayan Steve Tyrell'den önce 15 kişilik İtalyan grup Funk Off, funk, soul, jazz ve R&B enerjisiyle geceyi renklendirecek.

Ahmad Jamal

Bu yılki festivalin bence tartışmasız en önemli konseri: Jazz müziğinin en ilham verici piyanistlerinden Ahmad Jamal, 76 yasında gençlere taş çıkaran performansı ile 5 Temmuz Çarşamba akşamı saat 20.00'de Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'nde sahne alacak... Kadrosunda Birol Yayla, Ercüment Ateş, Levent Altındağ gibi usta müzisyenlerin yer aldığı Alper Berksü yönetimindeki HiJazz Topluluğu gecenin açılışını yapacak.

50 yılı aşkın bir kariyere sahip olan Ahmad Jamal'ın jazz üçlüsü formatına kazandırdığı orkestra anlayışı, yenilikçi minimalist yaklaşımı, jazz müziğine sessizliği ve boşluğu getirmesiyle jazz sahnesinde çok özel bir yeri var. Ahmad Jamal, 1958'de yayınladığı, kariyerinin önemli albümlerinden "But Not For Me" ile müzik listelerinde 108 hafta kalarak bir jazz albümü için kırılması güç olan bir rekorun da sahibi... Gecede Ahmad Jamal'e kontrbasta James Cammack ve davulda Idris Muhammad eşlik edecek. Dünya gözüyle mutlaka görülmeli diye düşünyorum.

Sangam: Charles Lloyd, Zakir Hussein and Eric Harland Trio Beyond featuring Jack DeJohnette, John Scofield, Larry Goldings

10 Temmuz gecesi de festivalin jazz programını

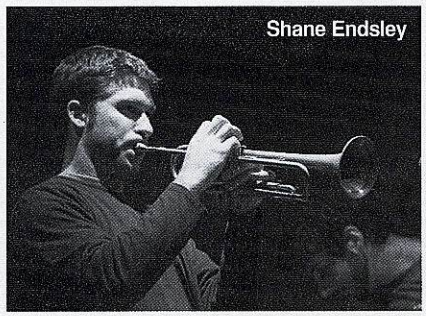
Shane Endsley

taçlandıran ve şimdiden jazzseverleri kendinden geçirecek başka bir gece olmaya aday. Jazz dünyasının efsanevi isimlerinden oluşan iki üçlü proje Demirdöküm sponsorluğunda sahne alıyor... Saat 20.00'de başlayacak gecede önce Sangam projesinde Charles Lloyd, Zakir Hussain ve Eric Harland, daha sonra da Trio Beyond'da John Scofield, Jack DeJohnette ve Larry Goldings sahne alacaklar.

Sangam Projesi adını; John Coltrane, Albert Ayler gibi sanatçılarla birlikte anılan saksofon ve flüt ustası Charles Lloyd'un ECM etiketiyle yayınladığı albümden alıyor. Konserde Charles Lloyd'a son zamanların en çok konuşulan jazz davulcularından Eric Harland ile 2003 yılında 10. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde verdiği konser ile Türk seyircisinin de gönlüne taht kuran Hindistan'ın en ünlü tabla üstadı Zakir Hussain eşlik edecek.

Gecede sahne alacak diğer üçlü ise 30'a yakın albüme imzasını atmış, günümüzün en iyi üç gitaristinden biri kabul edilen John Scofield; Amerika'nın yaşayan en iyi jazz davulcusu olarak anılan Jack DeJohnette ve tuşlu çalgıların büyük ustası Larry Goldings'den oluşan Trio Beyond olacak... Trio Beyond'un, 1997 yılında aramızdan ayrılan, jazz dünyasının en yenilikçi davulcularından Tony Williams ve jazz tarihine geçmiş grubu Lifetime'a ithafen bir araya geldiğini hatırlatalım...

Chick Corea "In the Spirit of Mozart"

Hemen festivalin başında gerçekleşecek olan başka önemli bir performans ise Chick Korea konseri. Sanatçı, "In the Spirit of Mozart" turnesi kapsamında Bayerische Kammerphilharmonie ile birlikte 4 Temmuz Salı akşamı saat 20.00'de Aya İrini Müzesi'nde müzikseverlerle buluşuyor. Credit Suisse'in sponsorluğunu üstlendiği konserde jazz dünyasında neredeyse 40 yıla yakın geçmişi ile yaşayan bir efsane olarak kabul edilen Chick Corea, Mozart'ın 24 numaralı Do minör piyano konçertosunun ardından kendi yapıtı olan "Chick Corea Piano Concert Nr 2" başlıklı 2 numaralı piyano konçertosunu seslendirecek.

Moutin Reunion

Arild Andersen Trio with Kudsi Erguner and Nana Vasconcelos

Ünlü neyzen Kudsi Erguner, kendi alanında dünyanın en yetkin müzisyenlerinden olan iki usta isim, Norveçli basçı Arild Andersen ve Brezilya'nın vurmalı çalgılar efsanesi Nana Vasconcelos ile çok özel bir konser için buluşuyor. Temelleri geçen yıl Molde Jazz Festivali'nde Arild Andersen tarafından atılan bu özel proje, bu yıl Türkiye Jokey Kulübü sponsorluğunda sadece Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde sahne alacak.

Avrupa'nın önde gelen bas gitaristlerinden biri olarak 30 yıldır jazz sahnesinde yer alan Arild Andersen kariyerine Jan Garbarek Quartet'te çalarak başladı. Chick Corea, Don Cherry, Sam Rivers, Sonny Rollins gibi müzisyenlerle birlikte çalışan Norveçli sanatçı Nils Peter Molvaer'in de içinde yer aldığı beşli grubu Masqualero'yu da kurdu. Arild Andersen ile neyin en büyük temsilcilerinden Kudsi Erguner ve 1970'lerden bugüne Brezilya jazz müziğinin gidişatını belirlemiş, yaratıcı bir perküsyon üstadı Nana Vasconcelos'u buluşturan bu özel proje festivalin kaçırılmayacak konserlerinden.

Hi Jazz

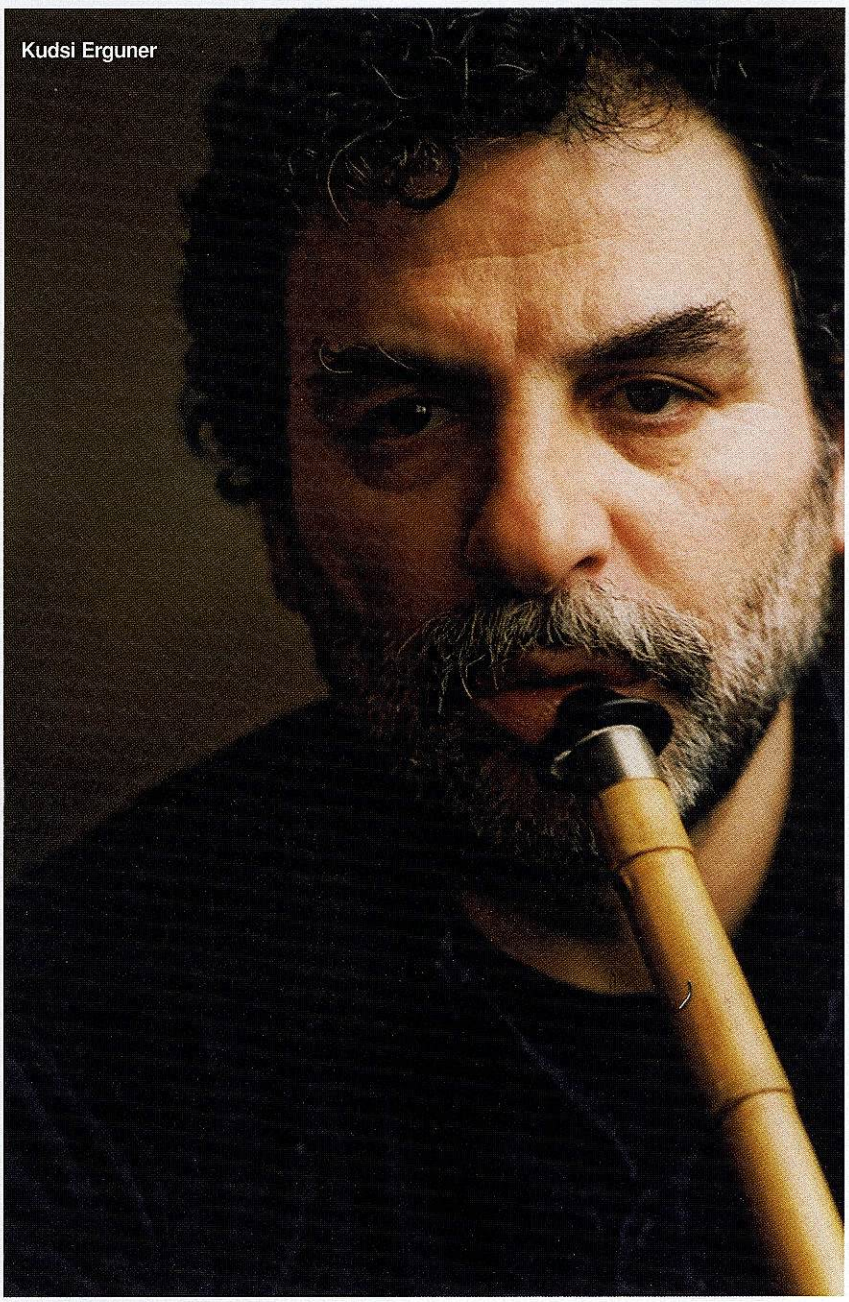
Kudsi Erguner

Diana Krall

Jazz dünyasında, kazandığı Grammy'ler ile "Grammy Divası" olarak anılan Diana Krall, Garanti Bankası sponsorluğunda, 11 Temmuz Salı akşamı saat 21.00'de hayranlarıyla buluşuyor. Jazz müziğinin yeni 'süperstar'ı, kendi bestelerinin yanı sıra jazz standartları, gospeller, bossa nova'lar, hatta Tom Waits veya Joni Mitchell yorumlarıyla dinleyenlerin hafızalardan kolay kolay silinmeyecek.

Diana Krall, 1993'deki ilk albümünden başlayarak bugüne kadar yayınladığı dokuz albümle yeni jazz sahnesinin en büyük isimlerinden biri haline gelmiş durumda. Piyanosu ve eşsiz sesiyle 1999 yılında çıkardığı, kariyerinin dönüm noktası olan "When I Look in Your Eyes" ile "En İyi Jazz Vokal Performansı" dalında Grammy ödülünü aldı. İki yıl sonra gelen "The Look of Love" Amerika'da bir numaraya kadar çıktı ve Kanada'da beş platin albüm ile ödüllendirildi. Diana Krall, 2004'te ilk kez kendi bestelerinden ve aynı zamanda eşi olan Elvis Costello ile birlikte yazdığı parçalardan oluşan "The Girl in the Other Room" albümünde şarkı yazarı olarak da yeteneğini kanıtladı.

Diana Krall'a sahnede gitarda Anthony Wilson, basda John Clayton, davulda ise Jeff Hamilton eşlik edecek.

The Neville Brothers

Geçtiğimiz yıl New Orleans'da gerçekleşen sel felaketinden sonra kentin yoksul kesimine yardım etmek amacıyla turneye çıkan The Neville Brothers, 14 Temmuz Cuma akşamı Açıkhava Sahnesi'nde İstanbullu jazz-severlerle buluşuyor.

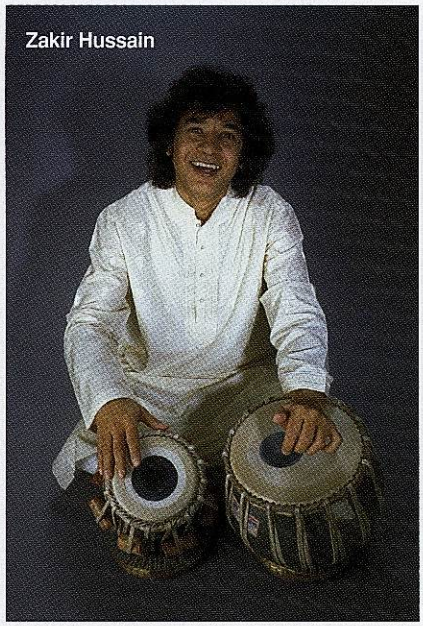
Zakir Hussain

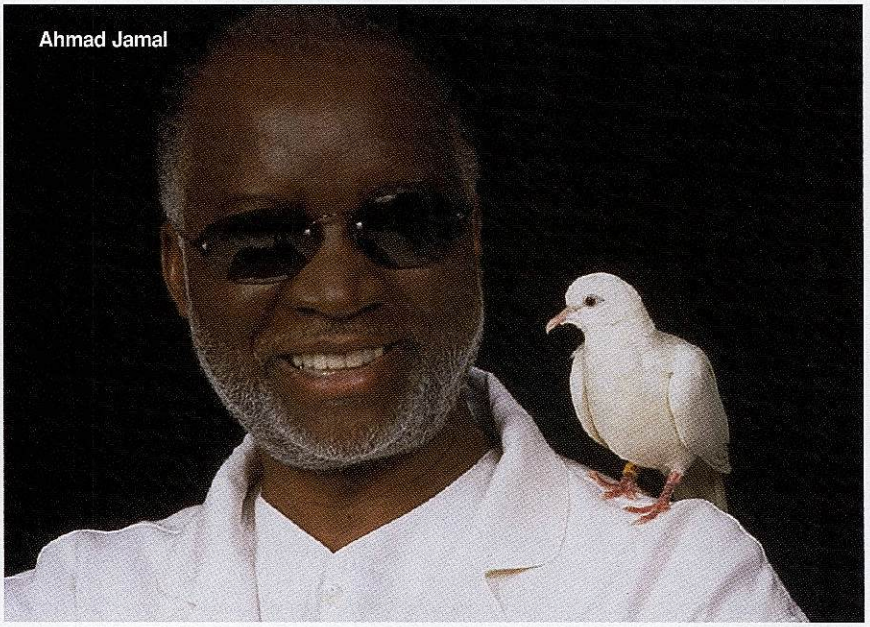
Ahmad Jamal

Saat 21.00'de başlayacak konserde The Neville Brothers coşkulu enerjileriyle izleyenleri gerçek bir R&B ve soul yolculuğuna çıkaracaklar. 1976'da bir araya gelen New Orleanslı dört kardeşten kurulu The Neville Brothers 'Yellow Moon' ve 'Over You' ve 'Tell It Like It Is' gibi parçaları ile tanınıyor. 30 yıldır birlikte çalan kardeşler aralarında iki tane Grammy'nin de olduğu pek çok ödülün de sahibi. 1988 yılında gruba ünlü vokalist Aaron Neville'in oğlu Ivan da katılarak ikinci nesil Neville'lerle birlikte The Neville Brothers genişleyip daha da zenginleşti.

Gilberto Gil

Siz hiç müzisyen kültür bakanı gördünüz mü? Buyurun işte fırsat: Brezilya müziğinin hiç şüphesiz en büyük temsilcilerinden biri olan şarkıcı, besteci ve gitarist Gilberto Gil, Matraş sponsorluğunda, 6 Temmuz Perşembe gecesi saat 21.00'de Açıkhava'da... Brezilya Kültür Bakanı olarak müzik ve siyaseti bir arada yürüten Gilberto Gil ile sıcak, samimi ve Brezilya ezgileriyle dolu keyifli bir yaz gecesi yaşanacak gibi görünüyor.

40 yıllık müzik kariyerinde 11 kez altın, 5 kez de platin albüm ödüllerini kazanan Gilberto Gil, 1960'larda bossa-nova'dan sonra gelen en önemli müzik hareketi olan Tropicalia'yı başlatan isimler arasında yer alıyor. Sanatçı, ülkesi dışında özellikle "Nightingale" *(1978)* ve "Realce" *(1979)* albümleriyle müzik dünyasında kendine özel bir yer edindi. Gilberto Gil, 2002'den beri Brezilya'nın Kültür Bakanı olarak görevini sürdürüyor.

Grup Gilberto Gil (vo, g), Sergio Chiavazzoli (g), Bem Gil (g), Claudio Andrade (keyb), Arthur Maia (b), Gustavo Di Dalva (perc), Jorge Gomes (d)'dan oluşuyor.

Chris Botti

Sting'in trompetçisi olarak tanınan ve günümüz jazz müzik sahnesinin en yetenekli trompetçilerinden biri olan Chris Botti, 12 Temmuz Çarşamba akşamı saat 22.00'de Sepetçiler Kasrı'nda sahneye çıkıyor. Chris Botti, Bob Dylan'dan Paul Simon'a kadar pek çok popüler ismin topluluğunda trompet çaldı. İlk solo albümü 1995 yılında yayınlanan Botti bugüne kadar yedi albüme imzasını attı. 2001'de Sting ile çalışmaya başlayan Botti'nin geçtiğimiz yıl yayınladığı pop jazz albümü "To Love Again"de yer alan ve Sting'in seslendirdiği "What Are You Doing The Rest Of Your Life" parçasıyla Grammy Ödülü'nün de sahibi...
Chris Botti, Billy Kilson *(davul)*, Billy Childs *(piyano)*, Mark Withfield *(gitar)* ve James Genus'dan *(bas)* oluşan usta bir grupla çalıyor.

Madeleine Peyroux

Sepetçiler Kasrı'ndaki konserlerden bir diğeri de, geçtiğimiz yıl yayınlanan 'Careless Love' albümü ile ülkemizde de büyük bir ilgi gören ve buğulu sesi ile Billie Holiday'e benzetilen Madeleine Peyroux. 90'lı yılların Billie Holiday'i olarak anılan 1974 doğumlu Madeleine Peyroux ilk albümü 'Dreamland'i 1996'da yayınladı. Leon Parker, Vernon Reid, Marc Ribot, James Carter gibi New York'un en iyi jazz müzisyenlerinin de bir araya geldiği "Dreamland" albümünü Time dergisi "yılın en heyecan verici vokal performansı" ilan etti. Sarah McLachlan ve Cesaria Evora gibi isimlerle birlikte aynı sahneyi paylaşan Madeleine Peyroux'nun ikinci albümü "Careless Love" ise büyük beğeni topladı. IBM sponsorluğunda izleyeceğimiz ve çok özel bir sese sahip bu yetenekli sanatçıdanhoş bir atmosferde dinleyeceğimiz blues ve jazz yorumları akıllarda uzun bir süre yer edecek gibi görünüyor.
Grupta yer alan sanatçılar Madelein Peyroux (vo, g), Matt Penman (b), Sam Yahel (p, Ham.B3), Scott Amendola (d).

Quartet Muartet featuring Mike Ginnis and Shane Endsley

Türk jazz sahnesinin genç kuşağına ait dört usta müzisyenden oluşan jazz fusion grubu Quartet Muartet New York'tan iki özel konuk ile jazzın enerjisini dinleyenlere yayacaklar! Birbirinden farklı tarzdaki projelerde yer alan, yetenekli saksofon ve klarnetçi Mike McGinnis ve bugüne kadar Ani DiFranco, David Murray ve Ravi Coltrane gibi isimler çalışmış davulcu ve trompetçi Shane Endsley gecede Quartet Muartet'e eşlik edecek.

İstanbul Jazz Center'da Jam Session'lar

IJC festivalin sıcak noktalarından biri olmaya aday görünüyor. Beş ayrı sanatçının / grubun festival boyunca vereceği 9 konserin, festivale yurtdışından gelen sanatçıların sürpriz katılımıyla yıldızların buluştuğu bir *jam session* dizisine dönüşmesi planlanıyor.

Bu konserler arasında benim en çok izlemek istediğim New York'un küçük jazz kulüplerinde çalarak müzik kariyerine adım atan 28 yaşındaki piyanist Robert Glasper. Sanatçının geçtiğimiz yıl Blue Note etiketiyle çıkardığı "Canvas" albümü jazz dünyası tarafından övgülerle karşılandı. 5 Temmuz Çarşamba ve 6 Temmuz Perşembe akşamları saat 22.00'de sahne alacak Glasper'ın üçlüsü, Brad Mehldau, Bill Charlap ve Jason Moran gibi en iyi yeni nesil piyano üçlüleriyle birlikte anılıyor

Nils Landgren Funk Unit plays ABBA

Avrupa'nın en önde gelen jazz ve funk trombonlarından İsveçli Nils Landgren, grubu Funk Unit ile Volvo'nun sponsorluğunda, 10 Temmuz

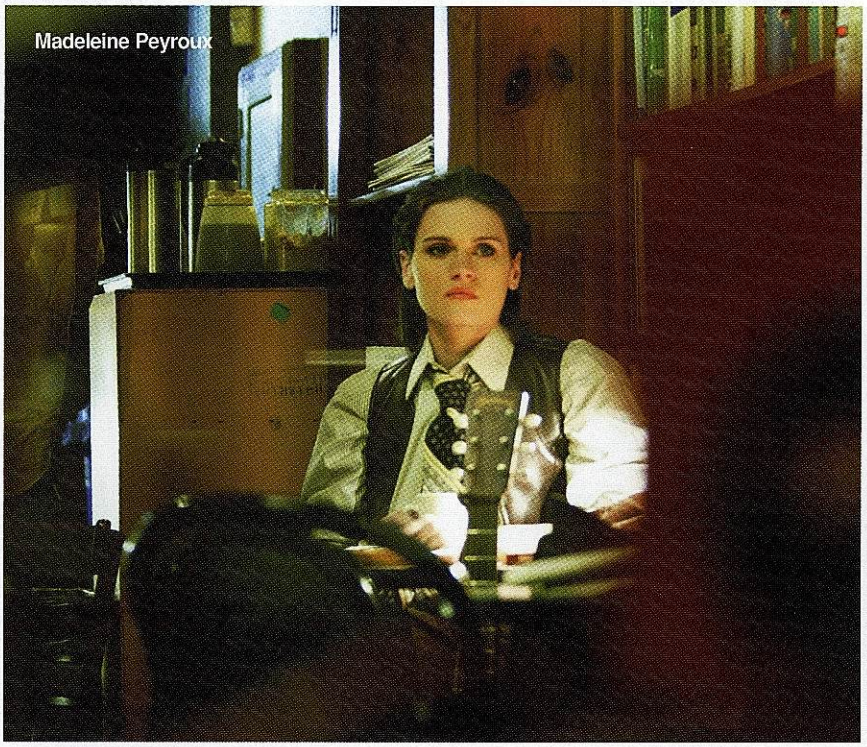
Madeleine Peyroux

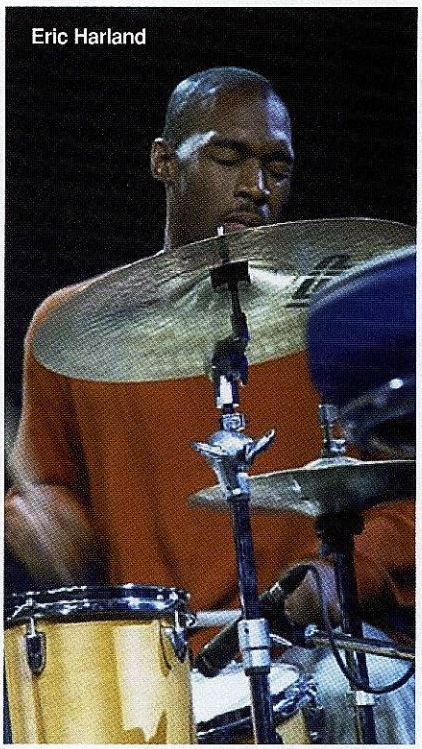
Eric Harland

Pazartesi akşamı saat 22.00'de Sepetçiler Kasrı'nda ABBA rüzgarları estirecek. Dünyaca ünlü pop grubu Abba'nın en sevilen şarkılarını funk ve R&B gibi tarzlar ile birleştiren Nils Landgren Funk Unit dans dolu bu gecede 70'lerin disko ruhunu günümüze taşıyacak. Landgren, 2004 yılında grubu Funk Unit ile kendi ülkesinden çıkmış belki de en büyük pop grubu olan ABBA'nın hit parçalarını yorumladığı "Funky Abba" adında bir albüm de yayınladı.
Grupta yer alan sanatçılar; Nils Landgren (tb, vo), Annika Granlund (tp, vo), Karl Martin Almqvist (s), Thobias Grabrielsson (b), Magnum Coltrane Price (keys, rap), Daniel Zargar (Nimo) (rap), Carl von Schoenberg (g), Wolfgang Haffner (d), Roberto di Gioia (keys).

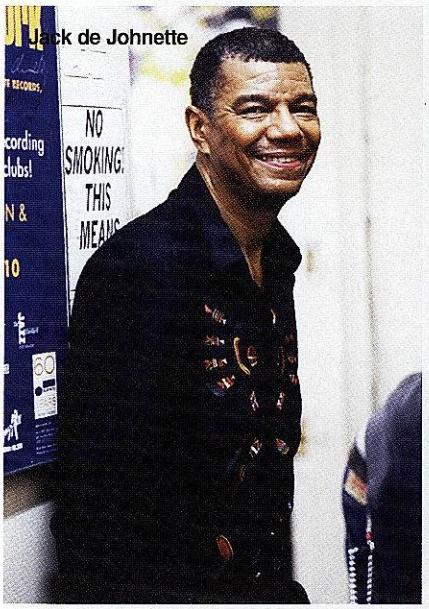

Jack de Johnette

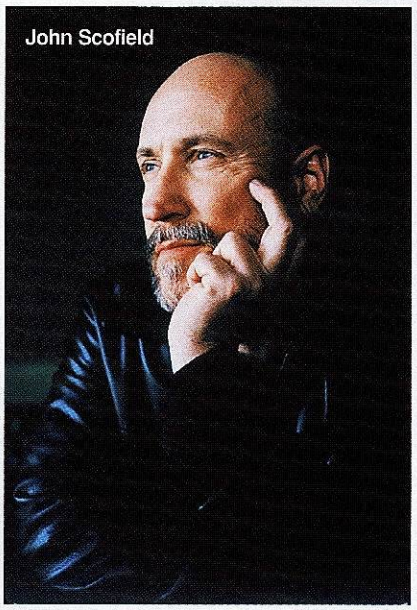
John Scofield

'Genç Jazz' Konserleri

Son üç yıldır genç müzisyen ve müzik topluluklarına Uluslararası İstanbul Jazz Festivali programında yer alabilecekleri bir platform oluşturan "Genç Jazz" Konserler Dizisi, bu yıl sponsor LASSA'nın da katkılarıyla gelişerek devam ediyor. Gevende, İpek Dinç Quartet, 2 Saksofon ve Uzunyol Üçlüsü grupları 9 Temmuz Pazar günü 11.00 – 17.00 saatleri arasında Parkorman'da konser verecek. Genç jazzın konuğu ise Uluslararası Jazz Festivalleri Birliği'nin "Genç Yetenek Ödülü"nü kazanan Norveçli saksofoncu Kjetil Møster olacak.
"Genç Jazz" Konserler Dizisi'ne katılan gruplar, 28 Mayıs Pazar günü Sabancı Üniversitesi Gösteri Merkezi'nde gerçekleştirilen Genç Jazz Değerlendirme Konseri sonrasında; Cengiz Baysal, Görgün Taner, Hülya Tunçağ, Kerem Görsev, Önder Focan, Seda Binbaşgil ve Sevin Okyay'dan oluşan Genç Jazz Seçici Kurulu'nca belirlendi.

Larry Goldings

Selim Benba
selim.benba@siemens.com

Jazz tarihinin en heyecan verici müzisyenlerinden biri olan Chick Corea yeniden Istanbul'da! Hem de 250. doğum yılı kutlamaları kapsamında "Mozart" gündemi ile...

Kanımca Chick Corea'yı jazz müzisyenleri arasında farklı kılan en önemli kılan özellik müziğe inanılmaz açıklıktaki yaklaşımı ve yıllar boyunca jazz'ın tüm türlerinde başyapıt olarak nitelendirilebilecek çalışmalar yapmış olması. 1966 yılında kendi adına kaydettiği "Tones for Joan's Bones" adlı ilk albümde ona trompette Woody Shaw, tenor saksofon ve flütte Joe Farrell, basta Steve Swallow ve davulda Joe Chambers eşlik ediyordu. O günden günümüze kadar geçen 40 yıl boyunca Chick Corea'nın tüm müzikal geçmişini anlatmak belki de jazz'ın son 40 yılının tarihçesini özetlemek gibi bir durum olacağı için Chick'in değişik türlere yaklaşımı konusunda kısa bir özet vermeyi tercih edeceğim!

Öncelikle latin jazz... Chick'in belki de en çok tanınan kompozisyonu olan "Spain", 1972 Eylül'ünde akustik basta Stanley Clarke, soprano saksofon ve flütte Joe Farrell, davul ve perküsyonlarda Airto Moreira, ve vokalde Flora Purim'den oluşan efsanevi grubu *Return To Forever* ile kaydettiği *Light As A Feather*' da yeralır. O dönemde bestelediği ve *Return To Forever* ile kaydettiği *Captain Marvel, 500 Miles High, La Fiesta, Armando's Rumba* bugün birçok önemli jazz müzisyeni tarafından çalınan jazz standard'larıdır. Latin jazz'da kullandığı Fender Rhodes adlı elektrik piyanonun tınısı da Chick ile nerede ise özdeşleşmiştir.

Latin jazz'a burun kıvıran daha konservatif jazz'cılar (Sevgili Deniz Dündar'ın kulakları çınlasın!) da Chick'ten kesinlikle vazgeçemezler...1967'de Sarah Vaughan'a eşlik ettiği dönem sonrasında Chick Corea 1968'in Mart'ında kontrbasta Miroslav Vitous ve davulda Roy Haynes ile stüdyoya girer ve *Now He Sings, Now He Sobs* adlı albümü kaydeder. Albüm bugün "piyano trio" formatındaki referans kayıtlardan biri olarak gösterilmektedir ve bir jazz klasiğidir.

Şimdi Fusion'a gelelim. Chick Corea jazz tarihindeki nerede ise tüm tarzların da olduğu gibi Fusion'un da öncüsü olan Miles Davis'in grubu ile 1968–1970 yılları arasında *Filles de Kilimanjaro, In a Silent Way, Bitches Brew* albümlerinde yer aldı. 1980'lerde ve 1990'larda davulda Dave Weckl, basta John Pattitucci, saksofonda Eric Marienthal ve gitarda Frank Gambale'den oluşan *Elektric Band* ile Chick Corea, yeni fusion sound'unun en önemli temsilcilerinden biri oldu. Bu grupta yer alan tüm müzisyenler enstrümanlarına olan mutlak hâkimiyetleri ve inanılmaz virtüözlükleri ile tüm jazz'severleri kendilerine hayran bıraktılar. İkisi de "tuşlu çalgı" olsa da piyano ile synthesizer oldukça farklı teknik ve stil gerektiren enstrümanlardır. Genelde iyi piyanist olarak bilinen bir müzisyenin synthesizer çalışı biraz arka planda kalır ve "sırıtır". Bunun tersi de geçerlidir. Chick Corea'ya baktığınıza tüm tuşlu çalgıların hakkını aynı şekilde verdiğini görürsünüz. Chick'in Elektrik Band'de çaldığı boyuna asılan Yamaha Keyboard ile çaldığı sololar bir enstrümanın ne kadar ustaca kullanılabileceğine örnek olarak gösterilebilir.

Bu projeyi Corea'nın akustik piyano ve *Elektrik Band*'in basçısı ve davulcusunun bu kez akustik enstrümanlar çaldığı *Akoustik Band* izledi. Chick, 1990 ve 2000'lerde farklı gruplar ve formatlarda yenilikçi anlayışını sürdürdü ve müthiş bir verimlilik ile projeler üretti. Jazz müziğinin en önemli ustaları ile değişik formatlarda ve tarzlarda onlarca albüm kaydetti. Albümlerin detaylarına bu yazıda değinmek istenmiyorum. Ansiklopedik bilgi almak için Chick'in resmi sitesi http://www.chickcorea.com sizlere tavsiye ederim.

Chick Corea Türkiye'ye sıkça gelen jazz yıldızları arasında yer alıyor. Geçtiğimiz 20 yıl boyunca solo piyano, Gary Burton ile duo, Joshua Redman, Wallace Roney, Kenny Garrett, Christian McBride ve Roy Haynes ile birlikte *Remembering Bud Powell* projesi, Gonzalo Rubalcaba ile duo konserleri benim aklımda kalanları...

Corea'nın müzikal yolculuğu jazz ile de sınırlı kalmadı. 1984'te ECM Records için yapmış olduğu solo piyano albümü *Children's Songs*, 1985'te Teldec için Avusturya'lı ünlü piyanist Friedrich Gulda ile birlikte kaydettiği *Mozart Double Piano Concerto Fantasy For Two Pianos*, 1994'te Bobby Mc Ferrin'in yönettiği St. Paul Chamber Orchestra ile beraber gerçekleştirdiği *The Mozart Sessions*, 1999'da London Philharmonic Orchestra ile birlikte 1.Piyano Konçertosu'nu kaydettiği Corea *Concerto*, Chick'in klasik müzik formlarında yapmış olduğu çalışmalara örnek olarak gösterilebilir.

Mozart'ın 250. doğum yılı Chick Corea'nın bu kez İstanbul'a gelme vesilesi... Corea'nın Mozart'a yakınlığını yukarıda örneklerini vermiş olduğum geçmişte kaydetmiş olduğu albümlerden de görebiliyoruz.

"In the Spirit of Mozart" Viyana'daki kutlamaları planlayan "Mozart Jahr Wien" kurumu tarafından organize edilmiş bir turne... Chick'in Mozart yolculuğu 1 Temmuz 2006'da Viyana'da başlayacak, 4 Temmuz'da İstanbul Aya İrini'de ve5 Temmuz'da Çeşme'de olacak. Corea bu turnede Mozart'ın 24. Do minör Piyano Konçertosu'nun yanı sıra Mozart'ın müzikal anlayışından ve kendi tecrübelerinden esinlenerek yazdığı 2. Piyano Konçertosu'nu ilk kez seslendirecek. Kendisine Bayerische Kammerphilharmonie'nin yanısıra davulda Marcus Gilmor, kontrbasta Hans Glawischnig, bas klarinet, flüt ve saksofonlarda Tim Garland'dan oluşan jazz grubu eşlik edecek.

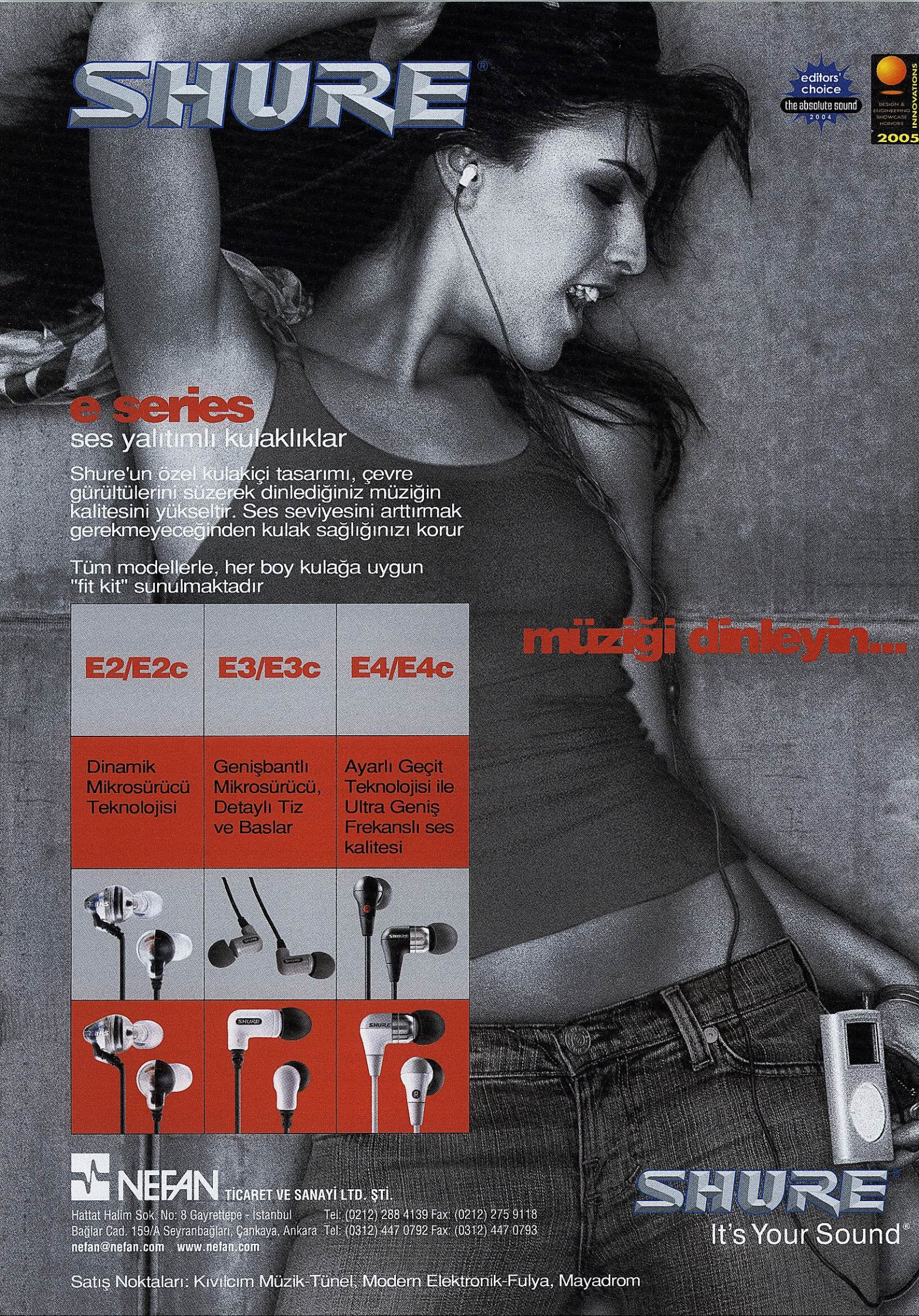
SHURE
editors' choice
the absolute sound
2004
INNOVATIONS
2005
e series
ses yalıtımlı kulaklıklar
Shure'un özel kulakiçi tasarımı, çevre gürültülerini süzerek dinlediğiniz müziğin kalitesini yükseltir. Ses seviyesini arttırmak gerekmeyeceğinden kulak sağlığınızı korur
Tüm modellerle, her boy kulağa uygun "fit kit" sunulmaktadır
E2/E2c
E3/E3c
E4/E4c
Dinamik Mikrosürücü Teknolojisi
Genişbantlı Mikrosürücü, Detaylı Tiz ve Baslar
Ayarlı Geçit Teknolojisi ile Ultra Geniş Frekanslı ses kalitesi
müziği dinleyin...
NEFAN TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hattat Halim Sok. No: 8 Gayrettepe - İstanbul Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
Bağlar Cad. 159/A Seyranbağları, Çankaya, Ankara Tel: (0312) 447 0792 Fax: (0312) 447 0793
nefan@nefan.com www.nefan.com
SHURE
It's Your Sound
Satış Noktaları: Kıvılcım Müzik-Tünel, Modern Elektronik-Fulya, Mayadrom

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Chick Corea In the Spirit of Mozart

Dünyaca ünlü jazz piyanisti Chick Corea, önümüzdeki günlerde, *In The Spirit of Mozart* projesi kapsamında, İstanbul'u ziyaret edecek. İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı'nın düzenlediği Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin parçası olan bu konser, 4 Temmuz akşamı 20:00'de Aya İrini'de gerçekleşecek. Mozart'ın 24 Numaralı Do Minör Konçertosu ile bu proje için özel olarak bestelediği eseri çalacak olan Corea'ya Bayerische Kammerphilarmonie eşlik edecek.

Wolfgang Amadeuz Mozart'ın 250'inci doğum yılı kutlamaları kapsamında oluşturduğu *In The Spirit of Mozart* projesi, Chick Corea için çok özel bir proje. Bu proje, kendisine öncelikle Temmuz'daki Viyana Jazz Festivali'nde sergilemesi için önerilmiş. "Mozart projesinin bir kısmını gerçekleştirmesi için Amerikalı bir jazz müzisyeni seçmiş olmaları bütün bu festivali çok ilginç bir hale getiriyor. Aslında, Mozart yorumlamam ve bu projeyi gerçekleştirmem, Mozart aslında müzede sergilenmek için müzik üretmemiş, o yaratıcılığın bir sembolü. Bu sebepten ötürü, onlar da yaratıcılığı ve hareketi öne çıkaracak bir proje, seyirciyle iletişim içine girebilecek bir müzisyen istemişler, bu şekilde de benimle bağlantı kurarak bana bunu önerdiler. Benim açımdan da, bu çok büyük bir onur oldu ve bu onuru hissederek bu parçayı hazırladım" diyor Corea.

Konser, Mozart'ın 24 Numaralı Do Minör Piyano Konçertosu'nun yanı sıra, Chick Corea'nın kendi bestelediği bir eseri de içeriyor. Avrupa'nın sanat merkezlerinde aynı proje dahilinde yaklaşık 15 konser daha verecek olan sanatçı, bu şekilde Avrupa dinleyicisine farklı bir şekilde ulaşmayı umuyor. Çok farklı büyüklükte orkestralarla, gruplarla çok çeşitli tarzlarda müzik icra eden, çok farklı bakış açılarıyla müziğe yaklaşan Corea'nın bu proje içerisinde olması da son derece doğal. Özellikle yaratıcılığı ve yeniliklere açık olmasıyla, birçok genç müzisyene öncülük yapmış, aynı zamanda da jazz dünyasında değişik akımların doğmasına neden olmuş. Özellikle elektronik jazz akımının öncülerinden olmakla birlikte, hiçbir zaman akustik ve klasik müzikle bağını koparmamış, bir yandan da Latin köklere dayanan ve etnik öğeler içeren projeler de gerçekleştirmiştir Corea.

İstanbul'da gerçekleştireceği konserin yanı sıra, en son kaydettiği ve çok kısa bir süre önce piyasaya çıkan albümü olan *The Ultimate Adventure*'dan bahsedelim, sonra da kısa bir zaman yolculuğuna çıkarak Corea'yı biraz daha yakından tanıyalım.

Efendim, *The Ultimate Adventure*, tamamen Chick Corea'ya özgün bir yapıt. Çeşitli görüntülerle ve imajlarla müziğin uyumunu oluşturmaya çalışmış Corea bu albümünde. Bir de Chick Corea'nın kendi sözlerini dinleyelim bu konuda: "Bir süredir küçük hikayeler yazıyorum. Önce betimleyebileceğim, resmedebileceğim bir şey görüyorum, eğer bu yeteri kadar ilgi çekiciyse de onun üzerine müzik yazıyorum. Genelde müziği, görüntüler takip ediyor. Fakat bu albümümde, önce görüntüler, sonra müzik geldi."

Aslında gerçekten de hem hikayeler hem de görüntülerle müziği bağdaştırmak Chick Corea için yeni değil. Daha önce, *Now He Sings, Now He Sobs, Return to Forever, The Leprechaun* gibi albümlerinde de bu fikirleri kullanarak eserlerini bestelemiş ve yorumlamış. Fakat bu albümde, L. Ron Hubbard'ın yaratmış olduğu karakterleri müzik yoluyla canlandırmaya çalışıyor. Böylelikle de edebiyat ile müzik arasındaki bağlantıları kurarak, değişik bir anlatım yolu, sıra dışı bir betimleme kullanarak dinleyicileri etkilemeyi başarıyor Corea. Sanatçı, bu konuda şöyle demiş: "Son iki projemde yarattıklarım çok sevdiğim yazar L. Ron Hubbard'la ve onun eserleriyle aramda büyük bir bağlantı olmasını sağladı. *To The Stars* projesini gerçekleştirirken, çok heyecanlı ve ilham verici bir zaman geçirdim. Onun müzikal yaradılımlarını yorumlarken, fikirlerini tekrardan yaşayıp, karakterlerine müzikle ruh katarken ve can verirken harika deneyimler yaşadım ve bu projenin bitmesini hiç istemedim.

Aslında *The Ultimate Adventure* projesi de, *To The Stars* projesinin hemen ardından geldi ve L. Ron Hubbard'ın eserleriyle olan ilişkimi de bu şekilde pekiştirmiş oldum."

"Bence edebiyat, muazzam bir sanat dalı. Okuyucuların hayalgücünü açıyor ve aslında o açıklığı da orada bırakıyor. Filmlerle ilgili sevmediğim şey de bu aslında, onlar size her şeyi veriyorlar. Bir film seyrederken biraz daha pasif kalıyorsunuz, fakat okuduğunuz zaman daha aktif oluyorsunuz, siz de katılıyorsunuz. Bu şekilde ben de, yazarın yazdığını oluşturmak, onu gerçek hale getirmek için kendi hayalgücümü kullanıyorum."

Albümde, Corea'ya daha önce de birlikte çaldığı Hubert Laws, Airto Moriera, Steve Gadd, Frank Gambale, Vinnie Colaiuta, Tim Garland ve Hossam Ramzy gibi müzisyenler eşlik ediyor. Albüm boyunca, hem elektronik hem de akustik enstrümanları kullanan topluluk, yeni ve özgün bir sound oluşturmayı da başarıyor.

The Ultimate Adventure, gerçekten de çok özel bir albüm, teker teker eserler üzerinde durmak yerine, bir bütün olarak ele alınmalı ve bu şekilde dinlenmeli. Böylece bizler de Chick Corea'nın yarattığı bu dünyaya girebilir, belki de bu karakterlerle bire bir tanışabilir, kendi hikayelerimizi oluşturabiliriz.

Chick Corea'nın hayat hikayesi, jazz dünyasına getirmiş oldukları, önderlik ettiği gruplar, kaydettiği albümler ve verdiği konserleri yazmaya kalkışsak, buralara sığmayız; fakat madem hem İstanbul'da vereceği konserle ilgili, hem de yeni albümüyle ilgili bir şeyler dedik, biraz da Chick Corea'nın bu yönlerdeki gelişimini inceleyelim.

Aslında Corea'nın senfonik eserler üzerinde, büyük orkestralarla birlikte çalışması alışık olmadığımız bir durum değil. Daha 2000 yılında, Londra Filarmoni Orkestrası'yla birlikte kaydettiği *Corea Concerto* adlı albümünde, Corea'yı hem ünlü parçası Spain'i hem de, 1 Numaralı Piyano Konçertosu'nu dinlemiştik. Bu albümde de, hem enstrümantasyon, hem de düzenleme olarak jazz anlayışının içinde olmakla birlikte, klasiğe ve geleneğe göndermeler yapıyordu Corea. Sadece kendi eserlerini kendi enstrümantasyon ve orkestra fikirleriyle oluşturmakla kalmayıp, Mozart'tan da çok ilham aldığını belirten Corea, bu konuyla ilgili şu şekilde konuşmuş: "Kendi konçertom için, Mozart'ın piyano konçertolarında kullandığı orkestrasyona çok yakın bir form kullandım. Eğer hem Mozart'ı, hem de kendi eserlerimi aynı orkestra formatıyla yorumlamamın, benim için iyi bir müzikal başlangıç olacağını fark ettim. Sonuçta, Mozart'ın müziğindeki ruh ve sound'dan ilham alarak, bu eseri besteledim."

Chick Corea'nın 1 Numaralı Piyano Konçertosu'nu dinlediğiniz zaman, Mozart'ın müziğindeki mantık, tutarlılık ve heyecanı Corea'da tekrar yaşayabilirsiniz; tabi ki çok farklı bir boyutta ve çok farklı bir anlayışla. 1971 yılında yazılan Spain, Corea'nın orkestrasyon anlayışıyla ve Londra Filarmoni Orkestrası'nın katkısıyla nasıl yeniden yapılanıp geniş ve derin başka bir anlam kazandıysa, Corea'nın diğer orkestral yapıtları da derin anlamlar içeren düzenlemelerle dolu.

Corea'nın müzikal gelişimi ve müzikal anlayışının yıllar içerisinde defalarca olgunlaşarak değişmesi, onun çok farklı yapılarda olan topluluklar içerisinde çok farklı tarzlarda müzik yapmasını sağlamış. İstanbul'da sergileyeceği son projesi ise, Corea'nın müzikal olgunluğunun bir simgesi. Wolfgang Amadeus Mozart'ın 250'nci doğum yılı kutlamaları kapsamında gerçekleşecek olan konserde Corea'nın üstün performansıyla birlikte, son derece keyifli ve yoğun bir performans izleyeceğimize inanıyoruz.

Mercan Dede, Hüsnü Şenlendirici, Sabahat Akkiraz & Orient Expressions yeni projeleri ile ilk kez Açıkhava'da

Açıkhava'da Doublemoon Gecesi'nde ustalar buluşuyor...

28 Temmuz Cuma akşamı Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'nde Doublemoon ve MOST Production ortaklığı ile gerçekleşecek Doublemoon Gecesi'nde dünya müziğinin Türkiye'deki en önemli temsilcileri biraraya geliyor:

İlklere sahne olacak Doublemoon Gecesi'nde Mercan Dede, dünya müziği listesine 1 numaradan giren yeni albümü "Nefes" i; Hüsnü Şenlendirici, bağlama ustası İsmail Tunçbilek ve kanun virtüözü Aytaç Doğan ile hayata geçirdiği yeni projesini , "Hırsız-Polis" dizisine yaptıkları müziklerle gündemden düşmeyen Orient Expressions ise Sabahat Akkiraz ile beraber yaptıkları "Külliyat" isimli yeni albümlerini ilk kez Açıkhava izleyicisine sunacak...

"Soul & Funk Müziğin Babası"

JAMES BROWN İstanbul'da...

Dünya müzik tarihinin kilometre taşlarından biri olan Soul ve Funk müziğin babası James Brown, nihayet dev orkestrası ve dans grubuyla İstanbul'a geliyor.

Organizasyonu ve prodüksiyonu Parkormanevent tarafından gerçekleştirilen dev konserde, Brown ve ekibi, büyüleyici sahne şovları ile hayranlarının yıllardır hayal ettiği konseri Parkorman'da gerçekleştirecek. **"I Feel Good", "Living in America", "Like A Sex Machine", "Super Bad, Talkin' Loud And Sayin' Nothing", "Get Up"** gibi her biri klasikleşen şarkılarıyla yıllardır dünyayı sarsan James Brown'ın İstanbul konserine satışa çıktığı gün 100'e yakın bilet satıldı. O yılların gençliğini ardından sürükleyen Brown'ın konseri için özellikle gençlerin çok büyük ilgi

göstermesi o gecenin ne denli eğlenceli olacağının göstergesi.

Uzun süreli turnelerin sonucunda, repertuarına 800 şarkı katan ve bir süre sonra müzik endüstrisinin ilahı haline gelen Brown, bir üçlük ritme attığı imza ile 60'lı yıllarda soul müziğin, 70'li yıllarda funk müziğin ve 80' li yıllarda da rap müziğin gelişimini de etkiledi.

James Brown, Billboard R&B single listesine 114, Hot 100 single listesinde ise 94 şarkısı yer alıyor. Bu listelerde yer alan şarkıların 17'si bir numara oldu. Böyle bir başarıyı bugüne kadar sadece Stevie Wonder ve Louis Jordan gösterdi.

James Brown hala daha Derrick Monk, Laurice Monica ve Roosvelt Johnson gibi isimlerle kayıtlar yaparken **"Soul ve Funk'ın Babası"** konumu hala geçerliliğini korurken, funk ritmlerini rap albümlerinde sample olarak duyan yeni nesil hayranlarını etkilemeye devam ediyor.

BU YAZ DA "KAHVALTIDA JAZZ"!

Yaz aylarının merakla beklenen, ilgiyle izlenen, bağımlılık yaratan "Kahvaltıda Jazz" konserleri başlıyor...

Sanatın yeni çekim merkezi Sakıp Sabancı Müzesi, bu yıl dördüncü kez "Kahvaltıda Jazz" konserlerine ev sahipliği yapıyor. 12 Haziran 2006'da açılacak Rodin sergisi ile eşzamanlı devam edecek olan konserler tüm katılımcılara keyif dolu, renkli pazar günleri vaat ediyor.

Pazar dinlencesini kültürel bir faaliyetle buluşturan, her yaştan yüzlerce sanatseveri Sakıp Sabancı Müzesi'nin çatısı altında birleştiren "Kahvaltıda Jazz" konserleri, 18 Haziran'da düzenlenecek özel bir açılış konseriyle 2006 sezonuna merhaba diyecek.

TEKNOSA sponsorluğunda ve **Milliyet**'in katkılarıyla Sakıp Sabancı Müzesi Atlı Köşk'te düzenlenecek olan etkinlik, yurtiçinden ve yurtdışından pek çok usta jazz yorumcusunun katılımıyla, 18 Haziran - 3 Eylül arası her pazar saat 11.00–14.00 arasında gerçekleştirilecek. Konsepti ve organizasyonu Hakan Erdogan Productions'a ait olan "Kahvaltıda Jazz" konserleri, izleyicilerinin karşısına bu yıl da çeşitli sürprizler sunacak. "Kahvaltıda Jazz"ın özel açılış konserinde, jazzseverlerin en beğendiği topluluk, Kerem Görsev Trio sahneye çıkacak. Kerem Görsev (piyano), Kağan Yıldız (kontrabas) ve Cengiz Baysal'dan (davul) oluşan üçlü, eski ve yeni parçalarından derlenen renkli bir programla tüm katılımcılara unutulmayacak bir müzikal deneyim yaşatacak. Etkinlikte Lale Plak DJ'leri de zengin plak arşivlerinden örnekler sunacak.

23 Temmuz 2006 - Pazar

Kerem Görsev Trio

Kerem Görsev, piyano
Kağan Yıldız, kontrabas
Cengiz Baysal, davul

Türkiye'de jazz denince akla gelen ilk sanatçı olma özelliğini başarılı çalışmalarıyla yıllardır koruyan Kerem Görsev, Babalar Günü'ne özel bir programla "Kahvaltıda Jazz" 2006 sezonunu açıyor...

İlk jazz denemelerine 1980'lerde başlayan sanatçı, 1990'ların başlarında beste çalışmalarına yöneldi ve ilk albümü *Hands and Lips*'i 1994 yılında yayımladı. Eric Ravis ile arka arkaya çıkardığı albümler ve verdiği konserler sayesinde daha geniş kitlelere seslenmeyi başaran sanatçı, *Laid Back* isimli beşinci albümünde Allan Harris ile birlikte çalışma fırsatı yakaladı. 1998-2001 yılları arasında Wynton Marsalis, Joshua Redman, Kenny Garrett, Pat Metheny gibi değerli müzisyenlerle *jam session*'larda çalan Görsev'e bu konserinde, kontrbasta Kağan Yıldız ve davulda Cengiz Baysal eşlik ediyor.

02 Temmuz
Aşkın Arsunan "Blueprint Project"
09 Temmuz
Kent Mete Trio
16 Temmuz
Ercüment Vural "Jelatin"
23 Temmuz
Kerem Görsev Trio
30 Temmuz
İlhan Erşahin "I Led 3 Lives"

Kerem Görsev

Özlem Oktar Varoğlu
oov@leo.com.tr

Ankara Jazz Festivali 10 Yaşında...

Ankara'nın 1996 yılında kurulan Ankara Jazz Derneği'nin girişimiyle ODTÜ Caz Günleri olarak başlayan ve 2001 yılında Ankara Jazz Festivali adını alan festivali, yine her yıl olduğu gibi Kasım ayı içerisinde gerçekleşecek.

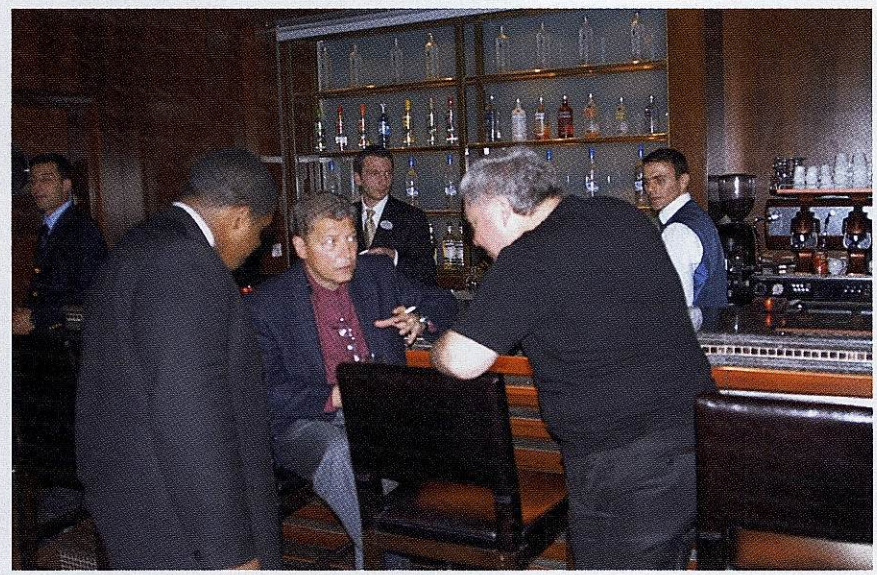

Uluslararası jazz arenasında kendinden sıklıkla sözettiği Ankara Jazz Festivali, yine aylar öncesinden programını belirledi. Bu yıl da yarı yarıya Türk jazz gruplarını ağırlayacak festivalin teması **Jazz ve Söz**. Adından da anlaşılabileceği gibi Vokal ağırlıklı bir festival bizi bekliyor.

Ankara Jazz Festivali **LEO Organizasyon** tarafından, **Ankara Jazz Derneği** adına gerçekleştiriliyor.

10. yılında yine sponsorlarını arayan festival, basında hakettiği ilgiyi fazlasıyla bulmasına rağmen ana sponsoyuyla henüz buluşamamanın sıkıntısını yaşıyor. Yine de Ankara'nın önemli şirketlerinin etkinlik bazında verdikleri destekler ve katılımlarıyla ayakta kalmayı başarıyor. Ayrıca Büyükelçilikler ve Kültür Merkezleri ve Üniversiteler de Festival için çeşitli destekler sağlıyor. BOEING, SELEX, EADS ASTRIUM gibi büyük şirketlerin yanısıra her yıl Sheraton Hotels and Convention Center, Bektaşlar, Microsoft Türkiye, Çankaya Belediyesi gibi kuruluşlar da Festivali destekliyor.

Jazz sanatçılarının çoğunun doğup büyüdüğü, okuduğu ve çalacak kulüp bulamadığından terkettiği bir kent olarak bilinen Ankara'yı, hiç olmazsa festival zamanı tüm jazz'cıların gelip soluklandığı bir kent olarak anılması için çalışılıyor. Bir Avrupa Birliği üye adayı Başkent olarak Ankara, en azından şimdilik Avrupa ülkelerinin jazz festivali sayesinde tanıdığı, sevdiği bir kent olma yolunda. Festival, dünyanın birçok ülkesinin jazz sanatçılarından katılım talepleri alıyor ve Ankara'nın en önemli 3 festivali arasında sayılıyor.

15-25 Kasım 2006 tarihleri arasında yer alacak Festivalin Basın Açılışı ve Plaket Töreni, bu yıl Almanya Büyükelçiliği'nde gerçekleşecek. Almanya'dan çok önemli bir vokal sanatçısı olan Esther Keiser'in katılacağı Festivalde İtalya, Ukrayna, Fransa ve İngiltere'den jazz'cı konuklar sahne alacak. Programın en ilgi çekecek konukları arasında yer alan Antonio Forcione, 5 yıl önce geldiği Ankara'da dakikalarca ayakta alkışlandığını unutamamış.

ABD'den bu yıl 2. kez Ankara'yı onurlandıracak olan **Charlie Haden, Carla Bley ve Liberation Orchestra** ile Festivalin önemli yabancı konukları arasında yeralacak. Grubun 20 yıl aradan sonra yeniden bir araya gelişi ve "Not in Our Name" isimli yeni bir albüm çıkartması şerefine grubun son turnesini ağırlayacak olan Ankara için bu konser unutulmaz olacak.

Ankaralı olduğu için daha da önemlisi dostum olduğu için gurur duyduğum Sibel Köse, artık olgunluk çağı eserlerinden biri sayılabilecek son albümünde birlikte çaldığı müzisyen konuklarla festivale katılıyor. Sibel, bu albümde seslendirdiği parçalarla birkez daha kalplerimizi fethetmeye hazırlanıyor.

Festivalde yine Ankara'nın gözbebeği büyük orkastralarından Hava Kuvvetleri Jazz Orkestrası, Önder Focan ayrıca Raci Pişmişoğlu yeni projelerle yer alacak. Hollanda'da yaşayan ve ülkemizi gururla temsil eden genç sanatçılarımızdan Esra Dalfidan, üzerinde çok konuşulacak bir proje ile katılıyor. Her yıl olduğu gibi ülkemizin yeni ve öncü genç jazz grupları festivalde yer alacak.

Festival ODTÜ, Hacettepe, Bilkent konser salonlarında ve Sheraton'da gerçekleşecek. Ayrıntılı bilgi için: www.acd.org.tr www.leo.com.tr

Özlem Oktar Varoğlu
oov@leo.com.tr

BODRUM BELEDİYESİ 3. ULUSLARARASI SANAT GÜNLERİ TAM HIZIYLA SÜRÜYOR.

Bodrum Belediyesi'nin düzenlediği Uluslararası Sanat Günleri'nin Üçüncüsü bu yıl 24 Haziranda başladı ve tüm hızıyla sürüyor. Bodrum Sanat Günleri, 7 Temmuza kadar sürecek yoğun uluslararası programı ile ülkemizin en önemli festivallerinden biri ünvanını hakediyor.

Kaliteli sanat yapımlarına yer veren Sanat Günleri, bu yıl önemli Jazz sanatçılarını da ağırlıyor. Bodrum'u bir **tarih, kültür ve sanat kenti** olarak tarihe geçirmek isteyen Bodrum Belediyesi, kenti uluslararası kültür sanat buluşmalarında önemli bir merkez haline getirmeyi hedefliyor.

Çıtayı her yıl biraz daha yükselterek, sezonu kaliteli ve farklı festivallerle açmayı, yerli ve yabancı konuklara kültür-sanat hizmetlerini en güzel şekliyle sunmayı hedeflieyen Bodrum Belediyesi, diğer Belediyelere de örnek olacak bir festival programı hazırlamış. Halkla İlişkiler Müdürü Sn. **Damla Anter Tikriti**, Belediye Başkanı **Sn. Mazlum Ağan** ve **Belediye Encümeninin** ileri görüşleri sayesinde bu festivalin yapılabildiğini aktardı. Damla Anter Tikriti, anlamlı bir festival için emek vererek, özveri göstererek son derece kısıtlı imkanlarla da olsa çok başarılı bir festival programı yapıldığını, kültür ve sanata yapılan yatırımların nesiller boyu Bodrum'lular tarafından anımsanacağını belirtiyor. Tikriti, Festivale destek veren Bodrum'lu işadamlarına ve sanat sever işletmelere de desteklerinden dolayı teşekkür ederek, giderek daha kaliteli etkinlikler yapabilmenin sponsorluk ve destekler sayesinde olabildiğini aktarıyor.

Ayrıca Festivalin önemli bir özelliği de **Bodrum Mozole**'sinin geri istenmesi kampanyasına da destek vermesi oldu. Bildiğiniz gibi bir çok tarihi anıtımız gibi Bodrum Mozole'si İngiltere'de sergileniyor. Anıtın iadesi için 120.000 civarında imza toplandı. Festival açılışı konserinde **Ian Anderson** ile bu konuda anlamlı bir konuşma da yapıldı ve kültür elçisi olarak Bodrum'luların isteği iletildi. Böylece, Festivallerin en önemli **Türkiye Tanıtımı** araçlarından biri olduğu ve gelen konukların memnun oldukları taktirde gittikleri diğer ülkelerde de ülkemizin tanıtımını yaptıkları için festivallere özel bir önem verilmesi gerekliliğinin de bir kez daha altı çizilmiş oldu.

Bodrum Belediyesi'ne festival programının oluşmasında ve tanıtımında Leo Organizasyon destek veriyor.

Festivalin açılış konseri **24 Haziran** tarihinde **Ian Anderson plays the Orchestral Jethro Tull** konseriyle gerçekleşti. **Bilkent Gençlik Senfoni Orkestrasının** eşlik ettiği konserde kemanda **Lucia Micarelli**'nin yanısıra dünyaca ünlü flüt sanatçımız **Şefika Kutluer** de yer aldı. Konser unutulmaz Jethro Tull eserlerinin harika senfonik yorumlarının ilgiyle izlendiği coşkulu bir kalabalık dinleyici kitlesiyle buluştu. Ian'ın Şefika Kutluer ile yaptığı düetler ve özellikle onun için yazdığı düet eser dakikalarca alkışlandı. Bu konser, ikilinin belkide bir çok başka ortak esere imza atabileceğinin müjdesini de verdi.

28 Haziran'da jazz severlerin yakından takip ettiği **Billy Cobham, Culture Mix** projesiyle sahne aldı ve davulun sesinin yakından da güzel olabileceğini hatırlattı. Her zamanki vakur ve samimi tavırlarıyla Billy Cobham, gönüllere bir kez daha taht kurdu.

29 Haziran'da ise yeni albümü IF'de yer alan eserlerinin yanısıra klasik Fahir Atakoğlu parçaları da seslendiren ile **Fahir Atakoğlu Trio** sahne aldı. Fahir'e bu unutulmaz konserde Davulda Horacio El Negro ve bu kez albümden farklı olarak basta Charles Flores eşlik etti. Ülkemizin en önemli klasik piyanist ve bestecileri arasında yer alan Fahir Atakoğlu, jazzda da daha bir çok başarılı projeye imza atacak.

1 Temmuz tarihinde Bodrum Kale'sinin konukları Japonya'dan ilk kez Türkiye'ye gelen YAMATO grubu, 400 yıllık dev ağaçlardan yapılan Odaiko Davullarıyla Bodrum'u sallayacak. Efsanevi grup, ülkemize gelen en büyük şov ekiplerinden biri. Ekip, Kalimari- Thunder projesi ile 3 temmuzda da İzmir'de olacak.

2 Temmuz'da Brezilya müziğinin en dokunaklı unsurlarını kucaklayan, 1985 yılında Yılın Jazz'cısı Grammy Ödülünü alan, yüksek enerjisi ile olağanüstü bir performans sergileyen **Tania Maria** ve grubu güneyin sıcak ritimlerini, jazz ve blues ögeleri ile birleştirerek, kendine has tarzını Bodrum Kalesi'nde sergileyecek.

5 Temmuz'da Başkent Akademi Orkestrası, Piyanist Yeşim Gökalp'le birlikte, 250. yılında bir **Mozart** Konseri veriyor. Ankara'nın önemli senfonilerinden biri olan Başkent Senfoni, Festivalin tek klasik konseri. Festival, **6 Temmuz**'da ABD Büyükelçiliği desteğiyle Ankara'da da bir konser veren **Billy ve Toni Stevens** ikilisinin Osmanlı Tersanesinde vereceği, Amerikan müziğinin tarihçesini de özetleyen bir konser ile devam ediyor. Festival, **7 Temmuz** tarihinde Ali Poyrazoğlu Tiyatrosu'nun **Ben Eskiden Küçüktüm** adlı tiyatro gösterisi ile sona erecek.

Festival biletleri biletix satış noktalarından temin edilebiliyor. Festivallerin yaşamımızı güzelleştirmeye devam etmesi ve Bodrum Belediyesi gibi kuruluşların özverili çalışmalarının devam etmesi dileklerimizle.

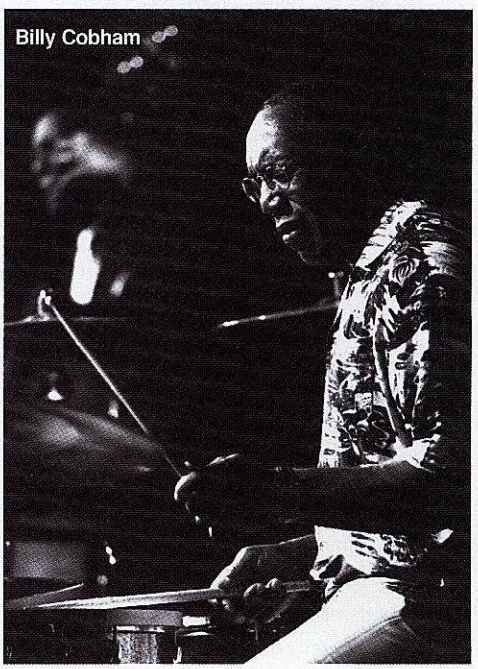
Billy Cobham

Hülya Tunçağ
htuncag@portecho.com

John Pattitucci'den Trio'dan farklı ruh halleri...

Gökhan Kalı

Ya deniz ya jazz. İkisi de en büyük tutkularım,yaşama nedenlerim. Mayıs ayının 26 gününü denize ayırarak İstanbul'un jazz'lı ortamından zar zor kopabildim. Çünkü yorucu, sevimsiz bir kışın ardından en iyi ilaç deniz benim için, ki kendimi yine yoğun jazz'lı geceler için yenileyebileyim. Döner dönmez kıyısından yakaladığım son konser, Babylon'da ve John Pattitucci Trio'ya aitti. İstanbul'a gitarcı Adam Rogers ve davulcu Clarence Penn gibi son yılların iki gözde müzisyeni ile gelmişti usta bascı. Edindiğim bilgiye göre bir gece önce bazı aksilikler yüzünden ruhsuz ve tutuk bir konser vermişlerdi. Rogers'ın bavulu kaybolmuştu. Önemliydi çünkü içinde gitarın tüm renklerini veren ve distorsiyonu sağlayan pedal da o bavuldaydı. 27 mayısdaki ikinci konsere rastlamam, benim için şans oldu. Üçlü kendisini toparlamış ve sonucunda tüm profesyonelliğiyle son derece dengeli, tempolu, tatmin edici bir konser gerçekleştirmişti. Pedalsız Adams Rogers ise Jim Hall etkileri taşıyan minimal çalışıyla bekleneni verebiliyordu.

Pattitucci ekimde çıkması beklenen "Line baby Line" albümünün promosyon çalışmaları kapsamındaki bu konserde üçlüyü seçmiş. Oysa albümde tenor saksofoncu Chris Potter ile birlikte Penn'in yerine yine genç kuşağın en iyilerinden Brian Blade yer alıyor.

Babylon konserinin açış parçası bir standarttı. Gitarcı Adam Rogers'ın up-tempo düzenlemesiyle: "Long Ago and Faraway".

Pattitucci'nin fug tekniğiyle yazdığı "Agitato"yu 6/8 tartımlı "Root" izledi. Burada Pattitucci 'nin bas gitar ve Rogers'ın akıcı yalın soloları dikkati çekiyordu. Konsere ivme kazandıran da bu parçaydı. Pattitucci, "Folklore" adlı lirik valsinde ise yeniden akustik basın dolgun tonunu yeğliyordu. Kevin Kline'ın "De-Lovely" filminde canlandırdığı Cole Porter, jazz sanatçılarının hep gözdesi oldu sağlam ezgileriyle. John Pattitucci –Adam Rogers – Clarence Penn üçlüsü de Porter'a ünlü bir şarkısıyla, "I Love You" ile saygılarını sundular. Hem de up-tempo olarak. Ara vermeden süren konserin ortasında Pattitucci akustik bas solosuyla Rogers ve Penn'i biraz dinlendirdi. Eski ustalardan bascı Oscar Pettiford'un "Bohemia After Dark"adlı ünlü bestesinin harika bir solo bas versiyonuna tanık olduk. Klasik "slap" tekniğini de güncelleştirerek, ince bir davranışta bulunuyordu Pattitucci. Ardından albüme adını veren "Line baby Line", Rogers'ın post-bop bestesi "Purpose" geldi. Genelde çok tempolu akan konserin bis parçası ise bir ballad'dı. Sammy Kahn-Jules Styne ikilisinin unutulmaz şarkılarından: "I Fall in love too Easily".

Bu güzel konser, mayıs ayı boyunca kaçırdığım bazı önemli konserler için duyduğum üzüntüyü biraz olsun hafifletti. İnsan iflah olmaz bir jazz tutkunu olunca, doymak da bilmiyor...

Nisso Niyego
nisso.niyego@gmail.com

Lonnie Liston Smith & The Cosmic Echoes @ Babylon

Gökhan Kali

13-14 Nisan tarihlerinde Garanti Jazz Yeşili kapsamında Babylon; soul, funk, jazz ve fusion ustası Lonnie Liston Smith ve grubu The Cosmic Echoes'u ağırladı. Eh, biz de ustayı dinlemek, kulaklarımızın pasını atmak ve sizlerle paylaşmak için Jazz Dergisi adına oradaydık tabii..

The Cosmic Echoes ile ilk albümü Astral Travelling'i 1973 yılında yayınlayan ve ardından Cosmic Funk ve Expansions gibi önemli albümlere imzasını atan Smith'in müzikal geçmişinde hiç şüphe yok ki bizleri en çok heyecanlandıran
ve belki de sanatçının en önemli dönüm noktalarından biri Miles Davis'in orkestrasında çalması diyebiliriz. Jazz sahnesinde yer aldığı uzun yıllar boyunca farklı sound'lar üzerinde duran Smith; fusion, soul ve funk'ı jazz ile kaynaştıran bir müzisyen olarak ön plana çıksa da, müzikseverleri şaşırtmayı fazlasıyla seven bir kişilik.
80'lerin ortasında yayınladığı Make Someone Happy albümüyle post-bop ile jazz standartlarına dönen sanatçının bu akustik albümü de büyük ses getiren bir çalışma oldu. Fakat Smith, 90'ların sonunda yeniden The Cosmic Echoes'a dönerek Transformation'ı yayınladı. Aslında ne zaman ne yapacağı pek de belli olmuyor Smith'in. Mesela Guru'nun Jazzmataz serisinin ilki olan Rap Meets Jazz'da da karşımıza çıkan Smith; bir jazz müzisyeninden beklenenden çok daha dinamik bir çıkış yaparak jazz müziğini genç kitlelere de sevdirmesini bilmiş; elleri dert görmesin. Lonnie Liston Smith için jazz'ın sınırları fazlaca geniş ve o bu yelpaze içinde kendine hep farklı yollar açıyor.
Gelelim konser performansına; ruhumuzu okşayan "soulful" bir müzik icra etti Lonnie Liston Smith. Etti etmesine de takdir etmesini bilene demek geliyor içimden. Babylon seyircisine iki laf etmeden bu yazı bitmez; bitemez.
Konserin en güzel anları seyirci için en sıkıcı anlardı besbelli. Bir jazz konserine gidildiğinde sadece davul solo ve bas solo (ikişer kez) bölümleri ilgi görüyor ve sadece o anlarda alkışla tempo tutuluyorsa ve sanki performansın geri kalan zamanları "içki almak, muhabbet etmek
için verilmiş aralar" muamelesi görüyorsa bir sorun var demektir. Konsere giderken biraz daha bilinçli olunsa, beklentiler de ona göre değişir gibi geliyor bana.

Yine de Lonnie Liston Smith ve grubu Cosmic Echoes bizler de dahil olmak üzere İstanbullu müzikseverlere çok keyifli bir gece yaşattı.

Lonnie Liston Smith Albümleri:

Astral Travelling (Flying 1973)
Golden Dreams (Bluebird 1973)
Expansions (Flying 1974)
Cosmic Funk (Flying 1974)
Visions of a New World (Flying 1975)
Reflections of a Golden Dream (RCA 1976)
Renaissance (RCA 1977)
Loveland (Columbia 1978)
Gotcha (TK 1978)
Dreams of Tomorrow (Doctor Jazz 1979)
A Song for the Children (Columbia 1979)
Love Is the Answer (Columbia 1980)
Silhouettes (Doctor Jazz 1983)
Love Goddess (Startrak 1983)
Rejuvenation (Doctor Jazz 1985)
Make Someone Happy (Doctor Jazz 1989)
Ankhspansion (Jive / Novus 1991)
Magic Lady (Startrak 1991)
Watercolors (Jive / Novus 1991)
Transformation (Ichiban 1998)

İrem Akev Uluç
irem@doublemoon.com.tr

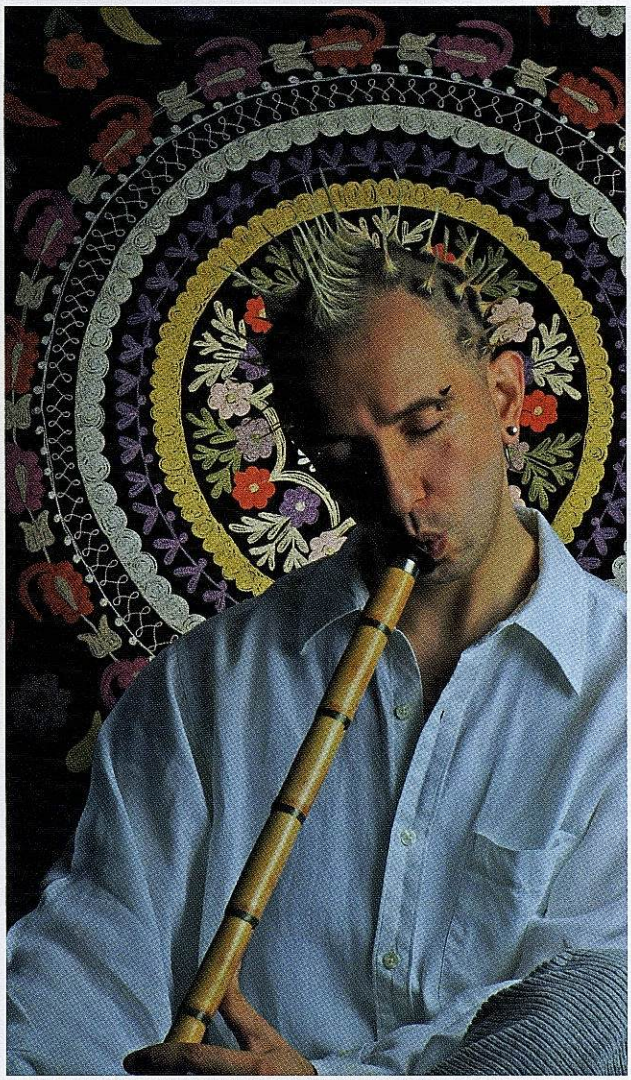

Mercan Dede Saint Denis Festival'nin Özel Konuğu idi..

Mercan Dede Fransa'da 35.si düzenlenen klasik müzik ağırlıklı konserlerin gerçekleştirildiği Saint Denis Festivali'nin özel konuğu olarak "İstanbul" başlığı altında 5 konser verdi.

Farklı tarzdaki müzikleri başarıyla biraraya getirmesiyle gerek yurtiçinde gerekse yurtdışında büyük ilgi gören, yeni albümü **"Nefes"**i Nisan ayında çıkaran Mercan Dede, Fransa'da düzenlenen Saint Denis Festivali'nin özel konuğu olarak Haziran ayında Paris'te 5 konser verdi. En önemli konseri 13 Haziran'da Saint Denis Katedrali'nde "Cezbeden İstanbul" adı altında hazırladığı özel proje idi.

Mercan Dede'nin, Saint Denis Festivali'nin "kreasyon" bölümünün artistik direktörü olarak Saint Denis Katedrali'nde "Cezbeden İstanbul" başlığı altında vereceği konserin konsepti şehrin kültürel zenginliğinden yola çıkarak belirlendi. Festival broşüründe de belirtildiği üzere İstanbul, Avrupa ve Asya arasında olmasının verdiği özel coğrafi konumu ile kültürlerin, dinlerin, modernle gelenekselin kesişme noktası. Fatih Akın'ın "İstanbul Hatırası" filminden esinlenerek İstanbul'un kültürel mozaiğinin müzikle anlatılacağı konserde kanunda Göksel Baktagir, utta Yurdal Tokcan, klarnette Aykut Sütoğlu'nun yanısıra konuk olarak Kürt şarkıcı Aynur Doğan, hafız Yahya Soyyiğit ile Furkan Biçer, kemençede Neva Özgen, klarnette Serkan Çağrı ve elektrik kemanda Hugh Marsh yer aldı. Sufi kültüründen gelen Mercan Dede neyi ve bir yandan DJ'liği ile doğu ile batıyı kucaklayan, köklerinden gelen füzyonla değişim rüzgarları estiriyor. "Cezbeden İstanbul"da müzik, izleyenleri klarnet ile Balkanlara, ud ile yakındoğuya, viyolonsel ile batıya götürüyor. Kürt azınlık ise Aynur'un sesiyle temsil ediliyor. Mercan Dede, Fransa'daki Aram Kerovpyan'ın şefliğindeki AKN Ermeni Korosu'nu da projede yer alması için davet etti. Ancak kabul etmelerine rağmen son dakikada konserden çekildiklerini açıkladılar.

Mercan Dede Saint Denis Katedrali dışında da festival kapsamında 16-17-18 Haziran'da Paris'te "Magic Mirror"da 3 konser daha verdi. 14 Haziran'da Paris'in gecekondu semti Villetaneuse'ün kalkınması amacıyla semt sakinlerinin katılımıyla gerçekleşen fotoğraf gösterisinde de Mercan Dede DJ olarak performans sergiledi.

"...İstanbul'un cazibesi sunduğu sevgi, barış ve kardeşlik aynı zamanda, Türkiye Avrupa kapısında, İstanbul ise birkaç yüzyıl Avrupa'nın merkezi oldu..." sözleriye festival broşüründe yer alan; Türkiye'nin ve İstanbul'un tanıtımına büyük katkısı olacak projenin duyurusu için Fransız gazeteciler Mercan Dede ile röportaj yapmak ve konserini izlemek üzere Türkiye'ye geldi.

www.festival-saint-denis.fr
www.doublemoon.com.tr;
www.mercandede.com

Lütfi Varoğlu (ACD YK Başkanı)
lvaroglu@ssm.gov.tr

Bir Sanatçının Portresi ya da Ankara'dan Diane Schuur Geçti...

Diane Schuur'u geçen sene Ronnie Scott Club'da izlediğimde bende bıraktığı iz engelli bir sanatçının hayata sarılışı ve birçoğunun "engel" gördüğü kaybını diğer duyuları ve eğlenceli bir tarzda "ti"ye alışıydı. Uzun zamandan bu yana Ankara'ya getirmeyi plandığımız Diane'e Polonya'daki dostumuz Yavuz Kıvaner üzerinden ulaştığımızda bir hayali daha gerçekleştireceğimizi anladık. Leo Organizasyon uzun uğraşlardan sonra turneyi sağladığında sevincimize diyecek yoktu.

Konserden iki gün önce Ankara'da havalimanında tekerlekli sandalyede ve Diane Schuur'a hiç de benzemeyen biri indiğinde geçirdiğimiz şoku anlatmak güç. Meğer havalimanlarında rahat geçiş yapmak için bulunmuş bir çözümmüş. Arabaya biner binmez Radyo ODTÜ yayınında ölümsüz "Deedles Blues" parçası çalınmaya başlayınca mutluluktan yerinde duramayan ve sürekli sevinç çığlıkları atan "bir çocuğu" gördük. Bu derece tanınan ve önemli bir sanatçı olmanın aslında küçük rastlantılardan zevk almayı değiştirmeyeceğini ve yaşça büyümenin küçük anlarla mutlu olmayı ve değer vermeyi engellemediği gerçeğini ortaya koyan bir anı oldu. "Önüme kırmızı halı serdiniz." cümlesi hala kulaklarımızda çınlıyor.

Konser konaklama sponsorumuz Swissotel'e gidene kadar yol boyu 6 Haziran'da piyasaya çıkan yeni albümü "Live in London"dan konuştuk. Kayıttan çok memnun olduğundan bahsetti. Diane Schuur sevgili eşini yoldan arayıp iyi olduğunu eğlenceli cümlelerle anlatırken hep beraber güldük. İki adet kedisinin sağlık haberlerini alınca mutluluktan uçuyordu.

Ankara'dan önceki durakları İtalya'da turne boyu "pembe dizi seyrettiğini" söylerken açıkçası içimden görme engelini bu tür sözlerle aştığını düşündüm. Yolda bana küçük elektronik oyuncağı "Slingers"ı gösterince bu tür oyuncakları bilen biri olarak anlam veremedim. Otele geldiğimizde bizi süitine davet etti. Hayatla bağını kuran yardımcısı Owen büyük ekranlı dizüstü bilgisayarını, "Mr. And Mrs. Bose" adını verdiği kolonları kurunca karşımızda aniden bilgisayarı birçok gören gözden daha iyi kullanan biriyle karşı karşıya olduğumuz anladık. Bilgisayarına bağlanan özel klavyesi konuşuyor ve Diane'e yol gösteriyordu. Yolculuğun yorgunluğunu unutup benimle iddialaştığı Slingers şovunu tamamladı. ABD'deki evine bağlanıp bilimum Amerikan TV kanallarına bağlandı. Cihaz, Diane için "dünyanın her yerinde evinin salonundaki televizyonu yönetme lüksünü" önüne getiriyordu. Büyük bir gurla cihazın diğer tüm detaylarını anlattı. Grubundaki müzisyenlerle beraber olduğumuz yemekte "Anneler Günü" hediyesini verince kendisi 13 yaşındayen ölen genç yaşta (37) kaybettiği annesini hatırlayıp gözyaşlarına boğulan bir insan vardı bu sefer karşımızda.

Konserden bir gece önce Swissotel'de aslında kendisinin yer almayacağı jam session'a aniden odasından inip katılan Diane gecenin şanslı 50-60 kişilik dinleyici kitlesine birkaç şarkılık unutulmaz bir konser verdi. Konser gecesi grubun çaldığı iki parçadan sonra sahneye çıkan Diane Ankara jazz tarihine önemli bir not düştü. Seyircinin coşkusu ve kusursuz konser atmosferi Diana Schuur ve grubuna sıradışı performanslarında eşlik etti. Konser sonrasında odasında zeytinyağlı fasulyesini keyifle yerken konserden ne kadar memnun kaldığından ve "bir yıldız gibi ağırlanmaktan gurur duyduğundan" bahsetti. Açık olan bilgisayarından bize Carnegie Hall'da Take Six ve Harlem Korosu eşliğinde seslendirdiği "I Just Called To Say I Love You" yorumunu videodan izletti. Stevie Wonder'ın gözyaşları içinde dinlediği bu yorumun tıklım tıklım dolu konser salonunda bıraktığı izi heyecanla izledik. Hawai adasında uçaktan paraşütle atlayışını (bir yardımcı paraşütçüye bağlı!) gösteren videosu ise bize cesaretin engel tanımadığını gösterdi.

Konser sonrası gerçekleşen Tuna Ötenel ve Sibel Köse'nin de katıldığı jam session'da basçı Scott Steed ve gitarcı Rod Fleeman dünya çapındaki müzisyenlerimize ve Tuna Ötenel'in sıradışı akorlarına hayran kaldılar. Diane Ankara'dan sonra İstanbul ve İzmir'e oradan Polonya'ya geçti ve unutulmaz konserler verdi. Yeni albümü piyasalarda. Bu yazı kaleme alındığında Blue Note'da sahne alıyor olacak. Büyük jazz divasının yolculukları sürecek. Diane Schuur'un bir insan olarak bizde bıraktığı iz ise unutulmayacak.

Devrim Dikkaya
kublay@mynet.com

Türkiye Genç Jazz Tablosu

Jazz'ın Türkiye'de ki genç temsilcileri ağır-aksak, alaylı-eğitimli, destek bulur ya da bulmaz ama en önemlisi geleceğe umutla bakmaya devam ederek yollarına devam ediyor.

Dört yıldır yürüttüğümüz "Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali" sürecinde iletişim halinde olduğumuz yüzlerce genç jazz müzisyenin içinde bulundukları durum ve geleceğe yönelik hedefleri üzerine şu tabloyu çıkartabiliriz.

Genç jazz'cılar daha fazla çalmak istiyorlar: Türkiye'de halen genç jazz müzisyenlerine profesyonel organizasyonlar içinde şans veren az sayıda kurum bulunmakta. 2003 Mayıs ayında birincisi yapılan "Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali" ardından aynı yılın Temmuz ayında İKSV tarafından yapılan "10. İstanbul Jazz Festivali'ne Genç Jazz bölümü eklendi. Bu organizasyonlar yanında halen Ankara Jazz Derneği'nin bu sene 5.sini yapacağı "Ankara Jazz Festivali"nde Genç Jazz bölümü yer almakta. Genç jazz'cılar İstanbul, Ankara ve İzmir'deki jazz'a yer veren organizasyonlara sınırlı sayıda davet edilmekte.

Genç jazz müzisyenleri yıl içerisinde kulüpler de dahil olmak üzere çok az sahne bulabiliyor. Bu durum herhangi bir sanat dalında faaliyet gösteren genç sanatçılar açısından da düşündürücü bir tablo. Çünkü herkesin kabul edebileceği gibi ortaya konan çalışmalar ancak bunları değerlendirecek bir izleyici bulunabildiği ölçüde kaliteli olacaktır.

Jazz Eğitimi Almak İstiyorlar: Eğitim imkanı bulan müzisyenler kurumsal ve teorik jazz eğitimlerini çoğunlukla İstanbul Bilgi, Bilkent ve Yıldız Teknik Üniversiteleri'nden alıyorlar. Bunun dışında eğitim görenler ise farklı illerde eğitim fakültelere bağlı müzik bölümleri okumakta.

Genç jazz müzisyenleri özel ders ve çeşitli jazz müzisyenlerinin eğitmen pozisyonunda olduğu kurslar dışında jazz'a yönelik kuramsal bilgilerini kendi çabaları ile geliştirmekteler.

Destekler (Burslar, fonlar, sponsorlar...) konusunda bilgi almak istiyorlar: Yukarıda yazılı hatırı sayılı okullardan mezun olan müzisyenler de dahil olmak üzere genç jazz müzisyenlerin yurtdışında eğitimlerine devam edecek burslar konusunda hemen hemen hiçbir bilgileri bulunmamakta. Bu durumu yer aldıkları okulların bu tür bir bilgiyi kendilerine ulaştırmak konunda bir çaba göstermedikleri yönünde yorumlayabiliriz. Ayrıca genç sanatçılara bu bilgileri ulaştıracak herhangi bir kurum da bulunmamakta.

Profesyonel jazz müzisyenleri ile iletişim kurmak istiyorlar

Genç jazz müzisyenleri ulaşabildikleri profesyonel ve deneyimli jazz müzisyenleri ile çoğunlukla telefon ve e-mail ile iletişim kurmaya çalışıyorlar. Türkiye'de ki en önemli jazz müzisyenlerinin deneyimlerini ve bilgilerini kurumsal bir yapı içinde düzenli ve sürekli olarak almak istiyorlar.

Geleceklerini güvenceye almak istiyorlar

Belki de en fazla üzerinde durulması gereken konu 30'lu yaşlardaki çoğu genç jazz müzisyenin henüz bir sosyal güvenlik şemsiyesi altında bulunmaması. Genellikle ailelerinden gelen bir sigortaları var yada ender özel sigorta kullanıyorlar. Sigorta konusunda kendilerine danışmanlık veren bir kuruma ihtiyaç duyuyorlar.

Pek çoğumuzun bildiği bu bilgileri bir yazı içinde anımsatmayı istedik. Amacımız ülkemizde son yıllarda jazz'a verilen önemli maddi destekten kurumsal bir yapı içinde genç müzisyenlerin de yararlanması. Çünkü 20. yüzyılın en güzel sanat formlarından biri olan jazz'ın Türkiye'de geleceği birkaç şanslı müzisyenin kendisini kurtarmasıyla bir yere varamayacaktır. Ortak amaç dünya kalitesinde sanatsal yapıt çıkarabilecek müzisyenlerin gençlik dönemlerinde desteklenmesi ve jazz kariyerlerine yön verilmesidir.

Anlamlı projelere destek verecek kurumları bizimle www.caz.anadolu.edu.tr sitesini ve jazzpub@hotmail.com adresini kullanarak işbirliğine davet ediyoruz.

Merak ediyoruz Türkiye'de genç jazz müzisyenlerine düzenli ve sürekli destek verecek ilk kurum olma onurunu acaba kim yaşayacak?

Önder Focan
ofocan@prizma.net.tr

Nomme Jazz Festivali ve Genç Jazz Vokalisti Yarışması 2006

Ferhat Öz "Halk birincisi"

Her yıl Estonya'da yapılan Nomme Jazz festivali ve Genç Jazz Vokalisti Yarışması 16-18 Haziran 2006 tarihlerinde yapıldı.Bu yılki programda Matt Renzi & Dave Kikoski Quartet, Mikko Innanen Trio (Finlandiya), Matt Renzi, David Kikoski, Önder Focan, Brian Melvin, Ryo Kawasaki, Viktors Ritovs'dan oluşan karma bir grup, Tanel Ruben, Dmitri Dmitrenko, Brian Melvin, DJ P. Julm ve Bobo Stenson'un olduğu gibi kapanış konserini festival geleneğine uygun olarak geçen yılın Genç Jazz Vokalisti birincisi seçilen Evrim Özşuca verdi. Evrim Özşuca'ya günümüz jazz dünyasının en gözde piyanistlerinden biri olan Dave Kikoski, basda Toivo Unt, davulda Ahto Abner ve tenor saksofonda Matt Renzi eşlik etti. Evrim Özşuca'nın performansı çok beğeni topladı.

16, 17 ve 18 Haziran geceleri yapılan jamsession'larda gitarist Önder Focan'ın da yer aldığı David Kikoski (p), Marian Petrescu (p), Mihail Petrescu (b), Ted Curson (tp), Ryo Kawasaki (d) ve Estonyalı müzisyenlerle oldukça keyifli ve enerjik bir performans ortaya çıktı.

18 Haziran'da ise Estonya, Litvanya, Letonya, Finlandiya, Türkiye ve İspanya'dan

35 yaş altındaki genç jazz vokalistlerinin katıldığı "Genç Jazz Vokal" yarışması yapıldı. Türkiye'yi Nardis Genç Jazz Vokal birincisi Ferhat Öz temsil etti. Ferhat Öz "You Don't Know What Love Is" ve "Spain'i oldukça başarılı seslendirdi. Ferhat Öz dinleyiciden çok beğeni topladı ve "Dinleyici Birincisi" seçildi (www.nommejazz.ee).

Pori Jazz (Finlandiya), Turku Jazz (Finlandiya), JazzKaar (Estonya), Kaunas Jazz (Litvanya), RigasRitmi (Letonya), Ladies in Jazz (Estonya), Lady Summertime (Finlandiya) temsilcilerinin oldukları yerde İstanbul Nardis Jazz Club'ı temsilen Önder Focan da yer aldı. Jüri ise İspanyol Susana Raya'yı 2006 Nomme Genç Jazz vokal yarışması birincisi olarak seçti. Daiva Starinskaite'nin (Letonya) ve Kadri Voorand'ın (Estonya) ikincilik ve üçüncülüklerinin alındığı yarışma sonrasında Ferhat Öz, Evrim Özşuca ile birlikte 2006 Ağustos ayında Paris'te canlı yapılacak bir CD kaydına davet aldı.

Talinn'deki Türk Büyükelçiliği başta Büyükelçimiz Şule Soysâl olmak üzere festival süresince müzisyenlerimize çok destek oldu. Dışişleri Bakanlığı Önder Focan ve Evrim Özşuca'nın ulaşımına destek verdi. 16 Haziran Cuma saat 18:00'de Elçilik Residans'ında Sayın Şule Soysal'ın düzenlediği resepsiyonda ise Önder Focan, Ferhat Öz, Evrim Özşuca iki Estonyalı müzisyen ile kısa ama çok keyifli bir konser verdiler. Ferhat Öz'ün bu festivale katılımı için ulaşımına da TELLFA (Türkiye, Estonya, Latvia, Litvanya Dostluk Derneği) karşıladı.

Bu arada 15-16 Temmuz'da Finlandiya'da oldukça geniş bir katılım ile gerçekleşecek Lady Summertime (www.lady-summertime.com adlı genç bayan jazz vokalistlerinin yarışacağı yarışmaya da bu yılki Nardis'deki yarışmada Ferhat Öz ile birlikte oldukça tadir toplayan Sezgi Olgaç katılacak.

Sezgi Olgaç

Füsun Levet
jazzforever@caramailmax.com

Paris'ten kısa kısa...

Yaz festivalleri başlıyor. Böylece her yıl daha da çok severek dinlediğimiz, maalesef ender rastlanmaya başlayan yorumları bizlere dinleten «baba»lar arasında; Sonny Rollins, McCoy Tyner, Ron Carter gibi isimleri sayabiliriz. Böylece hafızalar da, "eskilerin" müziğiyle yenilenmiş olacaklar. 2006'da ilkini gerçekleştiren festivallerin yanısıra, 30.ncu yaşını kutlayan İspanya'daki Vitoria-Gasteiz ile, 25.nci yaşını kutlayan Fransa'daki Montauban Festivalleri var.

Haziran ayından itibaren de, Paris dışındaki halka açık muhtelif parklarda açık hava konserleri düzenleniyor.

Bunlara daha ziyade park değil de bahçe demek daha doğru.Hobisi bahçe düzenlemesi olan kişilerin inisiyatifinden doğmuş bu konser fikri. Programlarında, ünlü Brezilyalı tromboncu Raoul de Souza ve grubu Laeta'yı dinleyebileceğiz.

Gezip dinlediklerime gelince: Geçtiğimiz Nisan ayında New Morning jazz kulübünde, Kübalı piyanist Alfredo Rodriguez için bir anma gecesi tertiplendi. Avrupa'nın çeşitli ülkeleri ve Küba'dan gelen müzisyen ve dostları ile unutulmaz, duygu yüklü bir gece yaşadık. Diego Pelaez jam session'u idare etti. Alfredo'yu, 1995 yılında tanımıştım. Yedilisiyle çalmıştı Kuşadası Festivalinde. Geçtiğimiz yıllarda ise yine Türkiye'ye gelerek, ünlü bir filmin müziğini yapmıştı.

Sunset Kulübünde, Flavio Boltro (tp), Rosario Guiliani (as), Benjamin Henock (d) ve Giancarlo Renzi (b) grubu konserinde bir kere daha gözlediğim, Boltro'nun olağanüstü bir açıklık ve yalınlıkta ki hard bop yorumuydu.

Yine Sunset'de, Sam Nawsome (ss), Darryl Hall (b), Donald Kontamanou (d) üçlüsü lirik, Roland Kirk'den Coltrane'e uzanan, Afrika renklerini içeren bir icrada bulundular.

Duc de Lombard'a ise, Sébastien Jarrouse (ts, ss), Olivier Robin (d) beşlisinin, jazz messangers tutkusunu, Coltrane enerjisi ve Kenny Garret modernizimiyle dinlediğim konserde, Olivier Bogé (as), Jean Daniel Botta (b), Emile Spanyl (p) daydılar.Son günlerin en iyi konserlerinden biriydi. Özellikle Olivier Bogé (as) kendinden çok söz ettirecek.

24 Nisan-2 Mayıs tarihleri arasında gerçekleşen Versailles Jazz Festivalini, maalesef Fransa dışında olduğum için izleyemedim. Bu yıl 3.cüsü gerçekleştirilen bu etkinliğin ilk günleri master class'a ayrılıyor.

Jean Pierre Gallis grubunun konseri ile ilgili, festival sonrası bilgileri bir jazz dergisinden öğrendim.

Kısa bir özet tercüme ile yetineceğim. Daha önceleri de tanıttığım gibi, Gallis ünlü davulcu «Moustache»ın yeğeni. Frank Avitabile (p), Michel Zenino (b), Guillaume Naturel (ts), Alex Tassel (tp), Christian Brun (g).

« ...Bebop, melodi, ritm ... Gallis 6'lısı büyük bir uyum içinde ve sonra Türk şarkıcı Sibel Köse geliyor kontralto sesini, tamamiyle enstrüman olarak en iyi şekilde kullanarak, "I just need the way you are" parçasını söyledi. Tam bir 7'li oluyorlar. Sibel, çok iyi bildiği scat'e başlıyor, bu sefer de enstrümantal bir 7'liye dönüşüyorlar. Billie Holliday'in sevgili şarkısı, aranjmanı yenilenmiş olarak "What a moonlight can do"yu ve Jean Loup Longnon'un Coltrane'vari aranjmanı ile Sibel, muhteşem bir Round Midnight söylüyor. Sonra, aranjmanını Michel Zenino'nun yaptığı The Man I love dinliyoruz...». Teşekkürler ve bravo Sibel.

Yine aynı günlerde, Ahmet Gülbay ve Pierre Boussaguet ikilisinden sözediliyor Nouvel Observateur dergisinde. Saint Germain'deki, "Chez Papa" jazz kulübü, sanatçıların, yazarların uğrak yeri. Saint Germain'in ise jazz tarihinde büyük bir yeri var. Ahmet'in çevresindeki davetlilerin, onun, müziğindeki daldan dala konan mizacını, cömertce meydan okuyuşunu ne kadar iyi anladıkları hemen belli oluyor. Boris Vian, olduğu yerde kimbilir ne kadar rahattır...

Yakın bir tarihte piyanist Laurent de Wilde, Acoustic Trio Darryl Hal (b), Laurent Robin (d), ile The Present albümünün çıkış konserini çalacaklar. Monk anısına, unutamadımız bir akustik projeyi gerçekleştiren Laurent de Wilde, yeni sesler arayışı ile risk altına girse bile, gelenekleri bırakmıyor.

Riccardo del Fra Jazoo Project altılısıyla Sunset'de çalacak. Davetlisi de Sylvain Luc (g) ola-

cak. Aynı zamanda kompozitör olan Del Fra'da tecrübe zenginliği, tutku, derinlik, swingle çok güzel bir konser olacağından eminim.

Piyanist Uğur Güneş, Mayıs ayında, Londra'da Clerkenwell House Kulübünde, solo olarak ve İngiltere'nin tanınmış bascılarından Simon Wolf'la çaldı. Konserin çok başarılı olduğunu, Londra'ya gittiğimde öğrendim.

Clerkenwell House'un sahipleri Bahar ve Mark. İkisi de jazz'ı çok seviyorlar. Bahar, son derece enerjik bir hanım. Aynı zamanda DJ. Londra'da jazz diyerek, ilk Vortex Club'e gittik. Davulcu Troy Miller grubu ve Jean Toussaint (ss, ts). Davulcu çok ön plandaydı. Jean Toussaint'e gelince son zamanlarda «binaire» bir müzik yapmakta. Kısaca pek zevk alamadım dinlediklerimden. Yeni bir kulüp olduğundan, sahibi iki set arasında bizleri dayanışmaya davet etti. Konser bitiminde onu, elinde pembe bir plastik kovayla bulduk çıkışta. Hepimiz yeni alınan Steinway piyano için yardımda bulunduk.

Clerkenwell House, yakın bir tarihte jazz programlamaya başlamış. Ben, Vicky Tilson (b) üçlüsünü dinledim. Piyanoda Michael Garrick, davulda Alain Jackson'du. Garrick önemli bir piyanist aynı zamanda eğitimci. Temmuz başında ise, Peter King (as) grubu, sonra da ünlü şarkıcı Claire Michael gelecek. Jazz kulübü işletmenin ne kadar özverili olduğunu anlatmaya çalıştım. Biliyorlar ve devam edecekler. Ben de onlara yardımcı olmaya çalışacağım.

Yazınız güzel geçsin.

Uğur Hüküm / Paris
ugur.hukum@gmail.com

MILES'IN PARİS AŞKI

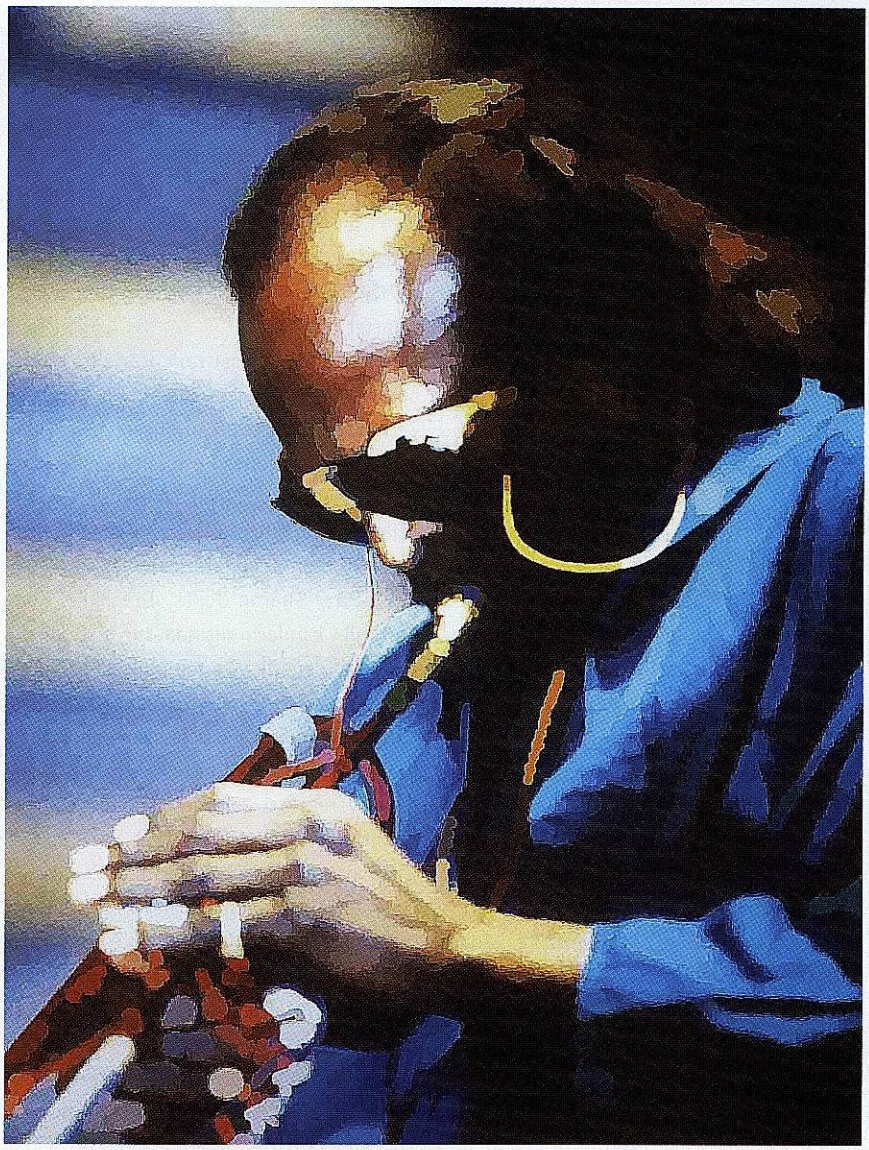

"Miles'ı ilk seferinde profilden gördüm. Tam bir Giacometti heykeli gibiydi. Olağanüstü güzeldi..." Paris'in ünlü kültür ve eğlence kalbi St. Germain des Pres'nin tarihi simgelerinden, 'yaşı' 80'e 1, ama 'başı' ebedi genç ve isyancı kalmış; Boris Vian, Jacques Prevert ve arkadaşlarının esin perisi, 'Fransız Şarkısı'nın eşsiz yorumcusu Juliette Greco, Miles Davis ile ilk karşılaşmasını yukarıdaki sözlerle anlatıyor. Yıldırım aşkın başlangıç tarihi 8 Mayıs 1949, yeri Pleyel Konser salonudur. Miles hayatında ilk kez Atlantik'in ötesine geçiyordu. O gece onu seyretmeye gelenler arasında yalnızca Picasso veya Sartre gibileri yoktur. Onu huşu içinde izleyen "egzantrik ve orijinal" bir genç kadın ve de onun "derisinin" rengini değil, "trompetinin" tınısını duyan ve gören bir Paris de oradadır...

Paris Miles'ı asla unutmadı. Ancak bu aşk hiç bir zaman tek taraflı olmadı. Miles da muhtemelen hayatının en büyük aşkını Paris'le ve Paris'te yaşadı. Parisli jazz ve müzikseverler onu doğumunun 80. yıldönümünde, ona layık bir sevgiyle andılar. 26 Mayıs 1926'da Illinois eyaletinin Alton kentinde doğan Miles Dewey Davis III hayatının en mutlu günlerinin önemli bir kısmını Paris'te yaşadı. Bu belki biraz da Parisli cazomanların fantazmı, hatta efsanesidir. Hoş görüle...

Mayıs'ın son haftasında televizyon (Mezzo), başta TSF ve kamu radyoları olmak üzere bir sürü radyo her gün Miles için ve Miles'lı programlar sundu. Baba jazz dergileri (Jazz Hot, Jazz Magazine, JazzMan) kapaklarını, sayfalarını ona ayırdılar. Hatta Jazz Magazine'e bir sayı yetmedi, Haziran ve Temmuz (çıkacak) sayılarını da geniş oranda ona hasretti. Başka dergi, gazeteler, jazz kulüpleri de belki ABD'de bile görülmeyecek derecede Miles'ı andılar. Manevi çocuklarını, ürünlerini ; müziğe, jazz'a açtığı çağı, ufukları tartıştılar.

Jazz Mag'ın Mayıs sayısında Juliette Greco ile yapılan "Miles'a niçin aşık olmuştum?" başlıklı söyleşide, Greco başta aktardığımız sözlerini şöyle sürdürüyor: "Hem konser salonunda yer yoktu, hem de param olmadığı için Boris Vian'ın karısı Michele beni arka kapıdan kulise almıştı. Onu önce yandan gördüm. Deha olduğunu bilmeden de ilk fark ettiğiniz şey yüzündeki büyük güzellikti. Dahiliğini anlamak için ille de bilge veya jazz uzmanı olmaya gerek yoktu. İnsanla, adamla enstrümanı ve çıkarttığı ses arasında öyle bir ahenk, uyum vardı ki, tek kelimeyle çarpıcıydı. Alt-üst edici bir "Estetik'e sahipti. Salt kendi başına bile bir 'gösteri'ydi. Konserden sonra, akşam diğer arkadaşlarla birlikte yemek yedik. Ben İngilizce konuşamıyordum, o da tek kelime Fransızca bilmiyordu. Nasıl oldu hatırlamıyorum, ama aşk, mucizesini yarattı" Davis-Greco aşkı kısa sürede St. Germain'in baş klasikleri arasına girer. Bir gün Jean-Paul Sartre Miles'a sorar, "Juliette'le niye evlenmiyorsun?" Cevap yine Greco'dan aktarma: "Çünkü Juliette'i mutsuz kılmaya asla gönlüm elvermeyecek kadar çok seviyorum', der Miles. Bu sözleri ne Donjuanlık, ne de sadakatsızlık kılıfıdır. Sadece rengimizdir söz konusu olan. Onunla evlenip Amerika'ya gidecek olsaydım hayat boyu **'pute à negres – zenci/yamyam orospusu'** sayılacaktım..." Miles ise Paris'te geçirdiği gün ve yıllar için çeşitli vesilelerle şöyle konuşacaktır. " Ne bir taksi şoförü ne de herhangi biri, beni 'rengimden" ötürü rahatsız etmedi. Paris'te insan olduğumun farkına vardım, insan muamelesi gördüm."

FESTİVALLERDEN:

4 Mevsimin 1 Sultanı Yaz geldi.

Fransa ve Paris'te parası ve zamanı olana her gün jazz. Ama yaz geldi mi, en gariban ve fukara jazz müminlerine bile ruhun gıdası, kulak cilası jazz bedava. Seyrettiklerimiz, dinlediklerimiz, dinleyebilecekleri-

Petra Magoni

miz de öyle üç çalgıyı bir araya getirmeyi beceren acemi, hevesli gençler veya metro - tren artıkları değil. Kaldı ki onların içinde de bir-iki karikatür hariç çoğu gerçekten haz alabileceğiniz hoş gruplar veya tek tüfekler vardır. Paris'te sokakta çalabilmek asgari bir maharet gerektirdiği gibi örneğin, Erik Truffaz ve Madeleine Peyroux'ya sorun bakalım ilk hayranlarını nerede bulmuşlar? Her yaz yazıyoruz, ne kadar yazsak azdır? Haziran ve Temmuz aylarında neredeyse her hafta sonu, cumartesi ve pazar günleri bedava 4 olmak üzere tekmili 32 konseriniz garanti. Bu yıl 13.sü düzenlenen "Paris Jazz Festivali" (www.parisjazzfestival.com) açışını, biz bu satırları yazarken (10 Haziran), hani şu (İlk "Musica nuda" adlı albümleriyle sesleri herhalde oralardan duyulmuştur) 'çıplak' sesli kız Petra Magoni ile 'yalın' kontrbasçı Ferruccio Spinetti ikilisi "Parc Floral de Paris / Paris Çiçek Parkı"'ndaki enfes mekanda yapıyordu. Sonra hayranları ve jazz severlerle buluşma sırası Stacey Kent'teydi. Pazar'ın iki konseri Mina Agossi ve Curtis Stigers & his Trio ile öngörülmüştü. 3000'i aşkın çiçek ve bitki örtüsünün süslediği bu botanik bahçesinin indirimli 2 Avro, normal giriş ücreti 4 Avro'yu (burada bir paket sigara daha pahalı) ödeyenlerin bedava izleyebileceği festivalin programından kronolojik bir seçme sizlere: Vinicius Canturia + Susheela Raman - Son an haberi: Raman sağlık nedeniyle iki ay süre için tüm konserlerini iptal etmiş - (17/6), Mario Canonge Trio + Sixun (18/6), Avishai Cohen (24/6), Eric Legnini (25), No Jazz + Roy Hargrove RH Factor (1/7), Jean-Jacques Milteau Quintet (8/7), Buddy Guy (9/7), Sangam feat Charles Lloyd, Zakir Hussain, Eric Harland (15/7), Tuck & Patti (16/7), Bojan Z + Kenny Garrett Quartet (23/7), Belmondo/Yusef Lateef Sextet + Ahmad Jamal Trio (29/7) ve kapanış Richard Galliano/Tangaria Quartet + Didier Lockwood Quartet (30/7)...

Manhattan'ı çağrıştıran Paris'in yakın banliyösü, La Defense'da 15 Haziran 2 Temmuz arasında 29.su düzenlenen bedava "La Defense Jazz Festival"inde ise konserler her öğlen 12'den 14'e kadar. Bumcello, David Murray, Demi Evans, Elisabeth Kontomanou, Madeleine Peyroux, Raul Paz, Sharon Jones, Stephane Huchard gibi isimlerin dışında bir o kadar bilinmeyen değerli taze topluluk dinlenebilecek. Ayrıca 15-25 Haziran'da 10 gün süreyle, düzenli civar 6 belediyede dolaşacak bir "Caz Kamyonu" gezici ve işporta konserler verecek. 1-2 Temmuz'da da geleneksel "Günümüzün En İyi Jazz Solistleri ve Grupları" ödülleri sahiplerini bulacak...

Önümüzdeki 3 ayda her keyfe, her keseye uygun yüzlerce festival, binlerce konserden seçme yapmak, pösteki saymak veya deveye hendek atlatmak olacağına göre en tanınmış veya en yaratıcı/ilginç gözükenlerden birkaç sınırlı örnekle yetinelim. İsviçre'de yaşayan, İstanbul doğumlu, Kazak kökenli Free Jazz'da adını sıkça duymağa başladığımız Saadet Türköz bu yaz, bizim tespit edebildiğimiz en azından iki festivalde sahneye çıkacak. 11 Temmuz'da "Jazz à Luz"'da Luc Boucquet ile (www.jazzaluz.com) ve 27 Ağustos'ta da "Jazz à Mulhouse'da (www.jazz-mulhouse.org) Fredy Studer ve Pierre Favre ile sesiyle ilginç denemelere imza atacak. Sanatçı ayrıca 2 Haziran'da Almanya'nın Moers kentinde düzenlenen festivale de Karshiga Ahmediyar (dombra), Sayan Akmolda (kopuz) ile oluşturduğu "Urumchi" üçlüsüyle katıldı...

Yazın en zengin festivalleriyse her zamanki gibi "Jazz à Vienne" (29/6 – 13/7), "Jazz à Juan" (12/7-22/7), "Jazz in Marciac" (31/7 – 15/8) üçlüsü. Fransa dışında ise Ahmet ve Nesuhi Ertegün kardeşlere Ornette Coleman, Solomon Burke ve The Atlantic Soul All Stars eşliğinde büyük bir "saygı" sunacak 40. Montreux Jazz Festivali'ni (30/6-15/7) anmadan geçmeyelim. Elbette herkes 212 Avro bastırıp oralarda bir konser izleyemez, ama bizim de içten "saygımız" eksik kalmasın...

Yeni sezonu 30 Ağustos'da "Resist / Diren !" sloganıyla açacak "Jazz à La Villette" (www.jazzalavillette.com) olağanüstü dolgun bir program öneriyor. Yine Ornette Coleman'dan Mingus Dynasty'ye, Abbey Lincoln ve Charlie Haden & Liberation Music Orchestra'dan Archie Shepp ve Jalal Nurredin & The Last Poets'e, bu kez "Kara İsyan" müziğiyle sahneye davetli...

MEKANLARDAN: All Stars, Lombards, Theatre Denis ve Cassenti.

Paris jazz'ının mavi boncuk mekanı New Morning küçük bir tatile girmezden önce 3 Temmuz 1 Ağustos arası bir yıldız geçiti

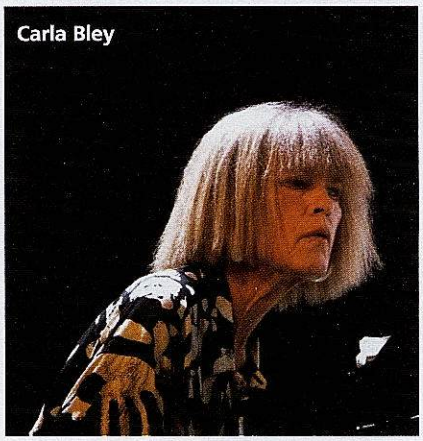
Carla Bley

sunuyor. Festival All Stars çerçevesinde verilecek 16 konserden bir parmak bal: Carla Bley, Regina Carter, Ravi Coltrane, Robert Cray, David Sanborn, Lonnie Liston Smith veee kapanış Orchestra Aragon...

Yüz metrelik Lombards sokağının yiğit jazz mekanları Baiser Sale, Duc des Lombards, Sunset, Sunside kuytu ve serin köşelerinde yaz boyu jazz severleri ağırlamaya devam ediyor. Üstelik öğrenci ve işsizlere yüzde 50 indirim var. Yolu Paris'e düşenlere hatırlatılır...

2. Dünya Savaşı'nda Paris'teki göçmen direnişçilerin hikayesini anlatan, Aragon'un romanlaştırdığı, Leo Ferre'nin şarkılaştırdığı, belleklerden silinmeyen angaje film "L'affiche rouge / Kızıl Afiş" veya Fransız Orta çağ destanı "La chanson de Roland / Roland Şarkısı" gibi uzun metrajlılar dışında çektiği enfes jazz belgesellerinden tanıdığımız Korsika kökenli yönetmen, tiyatro rejisörü, bas gitarcı Franck Cassenti'nin üçlüsüyle sık sık konserler verdiğini

duyuyorduk. Fakat Thelonios Monk (1917-1982) üzerine hazırladığı müzikal gösteriden geç haberimiz oldu. "Thelonious Sphere Monk" başlıklı Geoff Dyer'in "But beautiful" isimli romanından esinlenerek 16 Haziran'dan itibaren Hyeres Theatre Denis'de sahneleniyor. Cassenti 2000 yılında görsel-işitsel eserinin tümü onuruna "Altın Django" ödülüyle taltif edilmişti...

Jazzman'ın yaz programlarından seçmelerine, fotoğraf ve köşe açarak özel önem atfettiği, Fransa'daki ulusal gururumuz Senem Diyici Haziran ayında yollara çıkıyor. Dergi, "yıllardır gelenekselle jazz'ı bağdaştırmasını bilen Diyici'nin dört kültür - müzik - jazz merkezinde vereceği konser haberini aktarıyor.

Mulhouse'lu ve iki albümlü genç piyanistimiz Murat Öztürk ise üçlüsüyle 1 Temmuz'da Thionville'de sahneye çıkacak

ÖDÜLLERDEN: Solal, TSF'in en iyileri, Jazz'ın Zaferleri, Encho.

Bu sene için çok geç, ancak önümüzdeki yıllar için kulağı delikler, meraklılar, ilgililer, genç yetenekler bir kenara yazın ! Paris Belediyesi düzensiz aralıklarla "Uluslararası Martial Solal Jazz Piyanistleri Yarışması" düzenliyor. İlki 1989'da düzenlenen yarışmanın büyük ödülünü Aydın Esen kazanmıştı. Bir sonraki yani 1998'de yapılan da ise Esen jüri üyesiymiş. Son yılların Fransa çıkışlı en önemli jazz piyanistlerinden, Türkiye'de de yakından tanıdığınız Baptiste Trotignon ise 2002'de 3.sü düzenlenen bu çok ciddi teşvik ödülüne ve de ardından uluslararası bir üne kavuşmuş durumda. 4. yarışma için son başvuru tarihi maalesef 15 Haziran'mış. Gelecek yıllara aday bekleriz... (www.civp.com)

Bir çok Amerikalı jazz'cı dahil, çok sayıda sanatçı ve de internet sayesinde kainata yayılan dinleyicilerine göre "Dünyanın En İyi Jazz Radyosu" Paris merkezli TSF (jazz şovenliği bile oluyor gördüğünüz gibi), dinleyicilerinin oylarıyla 2006'nın En İyi Jazz'cılarını seçti. Bakalım hem fikir misiniz?

Yılın en iyi yabancı enstrümental jazz'cısı: Brad Mehldau – "Day Is Done".

Yılın en iyi Fransız enstrümental jazz'cısı: Pierre Christophe – "Byard By Us".

Yılın en iyi jazz sesi: Elisabeth Kontomanou – "Waitin' For Spring".

Yılın en iyi blues, soul ve dünya müziği sanatçısı: Bebo Valdes – "Bebo de Cuba"...

Medyatik olması nedeniyle gittikçe ön plana çıkan "Victoires du Jazz / Cazın Zaferleri"ni ise Yılın Fransız jazz'cısı olarak akordeoncu Daniel Mille; Yılın Fransız keşfi, "Le Sacre du Tympan Topluluğu"; Yılın Fransız albümü daha önceki yazılarımızda epeyce üstünde durduğumuz Belmondo biraderler ve Yusuf Lateef'in "Influence"; Yılın Sesi, Yunan-Afrika kökenli Fransa doğumlu Elisabeth Kontomanou ve Yılın Yabancı keşfi genç kadın saksofoncu, Hollandalı Tineke Postma (Tineke 2006 MIDEM Genç Yetenek ödülünü de almıştı) arasında bölüşüldü...

Thomas Encho. Bu ismi şimdiden bir kenara yazın. Montauban Jazz Festivali her yıl çok genç jazz'cılara "Genç Yetenek" umut ödülü veriyor. Thomas piyano kadar kemanı da ustalıkla konuşturan 18 yaşında bir genç. Ödülünü 19 Temmuz'da, festival sırasında alacak.

YAYINLARDAN: Lucien Malson, çizgiroman Miles Davis, Jazz dergileri

Sosyolog, gazeteci, yazar, radyo jazz programcısı ve eleştirmeni 1926 doğumlu Lucien Malson'un ilk kez 1952'de yayınlanan "Les maitres du Jazz / Cazın Ustaları" adlı çalışması yarım yüzyılı aşkındır başucu kitabı olma özelliğini koruyor. Sonradan 10 baskı daha yapan eser, düzeltmeler ve 4 bölümlük yeni eklerle geçen ay Buchet-Castel yayınevince tekrardan basıldı. Armstrong, Bechet, Coltrane, Davis, Ellington, Getz, Holiday, Monk, Parker ve diğerleri özgün bir anlatımla tanıtılıyor...

Hem albüm, hem de çizgi romanlarla jazz sanatçılarını tanıtan enfes dizi Edition Nocturne yayınevinin "BDMUSIC" koleksiyonu Miles Davis'in 80. doğum yılına armağan, Jacques Fernandez imzalı 26 sayfalık pırıl bir kitap yayınlamış. Kitapta Davis'in bestelerinden derlenmiş iki de CD yer alıyor..

Jazz Magazine'nin Miles özel sayılarından yukarda söz etmiştik. Jazzman, Jazz Hot dahil üç büyük dergimiz son sayılarında geniş ve ayrıntılı yaz festivalleri ve konserlerle ilgili bilgi veriyorlar. Bu arada İstanbul Festivali de kısaca Jazzman'ın duyurularında çıkmış. Hatta Baku Festivali bile var. Darısı Afyon, Ankara, Bursa, İzmir ve ötekilerin başına...

Jazz Hot'un Mayıs sayısında jazz mesleğinde 30. yılını kutlayan gitarist Patrick Saussois, Haziran sayısında da daha önce kapak olma fırsatı hiç tanınmadığı için özür dilenen, "Cazın Neferi" namıyla maruf, saksofonun muhteşem ustası Amerikalı sanatçı Phil Woods ile ilgili hoş ve zengin birer dosya var...

Jazzman ise Mayıs'ta Miles'ın bebelerinden Marcus Miller'e "Bass Power" başlığıyla özel bir sayı hasrederken, Haziran'da erken yitirilmiş bir başka saksofoncu, ancak bu kez Fransız, Barney Wilen'i (4/3/1937 – 25/5/1996) ölümünün 10. yılında 15 referans albümüyle hatırlıyor...

ALBÜMLERDEN: Bojan Z, Alma Sinti, Trio Hadouk, de Wilde

2005'te "European Jazz Prize / Avrupa Caz Ödülü"nü kazanan Bojan Z, yeni bir albümü geçtiğimiz günlerde çıktı. "Xenophonia" (LBLC). 1968 Belgrad doğumlu Boşnak kökenli, 1988'den beri Paris'i kendine yurt edinen, tam adıyla Bojan Zulfikarpasiç, öncü – denemeci olduğu kadar sosyal ve hatta politik hassasiyetli eserler vermeğe devam ediyor. Sanatçı, marjinallik riskine karşın lezzetinden hiç bir şey kaybetmiyor. Balkan motiflerini hiç eksik etmediği eserinin, yaratıcılığının işte son kanıtı "Xenophonia". En müşkülpesentlerin bile oybirliğiyle görüşü tek kelimede birleşiyor: "Harika"...

Mayıs ayında jazz'da 30. yılını dolduran gitarist Patrick Saussois, "Alma Sinti" isimli topluluğuyla

Brad Mehldau

Lucien Malson

Fransız jazz'ında Roman geleneğini, moda olmazdan öncede sürdüren bir müzisyen. Hem 'Roman swing'ine çalan tarzı, hem geleneksel Fransız 'Musette'inin (popüler akordeon stili ve dansı) melodik nostaljisiyle "Nuits de Paris / Paris Geceleri"nin (Djaz Records/DAM) keyfini çıkartmak çok olası...

Kariyerlerini başından, 10 yıldan beri izlediğimiz iki orjinal müzisyen Didier Malherbe ve Loy Ehrlich "Duo Hadouk"tan "Trio Hadouk"a geçtiklerinden beri adeta bir 'gömlek' daha yükseldiler. Douduk (Düdük demeye gönlüm el vermiyor) ve okarina gibi Doğu, kora ve sanza gibi Afrika aletleriyle besledikleri enstrüman ordularıyla gerçekten özgün bir dili yakalayan sanatçılar "Utopies" (Naive) isimli en taze albümleriyle başarılarının bir rastlantı olmadığını kanıtlıyorlar. CD, uzman basında "Olay, Büyük Albüm" gibi nidalarla karşılandı. Albümde demirbaş üçüncü eleman vurmalı ustası Steve Shehan'ın yanı sıra Jon Hassel'in (tp) varlığı 'ütopyalara' bir başka inandırıcılık ve derinlik kazandırmış...

Betty Carter

mış. Aynen bir başka emektar, 21/12/1942 Atlanta doğumlu piyanist John Hicks gibi. Jazz'ın alçakgönüllü işçilerinden Hicks Art Blakey, Betty Carter, Woody Herman, David Murray, Pharoah Sanders gibi isimlerle çalışmış.

Girişte Miles Davis'den söz ederken bir zamanların efanevi mahallesi St. Germain des Pres'yi referans almıştık. Aradan geçen yıllar bu semti belli bir 'havalılığa' rağmen kültür merkezinden ziyade lüks bir ticaret merkezine dönüştürmüştü. Bir avuç idealist bu gidişata dur demek, "kaderin makus talihini" yenebilmek (pek zorda, hani az biraz değiştirebilmek) umut ve amacıyla 6 yıl önce "L'Esprit jazz / Caz Ruhu" diye bir faaliyete giriştiler. Donatienne Hantin anlaşılan 'ruhu sağlam' bir genç kadın (Kim bilir belki de ilk zamanlar "Kutsal Müzik" albümleri üreten bir firmada çalıştığı için, ancak 'iman' firmayı batmaktan alıkoyamamış), özellikle de jazz'a olan inancı sağlam. Doantienne yanına iki mahalleli 'imanlı' daha çekip "Jazz à St. Germain" buluşmasına kalkışmış (www.espritjazz.com). Bu yıl 9 Mayıs'la 20 Mayıs arasında 6.sı yaşanan festivale katılan Marva Wright, Lucky Peterson, Julien Lourau, Brad Mehldau, Eric Bibb, Jean-Jacques Milteau, Bertrand Renaudin ve Jacky Terrasson gibi ağır toplarla birlikte Ulusal Caz Orkestrası ONJ, Sorbonne Jazz Ensemble, Mahalle Itfaiye Fanfarı ve çeşitli gruplar bir kısmı sokaklarda olmak üzere 13 konser vermişler. Mayanın tuttuğunu söylemek için belki vakit erken, ama festivalin mahalleliye "eski ruhun özlemini" tattırdığını söylemek pek abes olmasa gerek. Aslında bu mahallenin çoğunluğu zengin, bohem ve arsız insanlarına jazz müziği dinleme isteği, sevgisi aşılasabilseler dahi ciddi bir kazanım sağlamış olurlar. Şapka, Donatienne ve arkadaşları! Devam...

Başladıklarımızla noktalayalım. Miles Davis 1989'da yayınlanan "Otobiyografi"'sinde şöyle yazıyor. "Juliette Greco ile tanışıncaya kadar hayatta tek sevdiğim şey müzikti. O bana müzikten başka şeyleri de sevmeyi öğretti. Halbuki sadece mimik, jest, vücut diliyle konuşuyorduk. Parmaklar ve gözlerimizle anlaşıyorduk... Bir gün Paris'te gazeteciler, fotoğrafçılar çevremi sardı. Güzel güzel sohbet etmeye başladık. Ben konuşmaz diye tanınırım. Gazeteciler sordu: 'Bizimle niçin konuşuyorsunuz?' Çünkü beni dinliyorsunuz, diye cevapladım. Fransa'da insanların büyük bir dinleme kapasitesi var. Hayatta, örneğin jazz kulüplerine gidip de çalan sanatçıyı dinlemeyenlerden nefret ettiğim kadar hiç kimseden nefret etmedim".

Hem sizi, hem de jazz dinleyeni bol meclislerde, serin ve jazz'ı bol bir yaz yaşamanız dileğiyle, esen kalın...

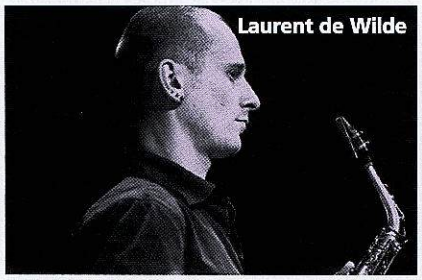
Laurent de Wilde

Washington doğumlu, 46 yaşındaki Fransız piyanist Laurent de Wilde son dönemin haklı yükselen değerlerinden. Elektro-jazz'ın en önde gelen temsilcilerinden Wilde çok güçlü akustik yanıyla oldukça hassas bir çizgide seyrettiği son albümü "The Present" (Nocturne) ile çok beğenildi...

Bertrand Renaudin

ŞAPKALAR: Chimkevitch, Hicks, Montrose ve Donatienne Hantin

Sahnedeki jazz sanatçılarından esinlenerek ürettiği litografilerle ünlenen Sacha Chimkevitch'i geçtiğimiz 14 Nisan'da yitirmişiz. 85 yaşındaki Fransız jazz ressamının bir çok eseri albüm kapağı veya kitap olmuştu.

30/12/1928 Detroit doğumlu besteci, saksofoncu, uzun süre Chet Baker gibi devlere eşlik etmiş Jack Montrose geçtiğimiz 7 Şubat'ta sessiz sedasız aramızdan ayrıl-

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Jackie McLean

Tanınmış saksofoncu ve jazz eğitmeni Jackie McLean geçtiğimiz Nisan ayinda 74 yaşında yaşama veda etti. McLean, 1970 yılından beri Hartford Üniversitesinde ders vermekteydi.

Jackie McLean, 2. Dünya Savaşı sonrasında bebop devriminin gerçekleştiği New York jazz sahnesinin yetenekli genç müzisyenlerinden biriydi. Daha ergen yaşlarda Bud Powell ve Miles Davis ile birlikte çalan sanatçı, Art Blakey ve Charles Mingus orkestralarındaki teşrik-i mesaisi ile genç yaşında önemli bir tecrübeye sahip oldu. Kısa bir süre sonra da kendi topluluklarını yönetmeye başladı.

McLean aynı zamanda, verimli bir besteci olarak, Charlie Parker'in kaçınılmaz nüfuzundan kişisel bir üslup ortaya çıkarmayı başaran ilk müzisyenlerden biridir de. Armoni konusunda bariz etkileri görülse de, buruk tonlaması ve ateşli cümleleri ile herhangi bir Parker müridi olmadığını kısa zamanda ispatladı.

McLean 1970 yılında, artık müziği icra etmek yerine öğretmeyi tercih ederek, Hartford Üniversitesinin Hartt Müzik Okulunda eğitmen oldu. 1980 yılında üniversitenin yeni kurulan ve Amerika'daki ilk girişimlerden biri olan, Afrika kökenli Amerikan müzik programı direktörlüğüne atandı. 2000 yılında ise Hartford üniversitesi bu programın adını Jackie McLean Jazz Enstitüsü olarak değiştirdi.

McLean son 25 yılda çok seyrek olarak sahneye çıktı ve sınırlı sayıda albüm yayınladı. Enerjisinin çoğunu eşi Dollie ile birlikte kurup yönettiği ve müzik, tiyatro, dans ve görsel sanatlar derslerinin verildiği Artists Collective adlı kültür ve eğitim merkezine adadı. 1990 yılında uzun bir aradan sonra New York'un ünlü Village Vanguard jazz kulübünde sahneye çıktı. Bu konuyla ilgili olarak bir röportajda, " Bir saksofoncudan öte bir müzik adamı olarak hatırlanmak istedim. Bu yüzden enstrümanımı bir kenara koyup insanlara yön vermeye çalıştım. Artists Collective 2 yıl içinde yeni binasına taşınacak ve müzik departmanı akredite lisans programı vermeye başlayacak. Artık içim rahat, şimdi yine saksofon çalma zamanı" demişti.

John Lenwood McLean 17 Mayıs 1931 tarihinde Harlem, New York'ta doğdu. Babası bir jazz gitaristiydi, o da 14 yaşında saksofon çalmaya başladı. Mahalleden komşusu ve yeni ortaya çıkan bebop akımının önde gelen piyanistlerinden Bud Powell, küçük McLean'deki yeteneği farkederek onu kanatlarının altına aldı. Başka bir komşusu olan tenor saksofoncu Sonny Rollins ile de birlikte çaldı ve kendi topluluğunu henüz kurmakta olan Miles Davis'in dikkatini çekti. Davis, 1951 yılındaki ilk kayıtlarında hem McLean'e hem de Rollins'e yer verdi

Jackie McLean kendi adına ilk albümünü 1955 yılında yayınladı. 1959 yılında Jack Gelber'in "The Connection" adlı uyuşturucu bağımlılığı ile ilgili tiyatro oyununda ve 1961 yılında bu oyunun Shirley Clarke'ın yönettiği sinema uyarlamasında rol aldı. Filmde eroinman bir jazz müzisyenini, yani kendisini canlandırdı. Eroin alışkanlığından bir süre sonra kurtuldu ve bir hoca olarak öğrencilerine sürekli uyuşturucunun zararlarını vurgulamayi misyon edindi.

50'li yıllarda iyi bir hard bop yorumcusu olarak tanımlanmışsa da 60'larda yayınladığı "Destination Out" ve "One Step Beyond" adlı albümlerle avant-garde, free jazz veya "New Thing" (Yeni Şey) olarak adlandırılan akımla yakınlaşarak çoğu dinleyicisini şaşırttı (ve kaçırttı). Free jazz'ın babası kabul edilen Ornette Coleman'ı "New and Old Gospel" adlı albümünde sideman olarak kullandı. Normalde McLean gibi alto saksofon çalan Coleman bu albümde yalnızca trompet çaldı.

Gene de Jackie McLean müziğini kategorize etmekten çoğu zaman kaçındı. Bu konuyla ilgili bir soruya şöyle cevap vermişti: "Artık bir bebop veya free jazz müzisyeni olmaktan çıktım. Nerede olduğumu bilmiyorum; herhalde gelmiş geçmiş tüm saksofoncuların arasında bir yerlerde kaybolmuş durumdayım".

Derleyen: Viktor Bensusan

Bill DeArango

Bebop devrinin az bilinen öncü gitaristlerinden Bill DeArango geçtiğimiz yılın sonunda 85 yaşında öldü. Charlie Parker ve Dizzy Gillespie'nin sürüklediği bebop akımında ilk yıllarında kayda değer bir gitarist yoktu. Bill DeArango New York'a yerleştikten sonra soluğu jazz'da cesur adımların atıldığı 52. Sokak'taki kulüplerde aldı. Çoğu gitaristin aksine, akor basmaktan veya kopuk ritm stilinde çalmaktan özellikle kaçınıyordu. Bunun yerine bebop saksofoncularını andıran yıldırım hızındaki tek nota dizilerini çalmayı tercih ediyordu.

1996 yılında yapılan bir söyleşide "Kafamı piyanist ve saksofonculara takmıştım. Bazen plakta dinlediğim Art Tatum'a gitarımla eşlik ediyordum. Lester Young da süratli ama sakin stiliyle beni etkilemişti" demişti. DeArango, 40'lı yıllarda hem jazz kulüplerinin hem de plak stüdyolarının peşinden koştuğu bir isimdi. 1945-1947 yılları arasında saksofoncu Ben Webster'in grubunda çaldı. Daha sonra kendi gruplarını yönetti ayrıca şarkıcı Sarah Vaughan, saksofoncu Don Byas ve vibrafoncu Red Norvo gibi dönemin popüler müzisyenlere eşlik etti. Bu süre zarfında Charlie Parker'in "Anthropology", Dizzy Gilespie'nin "Night in Tunisia" ve Thelonious Monk'un "52nd Street Theme" gibi erken dönem bebop kayıtlarında da yer aldı.

Bill DeArango 1921 yılında Cleveland'da doğdu. Bir Dixieland topluluğunda çalıştığı dönemde modern jazz'ın cesur ve progresif tarzı ilgisini çekti. Kendini, birinci sınıf bir bebop gitaristi olarak kanıtlamak üzereyken müzik piyasasındaki ticari baskılardan rahatsızlık duymaya başladı ve ani bir kararla 1948 yılında New York'u terkederek Cleveland'a döndü

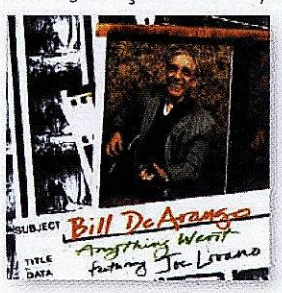

1954 yılında yayınladığı ve beklenen üstünde satış rakamı elde eden bir albüm ve Cleveland'da arada bir çaldığı kulüpler dışında ortalıkta pek gözükmedi. 60 ve 70'li yıllarda Cleveland'da hem jazz ve rock'n roll müzisyenlerinin hem de dinleyicilerinin uğrak yeri haline gelen bir müzik mağazası işletti.

O dönemdeki diğer jazz gitaristlerinin aksine, DeArango rock müziğine yoğun bir ilgi gösterdi ve stilini günün şartlarına göre geliştirdi. Güçlü amfiler ve elektronik pedaller kullandı; Jimmy Hendrix'ten esinlenerek gitarına *wah-wah* pedalı bağlayarak tınısını deforme etti. Şehirdeki rock toplulukları ile birlikte çaldı; kimilerinin "heavy-metal jazz" adını verdiği müziğini bu toplulukların albüm ve performanslarında sergiledi. 1989 yılındaki bir söyleşide en sevdiği müzisyenlerin Duke Ellington ve Prince olduğunu beyan etti.

1970'lerin sonunda yeniden New York'a taşındı ve piyanist Kenny Werner ile bir albüm kaydetti. Artık standart armoni ve ritmlerden iyice uzaklaşarak serbest doğaçlama kulvarlarında dolaşmaktaydı. 1984 yılında Cleveland'a temelli olarak döndü. Sonrasında, klasik ve modern yaklaşımları birleştirdiği çalışmaları ile kendini Amerikan jazz dünyası içinde kabul ettirdi.

Yıllar önce Cleveland'daki mağazasında müzikal anlamda akıl hocalığı yaptığı gençlerden biri olan saksofoncu Joe Lovano ile 1993 yılında "Anything Went" adlı son albümünü yayınladı. 1999 yılından itinbaren huzurevinde yaşamasına rağmen arada bir kulüplerde çalmayı sürdürdü. 2003 yılında, Bill DeArango'ya Cleveland Tri-C Jazz Festivali tarafından yaşam boyu başarı ödülü verildi.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Don Alias

Jazz ve pop dünyasının en aranılan perküsyonistlerinden olan ve kariyerinde Miles Davis, Nina Simone ve Joni Mitchell gibi kategoriler üstü sanatçılara eşlik etmiş olan Don Alias, 28 Mart 2006 tarihinde 66 yaşında aramızdan ayrıldı.

Charles Donald Alias, Karayip kökenli bir ailenin çocuğu olarak New York'ta dünyaya geldi. Perküsyonu sokaklarda el davulu çalan Kübalı ve Porto Ricolu müzisyenlerden öğrendi Lisedeyken, Eartha Kitt Dans Vakfı'na bağlı kurslara yazılıp *conga* dersleri almaya başladı. Kısa zamanda Kitt'in ilgisini çekti ve Kitt onu 1957 yılında Newport Jazz Festivali'nde kendisine eşlik edecek olan Dizzy Gillespie orkestrasının bir üyesi olarak sahneye çıkardı.

Don Alias, ailesinin isteği üzerine Boston'daki bir üniversitede biyoloji eğitimi almaya başladı. Akşamları ise Boston'un jazz kulüplerinde sahneye çıkmaktaydı. Bu vesile ile şehrin ünlü Berklee Müzik Okulunun öğrencilerini de tanıma imkanı buluyordu. Basçı Gene Perla onlardan biriydi. Perla, Nina Simone'un topluluğunda ona, komple davul seti hiç çalmamış olmasına rağmen, davulcu olarak iş ayarladı. Alias bu zorluğu da aşarak davulda ustalaştı ve bir süre sonra Simone'un müzik direktörü oldu.

Yaptığı çalışmalar o yıllarda yine 'deri değiştirmekte' olan Miles Davis'in dikkatini cezbetti: "Bitches Brew" albümü için jazz ve rock ile ilgili herşeyi harmanlamaya çalışan Miles, Don Alias'ı konuk perküsyonist olarak stüdyoya soktu. Ama Alias albümdeki "Miles Runs the Voodoo Down" adlı parçada Jack DeJohnette ile birlikte perküsyon değil davul çaldı. New Orleans'taki

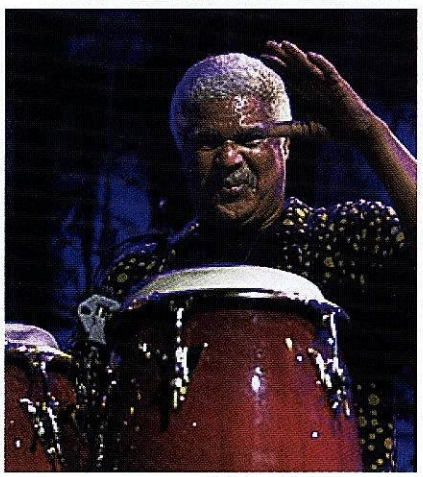

geçit gösterilerinden feyz alarak çaldığı senkoplu *beat*'i belki de albümdeki en unutulmaz rtimlerden biridir.

Don Alias, 1979 yılında Joni Mitchell'in grubuyla davulcu olarak turneye çıktı. Saksofonda Michael Brecker, gitarda Pat Metheny ve basta Jaco Pastorius'un yer aldığı grubun turne albümü "Shadows and Light" oldukça başarılı bir satış grafiği çizdi.

Alias, perküsyonist olarak da şarkıcı Roberta Flack, alto saksofoncu David Sanborn ve piyanist Herbie Hancock'un gerek konser gerekse albüm çalışmalarında sıklıkla yer aldı. Bir *conguero* olarak ritm bölümünün sound'una çok şey katmasına rağmen ön plana çıkmayı seven müdahaleci bir tarzı hiç olmadı.

Bunun dışında arkadaşı basçı Gene Perla ve saksofoncu Steve Grossman ile Stone Alliance adlı bir *electric fusion* grubu kurdu. Ayrica Montreal'de Quebec'li müzisyenlerden oluşan ve isminde de bunu çağrıştıran Kebekwa adlı bir topluluğun kurulmasına ön ayak oldu.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

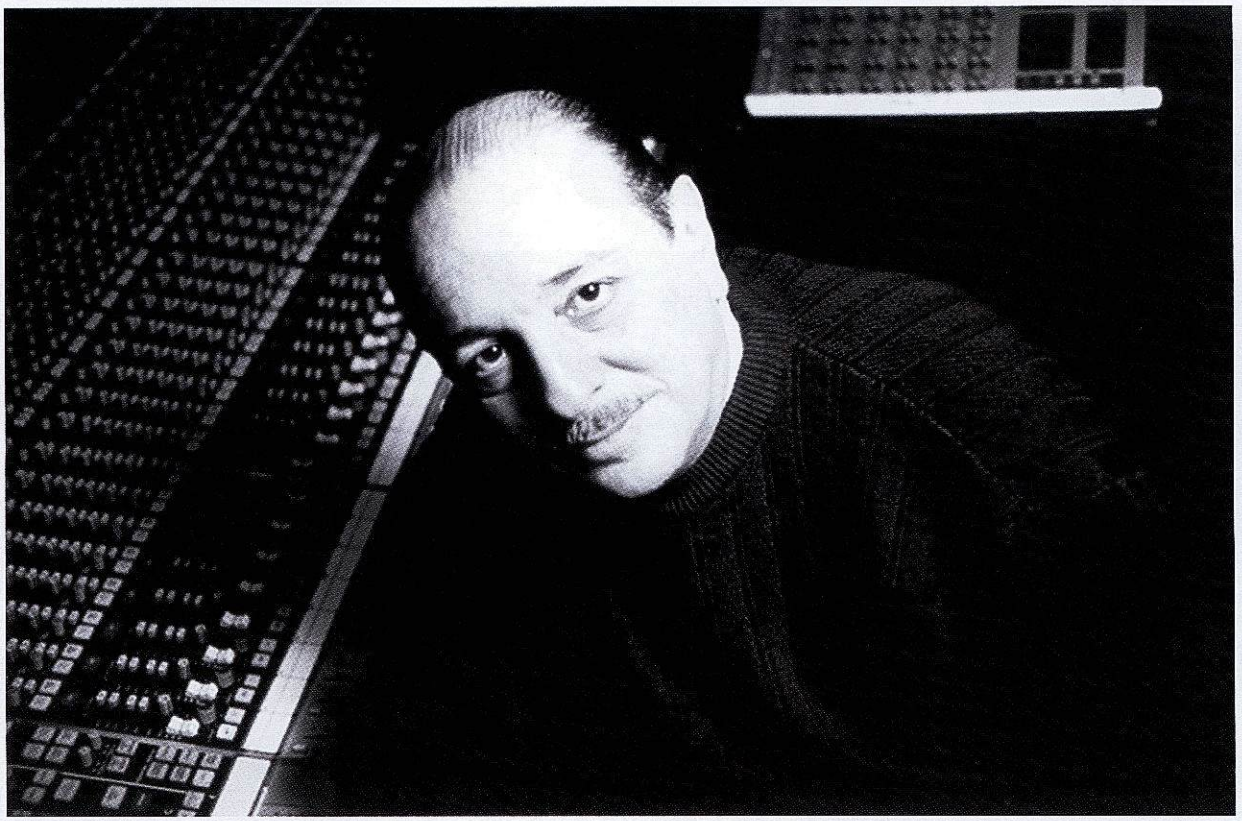

Arif Mardin kansere yenik düştü

Önemli müzik yapımcısı ve aranjörlerinden Arif Mardin, pankreas kanserine yenik düşerek, 74 yaşında New York'ta hayata gözlerini yumdu.

Arif Mardin, Barbra Streisand, Phil Collins, Roberta Flack, Bee Gees, Bette Midler, Aretha Franklin gibi çok sayıda ünlü sanatçıyla çalışmış, son olarak da Norah Jones'u müzik dünyasına kazandırmıştı.

20. yüzyılın en önemli müzik yapımcılarından, 12 Grammy sahibi Arif Mardin, dün gece New York'ta yaşamını yitirdi. 40 yıllık meslek hayatında uluslararası başarılara imza atan Arif Mardin, pankreas kanseri nedeniyle vefat etti.

Mardin'in cenazesi önümüzdeki hafta içinde İstanbul'da toprağa verilecek; tarih ve yer aile tarafından daha sonra ilan edilecek.

Arif Mardin kimdir?

Dünyaca ünlü müzik yapımcısı Arif Mardin, 1932 yılında İstanbul'da doğdu. Jazz müziğine duyduğu ilgiye rağmen üniversite eğitimine, İstanbul Üniversitesi (İÜ) Ekonomi Bölümü'nde başlayan ve London School of Economics'te devam eden Mardin'in hayatı, 1956'da caz ustası Dizzy Gillespie ve aranjör Quincy Jones'la tanışmasıyla birlikte değişti. Arif Mardin, müzik dünyası için büyük önem taşıyan "Quincy Jones" bursunu alarak, Boston'daki Berklee Müzik Kolejinde eğitim almaya hak kazanan ilk burslu öğrenci oldu. Meslek hayatına 1963 yılında Nesuhi Ertegün'ün asistanı olarak Atlantic Records'ta başlayan Mardin, 1969-2001 yılları arasında şirketin başkan yardımcılığı görevini yürüttü. Her ikisi de Atlantic Sound'unu dünyaya kabul ettiren kişiler olarak kabul edilen Ahmet Ertegün ve Jerry Wexter'la birlikte bir çok projede çalışan Mardin, Bee Gees'le yaptığı "Jive Talkin"le dikkatleri çekti.

Average White Band'ın "Pick Up The Pieces", Phill Collins'in "Against All Odds" ve "Separate Lives", Chaka Khan'ın "I Feel For You" gibi parçalarıyla listeleri zorlayan Mardin, çalışmalarıyla 60'a yakın Altın ve Platin Plak Ödülü ile 15 Grammy Ödülü'ne aday gösterildi.

1990'da Ulusal Kayıt Sanatları ve Bilimleri Akademisinin Ünlüler Listesine seçilen Arif Mardin, aynı yıl Türk Amerikan Dernekleri Birliği tarafından "Yılın Amerikalı Türk'ü" seçildi. Mardin, 1992'de Los Angeles Sefarad Topluluğu tarafından, Türk ve Yahudi toplumlarının 500 yıllık dostlukları anısına "Shofar of Peace" ödülüyle onurlandırıldı.

Aynı yıl Bette Midler'ın ABC'de yayınlanan filmi "Gipsy"nin müziklerini besteleyen Arif

Mardin, 1996'da "Original Broadway Cast Album of Smokey Joe's Cafe: The Song of Leiber and Stoller" için hazırladığı çalışmasıyla 6. Grammy ödülünü kazandı.
Mardin, 1997'de Atlantic Records-Ahmet Ertegün tarafından verilen "NARAS Heroes Ödülü"nün sahibi oldu. 1998 yılında Warner Brothers tarafından gerçekleştirilen "Why do Fools Fall In Love" filminin müziklerini besteleyen Mardin, Ayrıca Bette Midler'in "Batshouse Betty" ve Diana Ross'un "Everday is a New Day" albümlerini yaptı.
[Not: Muammer Yanmaz'ın izniyle kullanılmıştır.]
Mardin'in son çalışması "Jewel's Joy"un yeni yıl şarkılarına yer verdiği "A Holiday Collection" albümü oldu. 2001'de Ulusal Kayıt Sanatları ve Bilimleri Akademisi tarafından "Trustees Award"la onurlandırılan sanatçı, sakat çocuklara müzikle terapi tedavisi uygulayan Nordoss-Robbins Vakfı tarafından "Yılın Adamı" ödülüyle onurlandırıldı.

"Farklı türlere getirdiği yaratıcılık"

Atlantic Records'un kurucusu Ahmet Ertegün'ün, "Bir çok yapımcı her yeni projede bir parmak izi gibi tınıyı işlerken, Arif Mardin, farklı türlere getirdiği yaratıcılığıyla müziğe kendi damgasını vuruyor" dediği Mardin, 2001'de Atlantic Records'tan emekli oldu.
Mardin, aynı yılın Eylül ayında üstlendiği EMI'ın Eş Başkanlığı ve Manhattan Records'un Genel Müdürlüğü görevlerini 2004 yılına kadar sürdürdü.
EMI'daki ilk işi olarak üstlendiği Norah Jones'ın "Come Away With Me" albümüyle "Yılın Yapımcısı" Grammy ödülünü kazanan Mardin, daha sonra Jones'ın ikinci albümü "Feels Like Home"u da birlikte gerçekleştirdi. 2004'te oğlu Joe'yla birlikte Queen Latifah'ın plağı "The Dana Owens Album" için 6 parça gerçekleştiren Arif Mardin, 2004 Haziran ayında RP International tarafından verilen "Lester Sills Yardımseverlik Ödülü"nün sahibi oldu.
Oğluyla birlikte görme özürlü sanatçı Raul Midon'un ilk albümünün de yapımcılığını üstlenen sanatçı, Aretha Franklin'le birlikte "A House is not a Home" parçasını kaydetti.
Hayatının 48 yılını eşi Latife Mardin'le birlikte geçiren Arif Mardin, aynı zamanda Türkiye'de halkla ilişkiler sektörünün kurucusu Betül Mardin'in de kardeşi. Sanatçının, Berkeley mezunu oğlu Joe da kendisi gibi yapımcı ve aranjör olarak çalışıyor. Kızı Julie ise tanınmış bir avangard fotoğrafçı.
Bee Gees, Phil Collins, Roberta Flack, Aretha Franklin, Chaka Khan, Bette Midler, Modern Jazz Quartet, Barbra Streisand ve Norah Jones gibi isimlerle yaptığı çalışmalarla son kırk yılda popüler müziğe yön veren dünyadaki en önemli isimlerden biri olan Arif Mardin, Türk Amerikan Derneği ile Türkiye Cumhuriyeti Kültür ve Turizm Bakanlığının ortaklaşa verdiği "2006 Kültür ve Sanat Dalında Üstün Başarı Ödülü"ne layık görüldü. Son olarak Norah Jones, Diana Reeves, Raul Midon'un albümlerine değerli imzasını attı. Jazz'dan sanılanın aksine hiç kopmadı. 1960-1980 arası iki plak yaptı. 1969'da çıkardığı 'Glass Onion', pop ve soul parçalar üzerine yaptığı jazz düzenlemelerini kapsıyordu. 1974 yılında çıkan 'Journey' albümünde ise tümüyle kendi beste ve düzenlemeleri yer alıyordu. Her iki albümdeki parçaları jazz dünyasının önemli müzisyenleri seslendirmişti. Son dönem yine klasik müzik ve modern büyük orkestra çalışmaları yaptı. Örneğin; WDR Big Band için yazdığı 'Suite Fraternidad', 1993 yılında çıkan 'Jazzpana' albümünde yer aldı.
Her ne kadar kendisi emekli olduğunu ve bayrağı oğlu piyanist aranjör Joe Yusuf Mardin'e verdiğini söylese de müziğin içinde oldu hep. En son 'Piyano Süiti' ile 'Yaylı Çalgılar Dörtlüsü İçin Üç Karalama' adlı besteleri 13 Mayıs 2006'da İş Sanat'ta Hüseyin Sermet tarafından seslendirildi. Konser bu iki eserin dünya prömiyeriydi.
Arif Mardin'in ödülü geçtiğimiz günlerde New York'ta düzenlenen törenle, oğlu Joe Mardin'e sunulmuştu. Ayrıca bu yıl 40'ıncısı düzenlenen Montreux Jazz Festivali'nin akşam programı da dünyaca ünlü müzik adamı Arif Mardin'e ithaf edildi.

Norah Jones ve Arif Mardin

Filiz Küçük
filizkucuk@yahoo.com

Ayşegül Yeşilnil

Ayşegül Yeşilnil'i tanıyanlar etrafına saçtığı pozitif enerjiyi ve yılmadan çalışma azmini bilirler. Hayata mı küstünüz? Bir sorun yaşayıp başa çıkamadınız mı? Yaptınız iş ne olursa olsun, zorlukları size külfet mi gelmeye başladı? Bu röportajı okuyun ve yaşama aşkının ne olduğunu görün, işinize sımsıkı sarılın. Yetenekli, akıllı, kendini ve yaşamayı seven, çağdaş bir Türk kadının tüm içtenliğiyle verdiği yanıtlar...

Türkiye'de kadın olmanın ya da kadın müzisyen olmanın zorlukları nelerdir?

Bu nasıl bir kadın olduğunuza bağlı biraz da. Kimliğiniz, karakteriniz, gücünüz, korkularınız, yetenekleriniz, inadınız, tutkularınız... İşte onlar sizi nerelere doğru yolculuğa çıkarıyor ve bu öylesine derin bir konu ki... Örneğin hava karardığında sahil yolunda yürürken yaşadıklarınız, Türkiye'de kadın olmanın zorluğudur. Kim olduğunuz değil, yalnızca kadın olduğunuz için farklı davranış biçimleri ile karşılaştığınızda, yaşanılanlar zorluktur. Her şeyden önce güvene çok büyük gereksinim var. Atatürk sayesinde kadınların birçok ülkeden, çok daha önce haklarına kavuştuğu bir cumhuriyet Türkiye'sinde doğmuş olmanın ayrıcalığını yaşıyoruz. Ben Türkiye'de kadın olarak değil, Türkiye'de yaşayan bir insan, bir sanatçı olarak yaşadığımız zorlukları düşünüyorum. Hele hele yaşamını sadece sanat yaparak sürdürmeye çalışan insanların yaşadıkları gerçekten zorluktur. Kadın müzisyen olarak, 1987 yılından beri yorumladığım jazz müziği alanında, hala bir albüm çıkaramamış olmam zorluktur. Ne kadar çok emek verseniz de, hayatınızı adasanız da, eğer bir jazz albümü sahibi değilseniz sizi davet etmeyi ve sanatınızı izlemeyi aklının ucuna bile getirmeyen, sığ düşünce sahibi festival yöneticileri ve organizatörlerle, ne yazık ki aynı sektörü paylaşıyor olmak zorluktur. Henüz bir arabanız yokken ve İstanbul'un diğer ucuna jazz söylemeye, dolmuşla giderken yaşadığınız, çok farklı dünyalardan, çok farklı dünyalara yaptığınız keskin geçiş zorluktur. Yağmurda sırılsıklam ıslanıp, bir araba tarafından saçlarınıza sıçratılan korkunç bir çamur parçasını, şarkılarınızı söylemeden 15 dakika önce, ağlayarak jazz kulübün tuvaletinde yıkamak zorunda kalmak zorluktur. Hiç bir zaman kulisiniz olmadığı için, şarkı söylemeden önce konsantrasyon sağlayamamanız, şarkılarınızı düşünmeniz gerekirken, o anda size anlamsız gelen cümleleri mecburen dinlemek zorunda olmak zorluktur. Giysilerinizi olması gereken değil, olmaması gereken yerde değiştirmeniz zorluktur. Karda çok uzun bir yolculukla jazz kulübe gidip, kimsenin gelmemesi sonucu evinize dönmeniz, zorluktur. Aldığı riskleri müzisyenlere yükleyen kimi işletmelerin gecenin sonunda "kusura bakmayın" demesi zorluktur. "jazz'ı sevdirmelisiniz, bunun için fedakârlık size düşmektedir"ler zorluktur. Buzdolabınızda sadece su olduğu günleri de yaşamış olmak zorluktur. Eşi de idealist bir müzisyen olan bir kadın olmak da zorluktur. "Aaaa bu şarkılar dinlemek için olmuş diyen" egemen müzik piyasasının 9/8'lik prodüktörlerinin ofislerinden, düzgün cümleler kurarak ayrılıyor olmak zorluktur. Konser vermeye gittiğiniz şehirde, kıymetli müzisyen dostlarınıza da sizinle aynı standartta oda verilmezse konseri iptal edeceğinizi söylemek zorunda kalmak, zorluktur. Bazen de mesleğinde en fazla paylaşıma değer verip, hırslı olmamak zorluktur. Sonuçta yaşadığınız her şey jazz'ın zaten "ta kendisidir"! Bunlar şu anda aklıma gelenler. Bir de ressam Ayşegül Yeşilnil olarak yaşadıklarımı düşündüm şimdi ve "Aman Tanrım!" diyorum, sonuçta hem jazz şarkıcısı, hem de ressam olarak yaşadıklarımı belki de kitap haline getirmeliyim. Uç noktada iki meslek... Nezih Yeşilnil'in çok sevdiğim bir cümlesi var: "Yanlış yolda, doğru adımlarla ilerliyoruz". Elbette ki yol çok doğru, seçkin ve çok kıymetli. Zaten sadece sanata olan inancım ve inadımla tutundum hayata. Tüm iyimser yaklaşımımla, dileğim şu ki, yaşamdan geçip gittikten sonra değil, henüz "yaşıyorken", çok daha fazlasını hak ettiğimizi bildiğim güzellikleri görürüz. Tıpkı Âşık Veysel'in deyişi gibi "Uzun ince bir yoldayım, gidiyorum gündüz gece".

Ayşegül Yeşilnil kendini müzik piyasasına ya da camiasına kabul ettirmek için nasıl bir süreçten geçti?

Hiçbir zaman kimseye kendimi "kabul" ettirmek gibi bir kaygım olmadı. Sadece yüreğimden gelen sesleri söyledim ve bu da doğrudan başka yüreklere ulaştı. Paylaştığım muhteşem güzellikler oldu. Zorlukların yanında yaşanılan güzellikler de olmasa zaten nasıl bunca zamandır sanat üretiyor olabilirdim? Profesyonel olarak jazz

söylemeye 1987 yılında Nezih Yeşilnil ve Önder Focan'la başladım. Zaten bunca yıldır en çok sahne aldığım, seslerinden çok şey öğrendiğim iki değerlim onlar. Beraber ne çok ses paylaştık. O kadar çok şeyi sahnede öğreniyorsunuz ki... Çok şanslıyım ki, ülkemizdeki en iyi müzisyenlerle müzik yaptım. Nezih Yeşilnil ve Önder Focan'ın yanı sıra, sahneyi en çok paylaştığım dostlarım Neşet Ruacan, Selim Benba, Deniz Dündar, Cengiz Baysal, Yahya Dai. Ancak yine ülkemizin değerli tüm müzisyenleriyle de, müziğimizi dinleyicilerimize sunduk. Ben hepsini ailem olarak görüyorum ve aslında çok büyük bir aile de değiliz. 11 yıl önce sözlerini yazdığım, Nezih Yeşilnil'in bestelerini ve düzenlemelerini yaptığı "Rüzgara Şarkılar Söyle" adlı albümümde Bülent Ortaçgil, Erkan Oğur'un da katıldığı neredeyse bir müzisyen ordusu çaldı, sevdiğim herkes. Ama kızanlar oldu bana "ben niye yoktum?" diye. Kısmet olursa 2. albümde yine sürpriz isimler olacaktır mutlaka, belki de çok sürpriz isimler... Çok fazla jazz kulüp çalışması ve çok konser yaptım. Müziğimde ise teknikten daha çok duygu ön planda oldu. Sadece duygularımı paylaştım. Neyse ki konser kayıtlarım var. Onlar en büyük hazine benim için. Dinleyicimle bire bir yaşadığım "ateş" burada işte. Suya yazı yazmadığınızı da sadece zaman içerisinde anlıyorsunuz. 19 yıllık sanat yaşamımı izleyen, 8 dernek ve vakıftan oluşan "İzmir'i Sevenler Platformu" hiç beklemediğim bir sırada bana hayatımın en anlamlı ödülünü verdi. Sonuçta, beni çok duygulandıran nedenlerden dolayı, her iki profesyonel sanatım için bunca yıl adına verdikleri "Başarılı Kadın Önderi Onur Ödülü"nü aldığım zaman anladım bunu. Koskoca bir Atatürk resmi önünde yine üzerinde, Atatürk olan ödülü alırken, yaşadığım heyecanı anlatamam. Demek ki birileri sizi ve gelişiminizi izliyor.

Başarılı kadın müzisyen sayısı az. Neden sizce?

Kadın ve sanatçı olmak büyük özverileri de beraberinde getiriyor. Evet, sayı olarak az. Ancak iyi bir genç kuşak da geliyor. Farklı müzik alanlarına da bakacak olursak, dünyada adını duyurmuş başarılı kadın müzisyenlerimiz var neyse ki. Kadın sanatçı, evini ve hayatı koordine etmekle, çocuk doğurup anne olmakla ve daha birçok şeyle bölünebiliyor ya da yavaşlayabiliyor, zaman kaybediyor. Sadece sanatına yoğunlaşabilenler mesleklerinde daha başarılı olabilme şansına sahip. Etraflarında sürekli hayatını kolaylaştıracak insanlara sahip kaç kadın sanatçı var?

Türk kadınının hayattaki duruşu hakkında neler düşünüyorsunuz?

Laik ve çağdaş Türk kadını imajının yurtiçi ve yurtdışına yerleşmesi gerek. Kadınlarımız hala ezik, hala dayak sorunları gündemlerde. Üstelik Anadolu topraklarının kadınlarıyız. Anaerkillik üzerine kurulu medeniyetlerin gelip geçtiği topraklarda doğmuşuz. Ne büyük bir şans ki, yasal haklara çok önceden kavuşmuşuz. Laik bir toplumuz. Düşlediğim ise, daha ayağı yere basan, güvenli ve eğitimli kadınların çoğunlukta olduğu bir Türkiye. Ama her şeyden önce eğitim. Onlar anne olduklarında, çocuklarını bilinçli yetiştirecekler ki, günümüzde yaşanan akıl almaz yaraları saracak nesiller oluşabilsin. Sabahları TV kanallarında solucan gibi kıvrılarak, şuursuzca göbek atan kadınları gördüğümde "Tanrım ülkemdeki Türk kadını imajı böyle olmamalı" diyorum. Türk kadını çok pompalanan yoz kültüre değil, gerçek kültüre prim vermeli. Doğurgan, ana, anaç cinsiyetin, toplumun temel taşı olan aileyi yapılandırmasında önemi çok daha fazla söz sahibi olacağı alanlarda varolmalı. Bilim, sanat ve sporda daha çok varolmalı ve meclisimiz çağdaş Türk kadınlarıyla dolu olmalı.

Ayşegül Yeşilnil, Ayşegül Yeşilnil olmasaydı Ayşegül Yeşilnil'i dinler ve beğenir miydi?

Çok ilginç soru. Şimdi, bedeninin dışına çıkıp bakan bir ruh gibi olmalıyım. Evet, severek dinlerdim. Sıradan şeyler yapmayan bir kadını, birisini taklit etmeyen, çılgın sürprizlerle dolu bir kadını, aynı şarkıyı hep farklı biçimde ve heyecanda söyleyen bir kadını dinlemek beni mutlu ederdi. Beğenir, hatta ba-yı-lır-dımm.. :) İşte o zaman, her iki sanatında da herkesten önce kendini şaşırtmayı seven, hiç bir zaman salon şarkıcısı zihniyetinde olmayan, son şarkıyı söyleme zamanı geldiğinde çok ama çok üzülen bir kadındır dinlediğim. Gözlerini kapatıp yüreğini sonuna kadar açan bir kadındır dinlediğim. Şarkısının bir yerinde, birden bire doğaçlama söylemeye başlayıp özgür ruhuna konuk olduğum bir kadındır dinlediğim. Bazen çocuksu, hınzır, kabına sığamayan, sınır tanımayan, coşkusu ve ritmik oyunlarıyla dinleyicisini şaşırtan, bazen de en derin aşk şarkılarına doğru dolu dingin bir yolculuğa çıkaran, bir kadındır dinlediğim. Düz çizgisi olmayıp, en dip ve en tepe hislerde, en tiz ve en pes seslerde gezinen, kendisiyle barışık bir kadındır dinlediğim. Sahnede çok müzisyen olsa bile tek bir ruha davet edici, birleştirici, kendini hep bir enstrüman olarak gören, duygularını öncelikle ekibinle paylaşan bir kadındır dinlediğim. Sıcacık ve en "sahici" hisleriyle söylediğini bildiğim bir kadındır dinlediğim. Kendini tekrarlama tuzağına düşmemek için, zaman zaman aniden ortadan yok olmayı seçen bir kadındır dinlediğim ve sevdiğim. Evet, bu ilginç soru dışarıdan kendime bakmamı ve içimi seyretmemi sağladı. Ben de en içten duygularımı paylaştım sizlerle.

Türkiye'de müziğin gidişatı hakkında neler düşünüyorsunuz?

Bu konuda birileri durmadan iyilik, birileri de kötülük üretmeye çalışıyor. Kocaman bir müzik mozaiğine sahibiz. Her çeşit müzik var ve kim neye ihtiyacı varsa onu dinliyor. Kaliteli müzik dinleyen insanların sayısı az değil. Ama onlar, ihtiyaç duydukları şarkıları çok özlediler. Bu noktada en büyük görev "yüce medya"mıza düşüyor. Nedeni ise, onların doğruyu ve iyiyi bildirmeleri ve seyrettirmeleri, popüler olanın dışında olan bitenlerle yakından ilgilenip ve bunu insanlara ulaştırmaları gerekir. Yapanlar var, ama sınırlı sayıda. Sektörler birbirine zincirle bağlı. Ancak doğru halkalar yan yana olmalı. İyiyi sunarsanız

kulaklarınız kötü sesleri dinlemeyi bırakacaktır. Halkımız bunları hak etmiyor. Ekranlarda boy gösteren kağıttan yıldız kırpıntılarını yaratan zihniyet, bu işe emeğini, yıllarını vermiş gerçek sanatçılarla ki üzülerek "gerçek" sıfatı koyuyorum önüne, artık ilgilenmek zorunda. Söyleyecek sözü olamayan insanlar topluma ne kazandırabilir ki? Bu uyutma politikası fazla uzun sürdü. Sevgiler dondu adlı şarkımdaki gibi "Ve pireler tellal oldu". 11 yıl önce yazdığım şarkıların hala radyolarda çalınabiliyor olması, müziğimin eskimediğini ve birilerinin hala sahip çıktığını gösterir. Bu ise, ses ve sözlerinizin doğrudan kalbinizden çıkması ile doğru orantılı. İşte bu durumda, yaptıklarınız eğer sahici ise, diğer kalplere doğrudan ulaşıyor. Neden bunca yıl 7-8 tane daha albüm yapmadım? Bu soruyu hep alıyorum. Eğer hayata söyleyecek sözünüz varsa söylersiniz, zorlamasız, hesapsız, kitapsız, tuzaksız. Bunca yıl biriktiler, ama şimdi sanırım zamanı geldi. Diğer önemli konu ise, korsan CD sorununun derhal çözümlenmesi gerek. Onca emek verilip ertesi gün yasadışı tezgahlarda olmayı kimse göze almak istemiyor. Prodüktörlerin, destek verecek kurumların, organizatörlerin, konser salonları yöneticilerinin ve medyanın tarihi görevleri var. Ülkesinin sanatını seven kültürlü insanlar elbette ve neyse ki var ama daha da fazla olmalı.

Müziğinizi neler besliyor?

Yaşadıklarım, bilgilerim, dünya görüşüm, hayallerim, hayal kırıklıklarım, umutlarım, dibe vurmalarım, sevinçlerim...

Türkiye'de jazz şarkıcılığı ve resim sanatını profesyonel olarak yapan tek kişisiz. Birbirlerine etkileri ve diğer sanatlara ilginiz?

Yıllardır jazz resimleri çiziyorum. Müziği resmediyorum. Sonra masal-mitoloji serisi geldi. İsveçli ünlü bir rock grubu olan "İubar", Stockholm'den kalkıp atölyeme geldiler. Onlar atölyemde performans yaptılar. İstedikleri ise, müziklerinden etkilenip resim yapmamızdı, ben ve Esma Erdok resimler yaptık. Bu harika proje sonucu ortaya çok emek verilmiş tablolar çıktı. Stockholm Rookie 2005 Müzik Festivali'nde barkovizyonda tablolar gösterilirken önünde konser verdiler. Bunlar farklı sanatların güç birliği. Tuvalin zeminine, şarkılarının Türkçe ve İngilizce sözlerini yazarak üzerine resmimi yaptım. Ülkelerimizi, sanatlarımızı birleştirdim. Sanatın birleştirici gücünün, böylelikle sınırları yok ettiğini gördük. Ayrıca, fotoğraf sanatını çok seviyorum. Profesyonel reklam fotoğrafçılığı alanındaki saygın isim, Mehmet Kısmet ile çalışmalar yaptım. Ben sanat yönetmenliği yaptım, platolar hazırladım, Mehmet Kısmet ise harika fotoğraflarını çekti. Güzel Sanatlar'da okurken zaten 2 yıl da fotografi eğitimi almıştım. Durmadan fotoğraf çekiyorum. Ressam olduğum için ise tabii farklı kareler gördüklerim. Zaten, resim gibi bakıyorum. Son olarak, 1 ay önce "Kutsal 1001 gece hayvanları" adlı 16. kişisel sergimi açtım. 3 tablomun koreografisi Deniz Dener tarafından hazırlandı ve müthiş bir dans gösterisiyle sunuldu. Her zaman şunu söylerdim: "Neden şarkılarımız alkışlanıyor, ama sergide tablolar sessizlikle karşılanıyor?" İşte bu değişti. Dansçılar tablolarımla uyumlu, özel dikilmiş kostümler giydi. Aynı zamanda barkovizyondan da izlenebildi. Her dansın sonunda, üzeri parlak kumaşlarla örtülü tablolarım, alkışlarla açıldı ve çok anlamlı bir karşılama töreni ile "Kutsal 1001 Gece Hayvanlarım", bulutların üzerinden yeryüzüne indiler. Tarih boyunca şans, bereket, şifa, uğur getiren hayvanlarım, benim fırçamdan tekrar doğdular. Onları yaparken dinlediğim müzik ve yasemin kokulu tütsülerin eşliğinde tablolarım gezildi. Örneğin, denizatlarım tango olarak canlandırıldı. İşte burada dans, müzik ve resim sanatı iç içe ve farklı sanatların bir arada olması çok ses getirdi. İzleyiciyi heyecanlandırdı. Bu mizansene göre beni en sonunda, özgeçmişim okunup salona davet edene kadar konuklardan gizlediler. Konser verme coşkusu gibiydi, rüya gibiydi. Ne mutlu ki bunları yaşayabiliyoruz. Şimdiden 2 üniversitede tablolarım ders olarak okutulmaya başlanmış. Bunları öğrenmek duygulandırıcı ve onur verici. 2,5 yıl boyunca, sabah 9'a kadar, elimde büyüteç ile 170 cm.lik resimler yaptım. Kimse beni zorlamadı, sadece içimden öyle geldiği için. Sadece içimi seyrettim ve rengarenk, pırıltılı resimler çıktı içimden. Çok araştırdım, okudum. Bu süre boyunca müziği hep dinledim. Hiç atölyemden çıkmadım ve en sevdiğim mekanlara gitmeden, sahne almayı bilinçli olarak durdurarak, arkadaşlarımı görmeden bir dönem geçirdim. Önce bana biraz kızdılar, ama sonra anlayış gösterdiler. Her şeyi ve herkesi özlemek istedim. Sadece Aralık'ta İzmir- Sanat'ta bir jazz konseri verdim. Evet, anladım ki hayli özlemişim. Dinleyicim de öyle. Artık hasret bitti. Yakında harika projelerle dinleyicilerimle buluşma zamanı geldi. Müzik ve resim benim hayatımın ta kendisi. Yaşadıklarımı, yarattıklarımı, konserlerim ve sergilerimle paylaşıyorum. Akıp giden hayata armağanım ise sesim ve renklerim.

Bildiklerinizi birileriyle paylaşma, aktarma isteği duyuyor musunuz? Bunun için neler yapıyorsunuz?

Evet, hem de nasıl duyuyorum. Bir hayalim var. Nezih ve ben eğitim vermeliyiz. Sıra dışı bir bina olmalı, sanat öğrenmeyi ve yapmayı kışkırtacak, ruhu olan taş bir mekan. Çok sevilecek bir sanat mekanı. Sanatın birçok dalından, kıymetli birçok arkadaşımız burada bilgilerini anlatmalılar. Nezih Yeşilnil'in eğitmenliğine çok güveniyorum. Öğretme yeteneği üst seviyede ve çok sevilen bir hoca. Biliyorum ki herkes eğitmen olamaz. Sanatın yanında olduklarını sadece reklâmlarında söyleyen kurum, kuruluşların maddi destek vermeleri halinde elbette ki gerçekleşebilir. Bunu şu sıralar sadece hayal ediyorum. Bilirsiniz önce hayaller, sonra da gerçekleri gelir. Tıpkı boş tuvale bakıp üzerinde oluşacak resmi çağırmanız gibi. Hayatımız bir tuval bu kez... Umarım gerçek olur ve genç kuşakla birçok bilgiyi seve seve paylaşabiliriz.

Cem Tuncer - cemtuncer@yahoo.com
www.cemtuncer.com

Bucky Pizzarelli'den In A Mellow Tone

Selamlar,

Bu sayımızda 7 telli jazz gitarın ustalarından Howard Alden ve Bucky Pizzarelli'nin 2003 yılında kaydettikleri duo albümden (in a mellow tone 2003 concord records CCD-2207-2) İlk parça olan in a mellow tone'un solo transcription'u var.

Hepinize iyi çalmalar..

IN A MELLOW TONE

SOLO by BUCKY PIZZARELLI

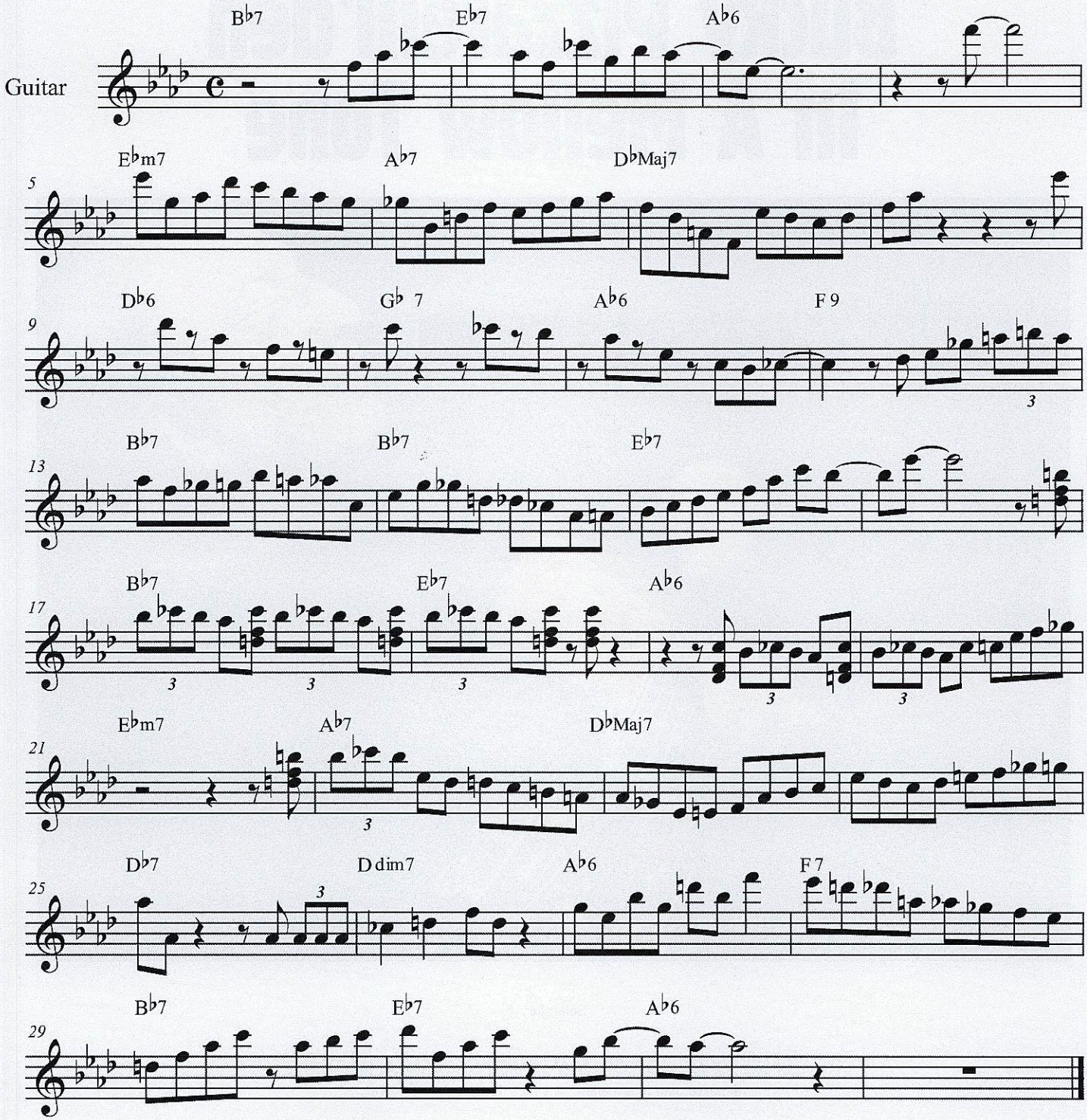

Ahu Ünalp

Quality Unit Amplifier Domestic QUAD

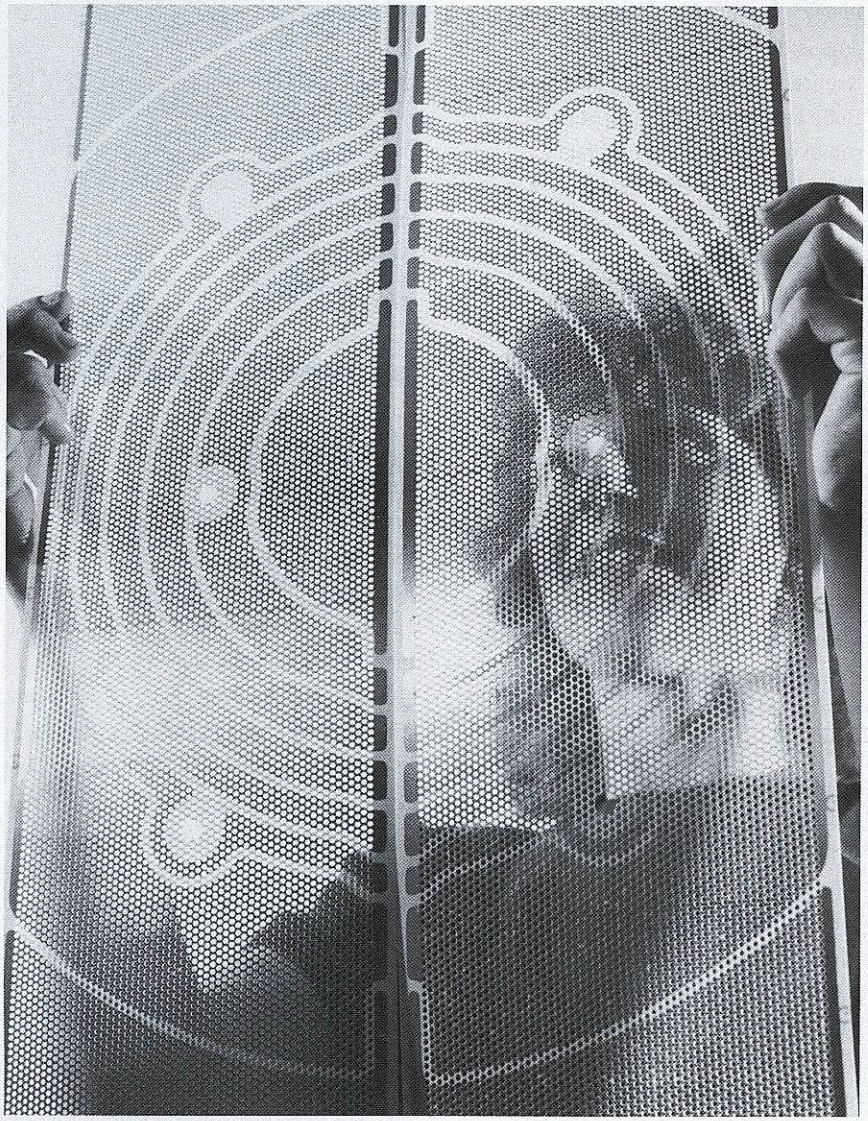

Merhaba, bu sayımızda sizlere gezegenimizin en kaliteli ve en eski Hi-Fi markalarından biri olan Quad'ı tanıtacağız. Şu anda, tüm odyofillerin mırıldandıklarını duyar gibiyim. Elbette, her odyofilin kendi kulağına göre oluşturmuş olduğu bir doğrusu vardır ve sektörümüzde tek bir doğrunun bulunmadığı da bilinen bir gerçektir. Yine de, dünya üzerindeki tüm Hi-End üreticilerinin kabul ettiği üzere Quad, orijinal sese en yakın olan sesi bizlere sunar. Diyebiliriz ki, bu alanda çalışan hiçbir üreticinin, böylesine köklü geçmişi ve kendine özgü bir felsefesi bulunmamaktadır.

BBC eski başkanı George Howard; The British Federation of Audio Fahri Yöneticisi Lord Gowrie, sektörün saygıdeğer ismi Geoffrey Horn, Hi-Fi News yazarlarından Ken Kessler, Gramophone Dergisinin bir ömür boyu yazarlarından John Gilbert, Ear Yoshino amplilerinin üreticisi Tim De Paravicini, SME pikap ve kollarının yaratıcısı Alastair Robertson-Aikman, Spendor hoparlörlerinin eski sahibi ve Hi-Fi News dergisi yazarı Paul Messenger, büyük odyofil Gordon Hill, klasik müzik kayıt mühendisi Tony Faulkner, EMT stüdyo ekipmanları, Neumann mikrofonları ve Thorens üzerinde büyük emeği bulunan Frank Hirsch, Audiofon'un kurucusu, Harmonia Mundi Amerika'nın kayıt mühendisi ve Wilson Audio'nun satış direktörü Peter McGrath, Absolute Sound dergisi yazarlarından Paul Seydor, Sir Colin Davis, Nigel Kennedy, Stanley Kubrick, Sir David Lean, Sir Neville Marriner, Yehudi Menuhin, Ravi Shankar, Rod Stewart, Fish, Tina Turner, Seal, Quad Türkiye'den Hakan Burkut ve İzzet Kohen... Tüm bu insanları bir araya getiren ortak tutkunun ismi, Quad...

Her Quad sahibinin, ürünüyle haklı olarak gurur duyduğuna ve büyük bir sadakatle onu sevdiğine eminim. Quad ise, bu aşkın karşılığı olarak sizin yanınızdan ömür boyu ayrılmaz hatta çocuklarınıza bile kendisini anlatacak kadar uzun yaşar. Quad, diğer markaların aksine, yeni ürünlerini uzun aralıklarla piyasaya sürer; bu konuda son derece temkinli ve dikkatlidir.

Peki nasıl başladı Quad efsanesi? 3 Ekim 1916'da Londra'da doğan Peter James Walker, "ses" ile ilk kez altı yaşında tanışır. Evlerindeki telefonu kullanarak konser salonlarına bağlandıkları "Elektrofon" onun ilk arkadaşı olur. Günün birinde evlerine bir takım adamlar gelir ve elektrofonu alıp götürürler. Evde onun yerinde bir radyo durmaktadır artık. Yıl 1922, BBC artık telefonla konser yayını servisini kapatmış, radyodan yayın yapmaya başlamıştır. Evlerine gelen Cossor

Melodymaker marka radyo Walker'ın ilk ilham kaynağı olur. 1934'de GEC'de akşam derslerine katılmaya başlar, amatör deneyimleriyle bilimsel araştırmalarını bir arada yürüten Walker, yaklaşık bir yıl kadar sonra 'Akustik Üretim Şirketi'ni kurar. Henüz 18 yaşında ampliler üretmeye başlar. Hiç parası yoktur, 10 Pound'a aldığı materyallerden ürettiği amplileri 30 Pound'a satar. Babasının verdiği 200 Pound ise onun tek sermayesi olur. Walker ülkedeki tüm iyi satıcıları ziyaret etmeye başlar ve 30 W'luk amplisini tanıtır. Aldığı her siparişin önemini çok iyi bilmektedir, bir yandan da anons sistemleri üretimine başlamıştır. Savaş yıllarından hemen sonra Hi-Fi endüstrisinin gelişip büyümeye başlayacağını hissetmektedir Walker. 1949 yılına gelindiğinde firmasının ismi bellidir artık: Quality Unit Amplifier Domestic veya kısaca QUAD'

Quad'ın tarihi, ses üretimi alanında kaydedilen büyük teknik başarılarla doludur. Hikâye, Quad 1 amplisiyle başlar. Peter Walker'ın 15 yıl boyunca üzerinde çalıştığı bu model, profesyonel ses üreticilerine yol gösteren bir ilki teşkil etmiştir. Bundan birkaç yıl sonra, 1953'te Quad II güç amplisiyle Kraliçe Elizabeth'den o yılın teknoloji ödülünü alır. Bu modeli ortaya çıkarmak, onun tam 18 yılını almıştır. Quad, üç yıl sonra, tam kapasiteli elektrostatik hoparlörü ESL-57'yi Hi-Fi dünyasına sunar. "Walker'ın küçük harikası" olarak adlandırılan ESL-57, dünyanın ilk elektrostatik hoparlörüdür. Tam 28 yıl boyunca, yapısında hiçbir değişiklik yapılmadan üretimi ve satışı devam eden ESL-57 dünya üzerindeki 54,000 adetlik satış rakamıyla her türlü övgünün üzerindedir. 1999 yılında Hi-Fi News dergisi, Quad ESL-57'yi, "Tüm zamanların en büyük Hi-Fi ürünü" olarak tanıtır. Quad, 1967'de ilk transistörlü amplileri olan "33 Kontrol Ünitesi" ve '33 Güç Amplisi'ni sunar, böylece üç kademeli çıkış kat ile ısıya dayanıklılık problemini de çözmüş olur. Bu ona 1969 yılında "Dizayn Kurulu" ödülünü kazandırır. Bir sonraki adım, 1975 yılındaki Quad 405 "Current Dumping" amplisidir. Bu olağanüstü ürünle 1978'de Kraliçeden bir teknoloji ödülü daha alır. Buna benzer daha pek çok prestijli ödülün sahibi olan Quad, 1981 yılında ESL-63'ü pazara sunar. Peter Walker bu modeli 1963'de geliştirmeye başladığı için modele bu ismi vermiştir. Quad ESL hoparlörleri bu modele birlikte tüm dünyada bir kez daha referans standardı olmuşlardır. 1993'te pazara sunduğu 77 serisi, tam entegre ve iki yollu kumanda teknolojisiyle "Avrupa'da Yılın Amplisi" ödülünü alır. Quad, elektrostatik hoparlör ürün hattını günümüzde ESL-988 ve ESL-989 modelleriyle sürdürmektedir.

Peter Walker, geleneksel hoparlör tasarımından farklı bir yaklaşımla ürettiği elektrostatik hoparlörler için, "Teorik olarak, bir hoparlör hava ile yakın temas halinde olmalıdır, sıradan hoparlörler ve yapıları ise buna müsait değildir" diyor. Koni tipi sürücüler ve manyetik alanda hareket eden sarımlara sahip olan hoparlörler kendi klasmanlarında hâlâ bir yarış içerisindeler. Oysa, elektrostatik hoparlörlerde ses üretimini insan saçının onda biri inceliğinde çok hafif bir diyafram üstlenmektedir. İletken materyalle kaplı olan bu diyafram eksi yüklüdür ve artı yüklü iki sabit elektrot arasında gerili bir şekilde durmaktadır. Ses sinyalinin dalga formunun çıkış ve inişlerinde elektrotlardaki yükün boyutu da değişmektedir. Yükün boyutu değiştikçe, diyafram elektrotlara yaklaşıp uzaklaşır. Diyaframın bu hareketi sonucunda ses üretimi gerçekleşir. Quad, ESL sistemiyle patentli bir çözüm sunmaktadır. Elektrostatik hoparlörlerin performansını artırmak ve sesin dairesel dağılımını sağlamak için, büyük bir elektrot yerine ortak merkezli halka şeklinde birkaç elektrot kullanmaktadır.

Günümüzde ESL-988, ESL-63 ile büyük bir benzerliğe sahip olsa da, bileşenlerin yüzde 90'ı yenilenmiştir. Bu serinin bir üst modeli olan ESL-989 ise iki ekstra elektrostatik panel ile üretilmiştir. Bu panellere her ne kadar "bas paneller" adı verilse de aslında tüm frekansları kapsamaktadırlar. Daha büyük hacimleri olduğu için, daha büyük bir hava hareketi sağlarken; alçak frekans çıkışını güçlendirip, orta frekans performansını da arttırıyorlar. Teorik olarak bu gelişme daha önceleri yalnızca Quad tarafından ele alınmış ve ilk defa ESL-989'da uygulamaya dönüştürülmüş. Bu arada hatırlatalım, elektrostatik hoparlörlerin çıkış güçleri Watt ile değil N/m2 (Metrekarede Newton) olarak ölçülmektedir. Bu değer, ESL-989'larda 2N/m2'dir; 86dB hassasiyete sahip olan bu hoparlörlerin empedansı ise 8 Ohm'dur. Orijinal sese en yakın sesten vazgeçmeyin, size bir ömür sadık kalacaktır.

www.mikropgramofon.com

Ahu Ünalp

Dijital çağda analog sinyaller

Extreme Audio'nun 4. Levent Şubesi 'Dijital Çağda Analog Sinyaller' başlıklı bir dinletiye ev sahipliği yaptı.

Dünya müzik sektöründe son üç yıldır plaklara ve dolayısıyla da pikaplara gösterilen yoğun ilgi sebebiyle analog üreticiler faaliyetlerine büyük bir hızla kaldıkları noktadan devam etmeye başladılar.

Pikap deyince akla gelen ilk markalardan biri olan Clearaudio'nun Türkiye Genel Distribütörü Extreme Audio da, bu özel ilgiden yola çıkarak analog bir dinleti günü düzenledi. Dijital Çağda Analog Sinyaller' başlığı taşıyan ve katılan müzikseverleri nostaljik bir yolculuğa çıkaran dinleti, büyük bir hızla gelişen teknolojiye rağmen hala analog sesin yere sağlam bastığını kanıtladı. Tabii ki gerçek LP keyfi: Öncelikle iyi korunmuş plaklardan sonrasında da pikap kafasından hoparlöre, özenle seçilmiş bir sistemden geçiyor. Bu konudaki en sevindirici bir başka gelişme ise: son dönemdeki ilgi artışına bağlı olarak plakların yeni baskılarının bulunabilmesi hatta 180 gr ve 200 gr özelliklerine sahip özel baskılarının da bulunabilmesi.

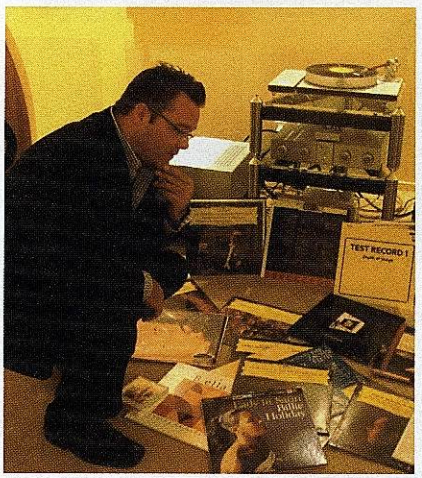

Clearaudio'nun Başkanı Robert Suchy ile yaptığımız görüşmede ise sohbetimizin ana konusu analoga olan ilginin artışı idi. Robert Suchy'e göre 'analog hiçbir zaman ölmedi', CD çıktığında da ölmedi ve bundan sonra da ölmeyecek. Son dönemdeki geri dönüşü 'LP yeniden moda oldu' diye tanımlayıp işin içinden sıyrılmak mümkün fakat şunu da gözardı etmemek gerek:

'Analog ses teknolojilerinde son 20 yıldır yaşanan gelişmeler, ilk 60 yılındaki gelişmelerin neredeyse üç katı hızda oldu. Kısacası analog yerinde durmadı, o da gelişti; bugün pek çok kayıt stüdyosu yeniden analog donanımlara geri dönmekte. Bu da halen; daha bu endüstrinin çarklarının döndüğünü göstererek bizleri sevindiriyor.'

Analog sistem: Clearaudio Ambient, Clearaudio Smart Phonostage, Viola Cadenza Pre-Amplifikatör, Viola Symphony Mono Güç Amplifikatörü, Marten Design Coltrane Hoparlör, Jorma Design No:1 Hoparlör, ara bağlantı ve güç kabloları.

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**sax**	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**ta**	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**keyb**	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**man**	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompözitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**wbd**	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**xyl**	xylophone

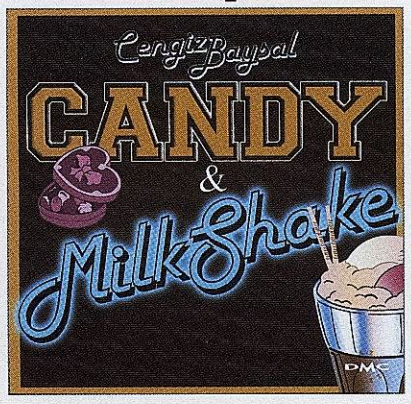

Cengiz Baysal

Candy & Milk Shake
DMC 20190 (2006)

Müzisyenler
Sibel Gürsoy (vo)
Şenova Ülker (tp)
Ercüment Ateş (g)
Serkan Özyılmaz (g)
Tunç Çakır (perc)
İlker Özalp (b)
Cengiz Baysal (d)

Önde gelen davulcularımızdan Cengiz Baysal'ın ikinci albüm kaydı. 9 bestenin yer aldığı kayıtta ülkemizin yine önde gelen müzisyenleri yer alıyor. Sanatçı ve çalışması ile ilgili geniş yazımızı dergimizin bu sayısında okuyabilirsiniz.

Okan Ersan

To Whom It May Concern
CanSakay Müzik (2004)

Müzisyenler
Okan Ersan (g)
Levent Altındağ (ss, ts)
Serdar Barçın (ss, as)
Şenova Ülker (tp)
Serkan Özyılmaz (keyb)
Eylem Pelit (b)
Volkan Öktem (d)

Kıbrıs'ta yaşayan guitarist Okan Ersan'ın 2004 yılında kaydettiği albümü elimize nihayet geçti. Sanatçı ile arkadaşımız Tunçel Gülsoy görüştü. Dergimizin bu sayısında albüm ile ilgili röportajını okuyacaksınız.

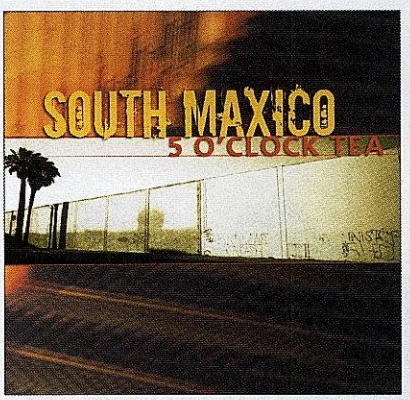

Mehmet İkiz

5 O'Clock Tea
StockholmJazz Rec 069301 (2006)

Müzisyenler
Max Schultz (g)
Erik Söderlind (g)
Frederik Johnsson (b)
Mehmet İkiz (d)

Stockholm'de yaşayan davulcumuz Mehmet İkiz'in yeni kaydı "South Mexico, 5 O'Clock Tea" Türkiye'de de dağıtılıyor. Sanatçının yeni çalışması ile ilgili görüşmeyi Altuğ Akın yaptı. Dergimizin bu sayısında çalışma hakkında geniş bilgiyi sanatçının kendi ağzından okuyabilirsiniz.

Behzat Gerçeker

Düşler
DMC 20216 (2006)

Müzisyenler
Behzat Gerçeker (p, keyb)
Bülent Altınbaş (clt)
Görkem Şarkan (g)
Şenova Ülker (tp)
Uğur Varol (g)
Atila Kiviz (vi)

Ankara Devlet Konservatuarı mezunu olan Behzat Gerçeker uzun yıllar yurt dışında çalıştıktan sonra ülkesine dönerek büyük orkestralarda şeflik yaptı. Kendisini en çok ENBE orkestrası ile tanıdığımız sanatçı nihayet kendi albümünü kaydetti. Düzenlemelerini Murat Engin'in yaptığı çalışmada 12 beste yer alıyor. Pop jazz'dan hoşlanan okurlarımıza öneririz.

Chick Corea

The Ultimate Adventure
Universal 9045-2 (2006)

Müzisyenler
Chick Corea (p, keyb)
Tim Garland (ts, bclt)
Jorge Pardo (flt, ss)
Hossam Remzi (perc)

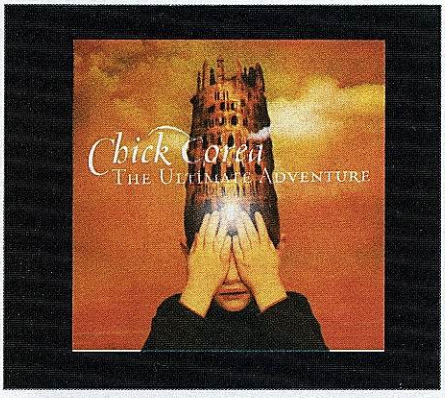

Hubert Laws (flt)
Franks Gambale (g)
Carles Benavent (b)
Steve Gadd (d)
Vinnie Colaiuta (d)
Airto Moreira (perc)

Chick Corea'nın bu son kaydında etnik unsurlarla bezeli bir world jazz çalışması tadı alınıyor. Mükemmel piyanist ve bir besteci olarak birlikte çalıştığı müzisyenlerin de katkılarıyla ortaya yine çok kaliteli bir çalışma çıkarmışlar. Albümde Chick Corea'nın çok sevdiği bilimkurgu yazarı L. Ron Hubbard'ın aynı adlı fantastik eserinden ilhamla olayın geçtiği yerlerin ses manzaraları yaratılıyor.

Cassandra Wilson

Thunderbird
Blue Note 55876 (2006)

Müzisyenler
Cassandra Wilson (vo, g)
Gregoire Maret (har)
Colin Linden (g)
Keb Mo (g)
Marc Ribot (g)
Keefus Ciancia (p)
Mike Alizondo (b, prog)
Reginald Veal (b)
Jay Bellerose (d)
Jim Keltner (d)
Bill Maxwell (d)
Mike Piersante (perc)

Mainstream şarkıcılığının geri dönüş temsilcilerinden biri olan, 90'lı yılların Ella'sı olarak kabul edilen Cassandra Wilson'un zengin kadrolu son çalışmasında 10 parça yer alıyor. Bu albümün diğerlerinden farkı bolca programming kullanılmış olması. Farklı gitarist ve davulcularla değişik lezzetlerde bir çalışma kotarılmış.

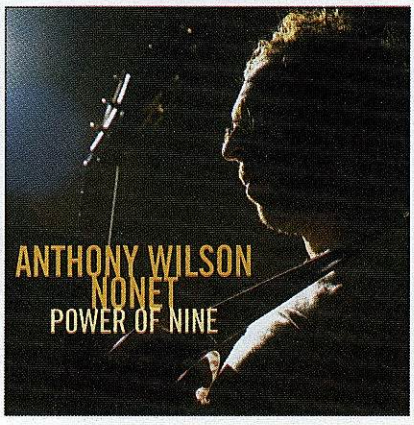

Anthony Wilson

Power of Nine
GrooveNote 1035-3 (2006)

Müzisyenler
Anthony Wilson (g)
Diana Krall (vo)
Eva Scow (mandolin)
Adam Schroeder (bs)
Alan Farber (tb)
Mark Ferber (d)
Matt Otto (ts)
Matt Zebley (as, ss)
Gilbert Castellanos (tp)
Donald Vega (p)
Darek Oleszkiewicz (b)

Uzun zamandır Diana Krall ile çalışan guitarist Anthony Wilson'un çoğunluğu kendi bestelerinden oluşan bu son çalışması 11 parçanın kaydından oluşmuş. Bir parçada da vokaliyle Diana Krall yer alıyor.

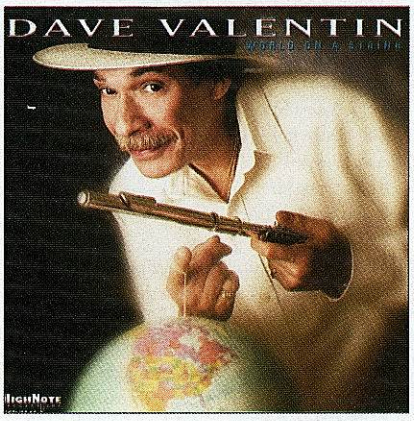

Dave Valentin

World on a String
High Note 571412 -3 (2005)

Müzisyenler
Dave Valentin (flt)
Ronnie Cuber (bs)
Bill O'Connell (p)
Ruben Rodrigez (b)
Lincoln Goines (b)
Robby Ameen (d)
Milton Cardona (perc)
Richie Flores (perc)
Nicky Marrero (perc)

Amerika'da New York'ta yaşayan ve jazz'dan da etkilenerek yine kendi latin müziklerini icra eden özellikle Porto Ricolu müzisyenler son dönem kendilerine Neo-Nuyorican adını veriyorlar. New York ve Porto Ricolu kelimelerinin kesilip biçilmesi ile oluşturulmuş yeni kelime bu. Sadece kelime olarak değil ama işte bu ruhla Dave Valentin'in yaptığı, 10 parçanın yer aldığı son çalışma.

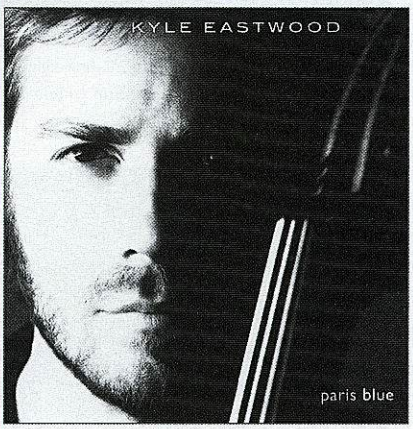

Kyle Eastwood

Paris Blue
Candid 79789 (2004)

Müzisyenler
Kyle Eastwood (b)
Clint Eastwood (ıslık)
Rostm Khajikian (duduk)
Doug Webb (ts)
Lee Thornberg (tp)
Jim Rotondi (tp)
Alan Pasgua (p)
John Beasley (p)
Vinnie Colaiuta (d)
Kendal Kay (d)

Babasının oğlu Kyle, eklektik bir çalışma ile karşınızda. Toplam 9 parçanın yer aldığı, bestelerden oluşan albüm mutlaka edinilmesi gereken bir çalışma olarak ortaya çıkmış.

Pat Martino

Remember
Blue Note 55885 (2006)

Müzisyenler
Pat Martino (g)
David Kikoski (p)
John Patitucci (b)
Scott Alan Robinson (d)
Daniel Sadownick (perc)

Çağdaş gitar dünyasının en sıra dışı üyelerinden Pat Martino'nun Wes Montgomery'ye ithafen çaldığı albümü. Pat Martino, Wes Montgomery'nin oktav tekniğini uygulayarak kendi stilini geliştirebilen az sayıdaki müzisyenlerden biridir. Albümde 10 parça var. Piyanoda ise Nardis'te unutulmaz bir hafta geçir-

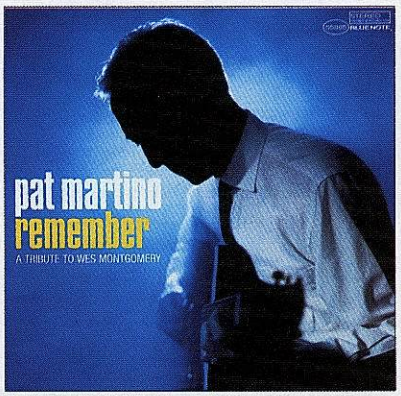

ten bir usta Dave Kikoski var. Albüme katkısı olan bir diğer müzisyen ise Babylon'da yeni dinlediğimiz bası John Patitucci var. Gitar sevenlerin endinmesi gereken bir çalışma.

Richard Bona

Tiki
Universal 334577 (2005)

Müzisyenler
Richard Bona (b, g, vo)
Marcos Souzana (perc)
Marcelo Martins (flt)
Atn Stadwijk (keyb)
Nathaniel Tonwsley (d)
Vinnie Colaiuta (d)
Aaron Heick (as, ts)
Barry Danielian (tp)

Richard Bona'nın Cameroonlu köklerinin sesi ile yaptığı çalışması. Müthiş bascının değişik bir lezzetteki bu çalışmasını etnik severler de beğenecekler.

Mishka Adams

God Bless the Child
Candid 79799 (2005)

Müzisyenler
Miscka Adams (vo, ts)
Edgar Avenir (g, arr)
Ria Villena-Osorio (keyb)
Louie Talan (b)
Mike Guevarra (s)
Bo Razon (perc)

1984 Manila, Filipinler doğumlu gencecik bir şarkıcı Mishka Adams. 13 yaşından beri sadece jazz stan-

dartlarını söylüyor üstelik. Manila'daki müzik okulunda saksofon öğrencisi. Bir gün İngiliz konsoloslu-ğuna konuk sanatçı olarak çağrılıyor ve ardından da bu dinleyeceğiniz albüm geliyor. Kısa hikayesi böyle. Nereden nereye ama müzik böyle işte. Albümde 15 parça var, 4 tanesi Mishka'ya ait, diğerleri standartlardan oluşuyor. Vokal severler dinleyin isteriz (listenin sonunda adı yer alan perküsyoncunun adı da sahte gibi ama gerçekten öyle).

Mina Agossi

Well You Needn't
Candid 79841 (2005)

Müzisyenler
Mina Agossi (vo)
Rob Henke (tp)
Alex Hiele (b)
Ichiro Onoe (d)
Bachir Sanogo (perc)

Mina Agossi Fransız ve Batı Afrikalı kökenli bir şarkıcı. Fransa'da doğmuş. Fransa'da tiyatro eğitimi aldıktan sonra Afrika'ya ve Amerika'ya gitmiş. Özellikle New Orleans, swing tarzı söyledikten sonra kendisini modern jazz formlarına daha yakın hissetmiş. Türkiye'ye ithal edilen bu son çalışması dışında başka albümleri de bulunuyor. 13 parçanın yer aldığı albümde 5 adet sanatçının kendi bestesi de yer alıyor.

Jacintha

Here's to Ben
Groove Note 1001-2 (1998)

Müzisyenler
Jacintha (vo)
Teddy Edwards (ts)

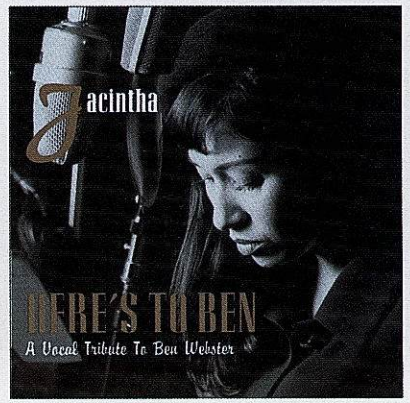

Kei Akagi (p)
Darek Oles (p)
Larance Marable (d)

Tenor saksofoncu Ben Webster'a ithafen yapılmış bir vokal çalışması. Jacintha Singapur doğumlu bir şarkıcı. Tiyatro eğitimli ama aşkla bağlandığı müziğe dönerek ne kadar doğru bir şey yaptığını dinleyince anlayacaksınız. Birlikte çaldığı müzisyenler ise muhteşem. Davulcu Larance Marable'I ve tenorcu West Coastlu Teddy Edwards'ı Charlie Haden'ın Quartet West'inden bileceksiniz. Keyboard'cu Kei Akagi ise Miles Davis ile çalmış müzisyenlerden. Piyanist ise Ravi Coltrane ve Lee Konitz albümlerinde yer almış bir müzisyen. Bu yarı Çinli jazz standartları söyleyen şarkıcıyı sizler de seveceksiniz. Albümde 9 parça yer alıyor.

Sergio Mendes

Timeless
Universal 23152 (2006)

Müzisyenler
Sergio Mendes (p, Rhodes)
William (b, d prog)
Black Eyed Peas (rap)

Davul programcısı William'ın çok çok zengin kadrolu çalışmasını latin severlere özellikle öneriyoruz. Bu dinleyeceğiniz latin günümüz hip hip ve rap tarzlarına uyarlanmış hali. Albümde Erykah Badu'dan Steve Wonder'a, Justin Timberlake, India.arie, Jill Scott, Q-Tip ve Mr.Vegas'a kadar pekçok sanatçı gövde gösterisi yapıyor. Bir diğer küçük not, bu albüm modern kahvehane zinciri Sturbucks için hazırlanmış.

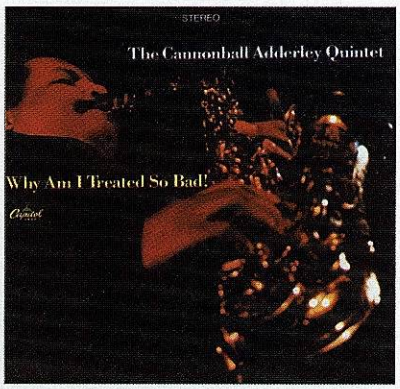

Cannonball Adderley

Why Am I Treated So Bad
Capitol 563152 5 (2006)

Müzisyenler
Cannoball Adderley (as)
Nat Adderley (tp)
Joe Zawinul (p)
Victor Gaskin (b)
Roy McCurdy (d)

İlk kez 1967'de basılıp piyasaya çıkan albümün yeniden basımı. 10 parçanın yer aldığı bu baskıda Head's Up, Feet Down ve The Girl Next Door adlı 2 parça ilk kez basılmış. Koleksiyonculara...

Thelonious Monk w/John Coltrane

At Carnegie Hall
Blue Note 35174 2 4 (2005)

Müzisyenler
Thelonious Monk (p)
John Coltrane (ts)
Ahmed Abdul-Malik (b)
Shadow Wilson (d)

İlk kez 1957'de Carnegie Hall'da canlı kaydedilen albümün yeniden basımı. Koleksiyonculara...

Loka

Fire Shepherds
IfMusic Zen89 (2006)

Eğer psyche jazz rock ne derseniz bu albüm size göre.

Javier Girotto

New York Sessions
CamJazz 777621 (2006)

Müzisyenler
Javier Girotto (s)
Ed Simon (p)
Ben Street (b)
Jeff Ballard (d)

Arjantinli saksofoncu Javier Girotto'nun Amerikalı müzisyenlerle yapmış olduğu çalışması. 11 parça yer alıyor. Tüm parçalar sanatçının besteve düzenlemelerinden oluşmuş.

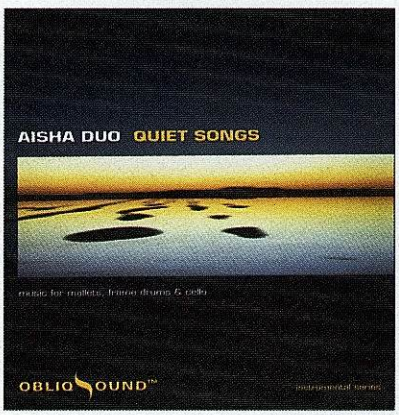

Aisha Duo

Quiet Songs
ObliqSound 12269 (2003)

Müzisyenler
Andrea Dulbecco (vib)
Luca Gusella (marimba)

Misafir olarak celloda Marco Decimo, frame davullarda ise Glen Velez'in yer aldığı ağırlıklı olarak Chick Corea parçalarının yorumundan oluşan 17 parçanın kaydından oluşan yeni bir çalışma.

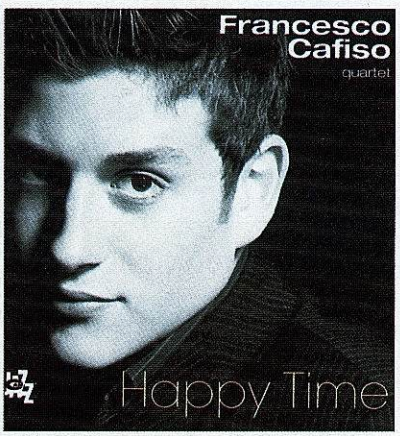

Francesco Cafiso

Happy Time
CamJazz 778222 (2006)

Müzisyenler
Francesco Cafiso (s)
Riccardo Arrighini (p)
Aldo Zunino (b)
Stefano Bagnoli (d)

2002 Pescara Jazz festivalinde adını duyuran, dinlediğinizde bu adam kim? dedirten saksofoncunun sadece 17 yaşında olduğuna inanamayacaksınız. Orada bulunan Wynton Marsalis genç adamın yaşamını değiştirir. 2004'de Londra'daki Dünya Saksofon yarışmasının da galibi olur. 2005'de D'jango D'or en iyi genç müzisyen ödülü gelir. Umbria Jazz Festivalindeki başarılı konserden sonra da Birdland teklifi alır. Çaldığı isimler arasında Cedar Walton, Lewis Nash, David Hazeltine, David Williams, Joe Farnsworth, Reggie Johnson, Doug Sides, Kenny Wheleer, Garrison Fewell, Cassandra Wilson, Roy Hargrove, Bob Wilber, Henry Hallen, Joe Cohn, Joel Forbes, Chuck Riggs, Bill Charlap, Peter Washinton, Kenny Washinton, Joe Locke, Flavio Boltro, Enrico Rava, Stefano Di Battista sadece bir kaçı. Bu genç adamı dinleyin lütfen.Flavio Boltro, Enrico Rava, Stefano Di Battista sadece bir kaçı. Bu genç adamı dinleyin lütfen.

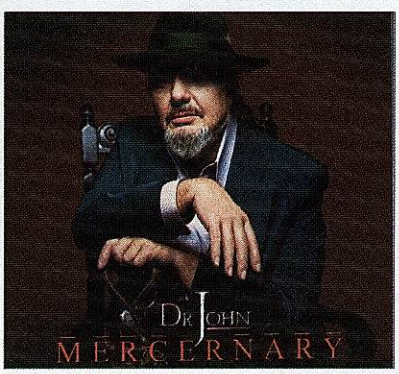

Dr.John

Mercernary
EMI 56432 (2006)

Müzisyenler
Dr.John (p, vo)
David Barard (b)
Herman Ernest III, (d, perc)
John Fohl (g)
Alonzo Bowen (bs)
Charlie Miller (tp)

Blues'un önde gelen isimlerinden Dr.John'un Johnny Mercer parçalarını yorumladığı çalışması.

Travis Shook

Plays Kurt Weill
DeadHorse Records 2720 (2005)

Müzisyenler
Travis Shook (p)
Jennifer Wincent (b)
Jaz Sawyer (d)
Veronica Nunn (vo)
Kurt Weill parçalarını bir de Amerikalı piyanist Travis Shook'dan dinleyebilirsiniz. 7 parçanın yer aldığı kayıtta vokalleri Veronica Nunn Söylüyor. Ron Westray (tb), Kebbi Williams (ts), Bryan Carrott (vib) konuk olarak yer almışlar. www.deadhorserecords.com dan alabilirsiniz.

Veronica Nunn

American Lullaby
DeadHorse Records 14952 (2000)

Müzisyenler
Veronica Nunn (vo)
Travis Shook (p)
Jennifer Wincent (b)
Jaz Sawyer (d)
Kebbi Williams (ts)

10 parçanın yer aldığı besteler ve düzenlemelerden oluşan bir vokal çalışması. Arkansas, Little Rock doğumlu Veronica Nunn trompetçi bir baba ile müzikalci bir annenin çocuğu. Okul ve kilise korosu ile devam eden bir süreç sonunda 12 yaşında kulüplerde söylemeye başlamış. Hatta eski başkan Bill Clinton'a da şarkılar söylemiş. Eddie Chamblee, Doc Cheatum, Eddie Durham, Donald Smith ile çalıştığı isimler. James Carter, Rodney Kendricks, Eric Lewis, Buddy Williams ile New York kulüplerinde söyler. Michael Franks ile kayıt yapar ve turneye çıkarlar. New York'daki Lincoln Center'da Michel Franks ile konser verir. American Lullaby onun ilk solo albümü. Bu albümü www.deadhorserecords.com dan alabilirsiniz.

Bebo Valdes

Bebo
Sony 23812 (2005)

Müzisyenler
Bebo Valdes (p)

Kübalı piyanist Bebo Valdes'in 17 parçanın yer aldığı solo çalışması.

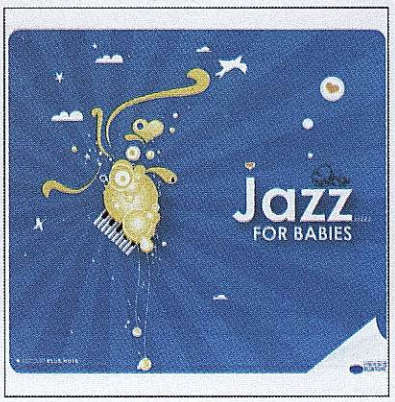

Jazz for Babies

Blue Note 076027 (2006)

Blue Note firması bebeklerin de bu müziğe kulaklarının alışması, güzel sesleri duymaları için bir seri hazırlamış. Bu kayıtta 11 parça yer alıyor. Hank Mobley, Kenny Burrell, Joe Henderson, Donald Byrd, Wayne Shorter, Jimmy Smith, Herbie Hancock, John Coltrane, Tina Brooks, Ike Quebec bu albümde çalan sanatçılar.

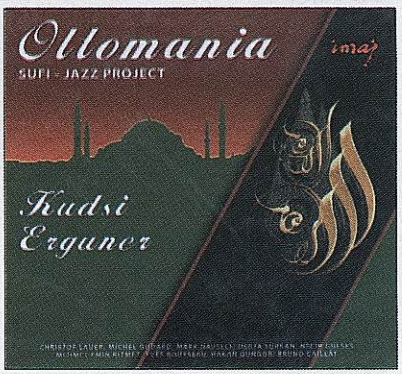

Kudsi Erguner

Ottomania
İmaj 2006005 (2006)

Müzisyenler
Kudsi Erguner (ney)
Christof Lauer (s)
Derya Türan (kemençe)
Michel Godard (tuba)
Mehmet Emin Bitmez (ud)
Yves Rosseau (b)
Hakan Güngör (kanun)
Bruno Caillat (bendir, perc)
Necib Gülses (tanbur)
Mark Nauseef (d)

Bu proje Osmanlı İmparatorluğunun klasik müziğini batı jazz müziğinin doğaçlamaları ve ritmi ile harmanlayan ilk dünya müzik projesi. 1975 yılından beri Paris'te yaşayan Kudsi Erguner yine çok çok başarılı bir çalışma ile karşınızda. Albümde 6 parça yer alıyor.

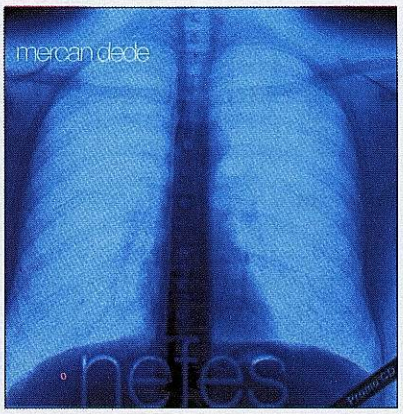

Mercan Dede

Nefes
Doublemoon (2006)

Müzisyenler
Mercan Dede (ney, vo)
Hugh Marsh (keman)

Kani Karaca (vo)
Aynur Doğan (vo)
Steve Turre (kabuk)
Ben Grossman (hurdy-gurdy)
Yurdal Tokcan (cümbüş, g)
Serkan Çağrı (clt)
Göksel Baktagir (kanun)
Aykut Sütoğlu (clt, tp)
Neva Özgen (kemençe)

Nar ile başladığı dörtlemesinin 2. albümü "Su"nun ardından yaşamın sembolu "Nefes" ile devam eden Mercan Dede yeni sesler deniyor. Albümed herbiri farklı dillerde "nefes" anlamına gelen 15 parça yer alıyor.

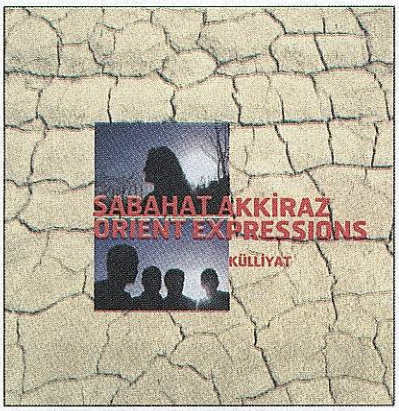

Sabahat Akkiraz/Orient Expressions

Külliyat
Doublemoon 001227 (2006)

Müzisyenler
Sabahat Akkiraz (vo)
Cem Yıldız (bağlama, perc)
Richard Hamer (ts, as)
Murat Uncuoğlu (prog)
DJ Yakuza (prog)

11 parçanın yer aldığı albümdeozanlık geleneğinden gelen Sabahat Akkiraz, halk müziğini elektronik altyapı üzerinde yorumlayan Orient Expressions ile birlikte Anadolu müziğini dünyaya anlatıyor.

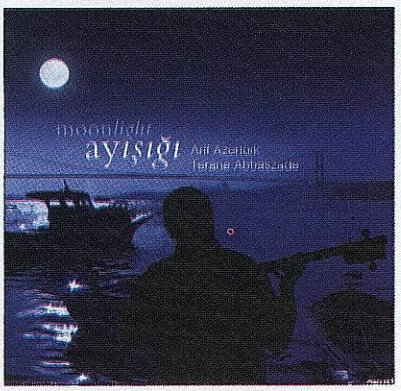

Arif Azertürk

Ayışığı
Akustik 902824 (2006)

Müzisyenler
Arif Azertürk (tar)
Terane Abbaszade (p)
Hüsnü Şenlendirici (clt)
İsmail Soyberk (b)
Özer Arkun (cello)
İzzet Kızıl (perc)

Zengin kültürel yapısıyla Tükiye'den de takip edilen dost ve kardeş ülke Azerbaycan önemli besteci ve icracılarıyla müzik alanında adından sıkça sözettiriyor. Türkiye'de yaşayan Arif Azertürk'ün tar ile yaptığı enstrümantal parçalardan oluşan, çoğunluğu duet, bu albümde 15 parçanın yorumu yer alıyor.

Valstanbul

Waltz in Istanbul
Akustik 902794 (2006)

Müzisyenler
İlyas Tetik (keman)
Edward Aris (acc)
Ali Akaçca (p)
Ergün Pala (g)
Keman, piyano, gitar ve akordeonun eşliğinde lirik İstanbul şarkılarının yorumu.

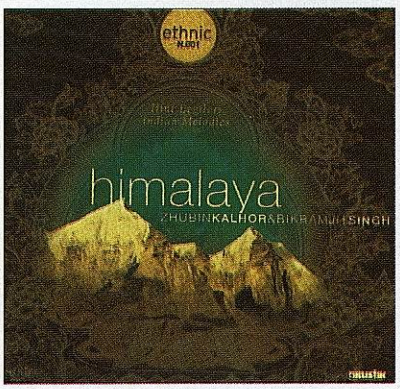

Zhubin Kalhor

Himalaya
Akustik 902763 82006)

Müzisyenler
Zhubin Kalhor (kemança)
Bikramjit Singh (flt)

İranlı Zhubin Kalhor ve Hintli Bikramjit Singh'in beste ve yorumlarından oluşan 6 parçanın yer aldığı etnik albüm. Türünden hoşlananlara...

Baba Zula

Dondurmam Gaymak
RhPozitif 9926 (2006)

Müzisyenler
Levent Akman (bendir)
Murat Ertel (saz)
Coşar Kamçı (darbuka)
Salih Nazım Peker (bağlama)
Yıldırım Doğanay (keman)
Şenol Gönenli (clt)

Baba Zula'nın "Dondurmam Gaymak" soundtrack'I piyasada.

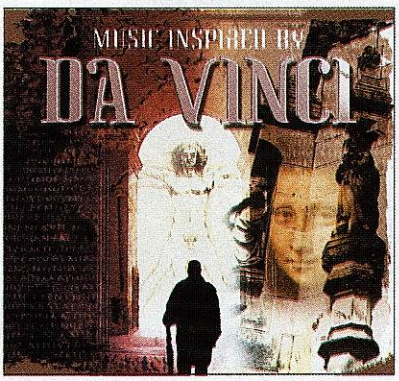

Jan Kisjes

Da Vinci
Sony / BMG 02632 (2006)

En çok okunan, çok satan Da Vinci Şifresi film de oldu. Tabiki filmin soundtrack'i de oldu. Sözlerin, müziklerin ve düzenlemelerinin Jan Kisjes tarafından yapıldığı çalışma piyasada. Türünden hoşlananlara...

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net

Nat King Cole
The Very Best of Nat King Cole

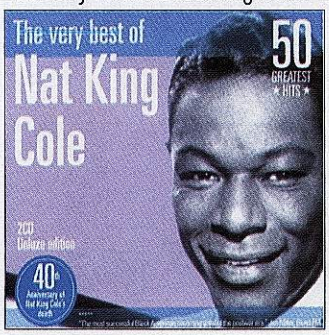

Yayın Tarihi: May 2, 2006

Capitol

Harry Bluestone (keman)
Nat King Cole (p, vo)
John Collins (g)
Jack Costanzo (bongos)
Harry "Sweets" Edison (tp)
Charlie Harris (b)
Johnny Miller (b)
Oscar Moore (d)
Bunny Shawker (d)
Lee Young (d)

Roy Hargrove/The RH Factor
Distractions

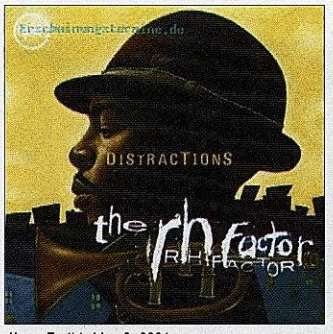

Yayın Tarihi: May 2, 2006

Verve

Roy Hargrove (tp, flg, vo)
Willie Jones III (d)
Charles McCampbell (org, p, kyb, vo)
Renee Neufville (kyb)
David "Fathead" Newman (flt, s)
Todd Parsnow (g)
Bobby Sparks (org, p, kyb)
Lenny Stallworth (b)
Reggie Washington (b)

The Roy Hargrove Quintet
Nothing Serious

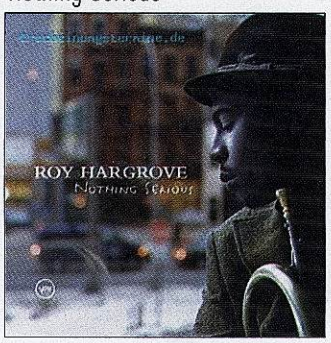

Yayın Tarihi: May 2, 2006

Verve

Dwayne Burno (b)
Slide Hampton (tb)
Roy Hargrove (tp, flg)
Willie Jones III (d)

Cannonball Adderley
Why Am I Treated So Bad!

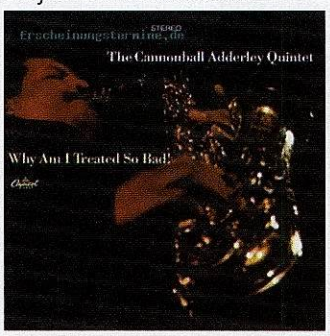

Kayıt Tarihi: Mar 6, 1967-Jul 24, 1967

Capitol

Cannonball Adderley (as)
Nat Adderley (clt)
Victor Gaskin (b)
Roy McCurdy (d)
Joe Zawinul (p)

Ignacio Berroa
Codes

Yayın Tarihi: May 16, 2006

Philbert "Aina" Armenteros (perc, vo)
Ignacio Berroa (d)
Tomas Cruz (conga)
Armando Gola (b)
Giovanni Hidalgo (conga)
Jorge Iglesias (perc)
Felipe Lamoglia (as, ss, EWI)
Santiago Nani (perc)
John Patitucci (b)
Gonzalo Rubalcaba (p)
David Sanchez (ts)
Eddie Simon (p)

The Jazz Crusaders
At the Lighthouse

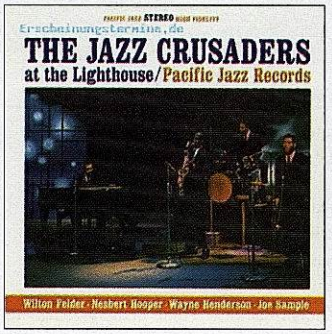

Kayıt Tarihi: Aug 5, 1962

Blue Note

Wilton Felder (ts)
Victor Gaskin (b)
Wayne Henderson (tb)
Stix Hooper (d)
Joe Sample (p)

Liquid Soul
One-Two Punch

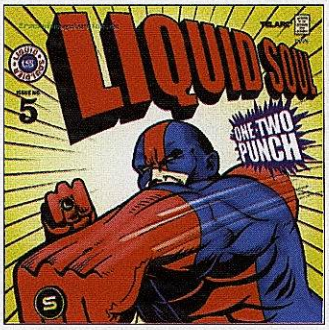

Kayıt Tarihi: Aug 5, 1962

Blue Note

Phil Ajjarapu (b)
Andy Baker (tb)
Chris "Hambone" Cameron (keyb)
Leddie Garcia (perc)
Tommy Klein (g)
Hugh Ragin (tp)
Vernon Reid (g)
Brian Sandstrom (b)
David Suycott (d)
Matt Walker (d)
Mars Williams (keyb, s)

Charles Mingus
Take the 'A' Train

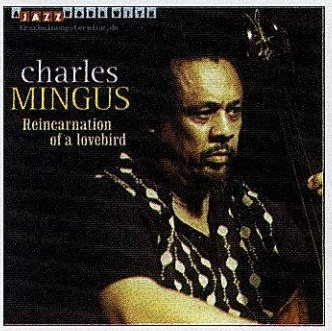

Kayıt Tarihi: May 24, 1960-Oct 25, 1970

Back Up

Danny Bank (bs)
Marcus Belgrave (tp)
Eddie Bert (tb)
Paul Bley (p)
Don Butterfield (tuba)
Jaki Byard (p)
Ted Curson (tp)
Robert Didomenica (flt)
Eric Dolphy (clt)
Hobart Dotson (tp)
Booker Ervin (ts)
Sticks Evans (perc)
Joe Farrell (ts)
Charles "Majid" Greenlee (tb)
Slide Hampton (tb)
Sir Roland Hanna (p)
Bobby Lee Jones (ts)
Jimmy Knepper (tb)
John LaPorta (clt, as)
Yusef Lateef (flt, ts)
Charles McCracken (cello)
Charles McPherson (as)
Charles Mingus (b)
Eddie Preston (tp)
Dannie Richmond (d)
Max Roach (perc)
Clark Terry (tp)
Richard Williams (tp)

Holiday for Skins
Art Blakey

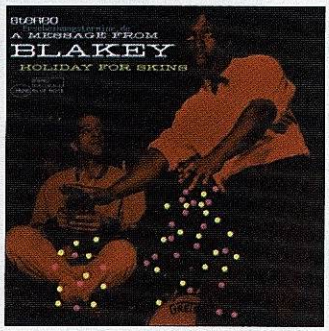

Kayıt Tarihi: Nov 9, 1958
Blue Note

Ray Barretto (congo)
Art Blakey (d)
Ray Bryant (p)
Donald Byrd (tp)
Andy Delannoy (maracas)
Victor Gonzalez (bongo)
Philly Joe Jones (d)
Wendell Marshall (b)
Julio Martinez (conga)
Sabú Martínez (bongo)

Andrew Hill
Pax

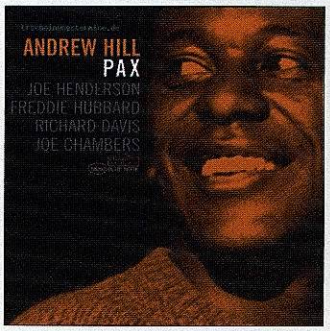

Yayın Tarihi: Jun 6, 2006
Blue Note

Joe Chambers (d)
Richard Anthony Davis (b)
Joe Henderson (ts)
Andrew Hill (p)
Freddie Hubbard (cornet)0

Jean-Luc Ponty
Canteloupe Island

Kayıt Tarihi: Sep 1969-Oct 6, 1969
Blue Note

Harold Bemko (cello)
Dick Berk (d)
Donald Christello (bassoon)
Donald Christlieb (bassoon)
Gene Cipriano (obua)
Vincent DeRosa (french horn)
George Duke (p)
Gene Estes (perc, vib)
Wilton Felder (b)
John Guerin (d)
John Heard (b)
Arthur Maebe (flg)
Jonathan Meyer (flt)
Buell Neidlinger (b)
Jean-Luc Ponty (vi)
Milton Thomas (vio)
Art Tripp (d)
Ian Underwood (ts)
Ernie Watts (as, ss)
Frank Zappa (g, arr)

Gil Evans
The Complete Pacific Jazz Recordings

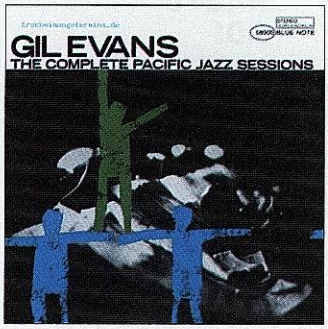

Kayıt Tarihi: Apr 9, 1958-1959
Blue Note

Cannonball Adderley (as)
Billy Barber (tuba)
Joe Bennett & the Sparkletones (tb)
Art Blakey (d)
Al Block (clt, flt)
Phil Bodner (clt, flt)
Eddie Caine (flt, as)
Dick Carter (b)
Paul Chambers (b)
Earl Chapin (french horn)
Denis Charles (d)
Jimmy Cleveland (tb)
Johnny Coles (tp)
Ray Crawford (g)
Bill Elton (tb)
Gil Evans (p)
Curtis Fuller (tb)
Budd Johnson (clt, ts)
Elvin Jones (d)
Philly Joe Jones (d)
Steve Lacy (ss)
Rod Levitt (tb)
Dick Lieb (tb)
Tom Mitchell Jr. (tb)
Louis Mucci (tp)
Bob Northern (french horn)
Harvey Phillips (tuba)
Tommy Potter (b)
Clyde Reasinger (tp)
Frank Rehak (tp)
Ernie Royal (tp)
Gerald Sanfino (flt, bclt)
Allen Smith (tp)
Danny Stiles (tp)
Julius Watkins (french horn)
Chuck Wayne (g)

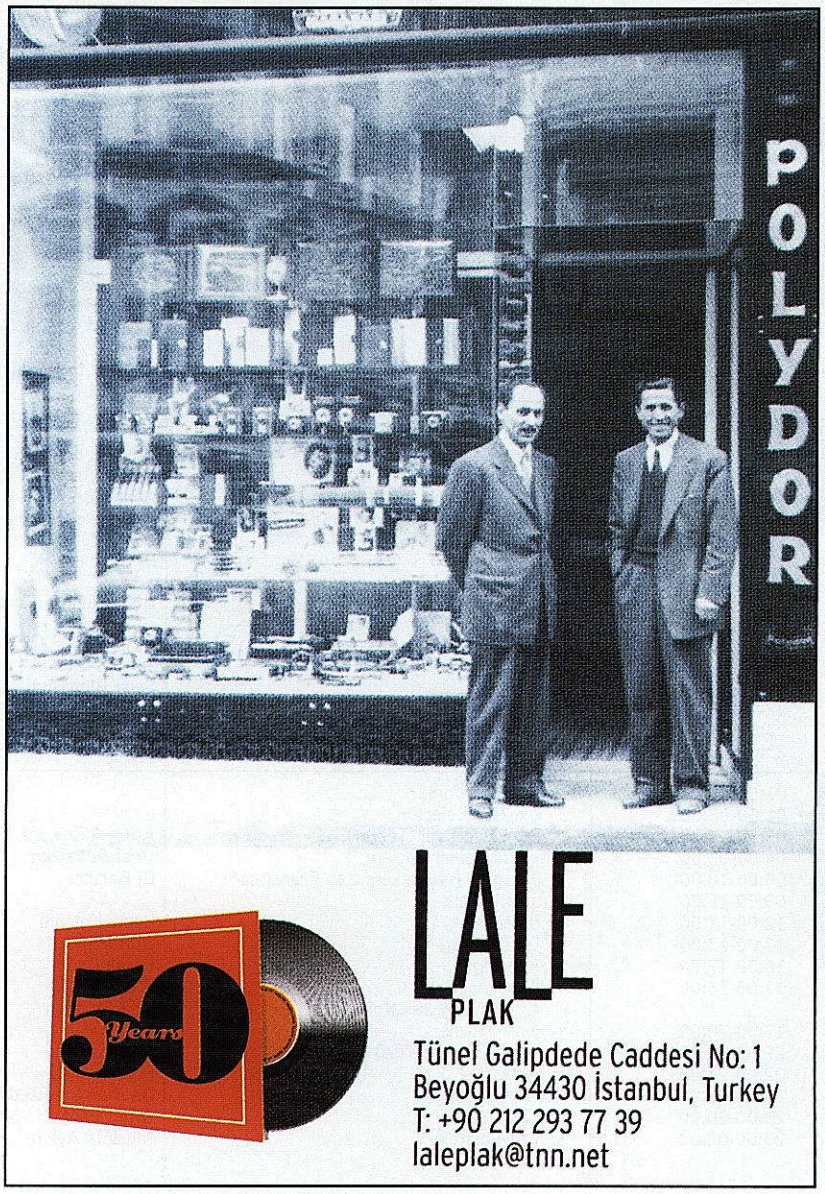

RADYO OXİ-GEN 95.9 NTV RADYO 102.8 AÇIK RADYO 94.9 TRT RADYO-3 88.2
RADYO ÜNİVERSİTE 91.5 İTÜ RADYOSU 103.8 RADYO ODTÜ 103.1 RADYO BOĞAZİÇİ 107.9

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PAZARTESİ	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	01:00-02:00	Caz Basamakları	Umut Pelit	TRT Radyo-3
	04:00-05:00	21.Yüzyılda Caz		TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	11:00-14:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	12:00-13:00	Dj Barthez	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	15:00-17:00	DJ Yakuza	DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	18:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Caz Kulübü	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
SALI	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	01:00-02:00	Genç Cazcılarımız	Hakan Çorbalı	TRT Radyo-3
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	04:00-05:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	12:00-13:00	Dj Barthez	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	15:00-17:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	16:00-17:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	17:00-19:00	Jazz Corner		Radyo Boğaziçi
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	21:00-22:00	Gitaresk	Jak Kohen	Açık Radyo
	22:00-23:00	Esintiler	Seda Binbaşıgil	Açık Radyo
	22:00-23:00	Blue Random	DJ Ngt	Radyo Oxi-Gen
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Sadece Caz		TRT Radyo-3
ÇARŞAMBA	01:00-02:00	Blues'un Tonları		TRT Radyo-3
	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	04:00-05:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	09:00-12:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	12:00-13:00	Dj Barthez	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo	
	17:00-20:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	22:00-23:00	Ayın Karanlık Yüzü	Yosi Falay	Açık Radyo
	22:00-23:00	Bizzare Z	DJ Bizzare Z	Radyo Oxi-Gen
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Caz Ustaları	Umut Pelit	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Caz Portreleri	Mustafa Aykın	Açık Radyo

Filiz Küçük
filizkucuk@yahoo.com

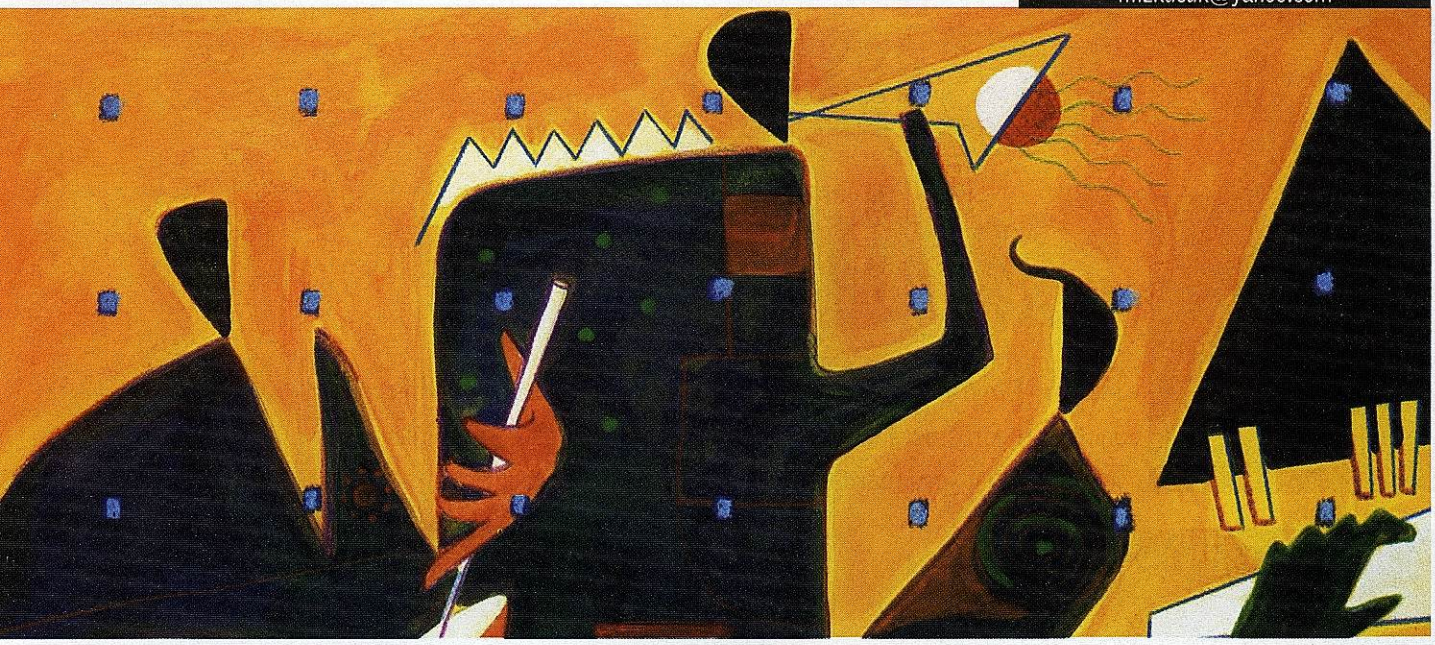

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PERŞEMBE	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	04:00-05:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	13:00-15:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	16:00-17:00	Cazda Kadın Portreleri		TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	20:00-21:00	Mavi Tren	Güven İlter	Açık Radyo
	22:00-23:00	Bu Şimdi Caz mı?	Seda Binbaşgil	Açık Radyo
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
CUMA	01:00-02:00	Caz Koleksiyonu	Ali Güngör	TRT Radyo-3
	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	04:00-05:00	Cazda Kadın Portreleri		TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	15:00-17:00	DJ Yakuza	DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Cazın Rüyası		TRT Radyo-3
	16:00-18:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17:15-18:00	TRT İstanbul Hafif Müzik ve Caz Orkestrası	Caner Beklim	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	23:00-00:00	Şu Caz Dedikleri	Ali Sönmez	TRT Radyo-3
CUMARTESİ	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	04:00-05:00	Cazın Rüyası		TRT Radyo-3
	05:00-10:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	10:00-12:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	13:10-14:00	Evde Çalamadıklarım	Tuncel Gülsoy	NTV Radyo
	16:00-17:00	Sesler ve Düşler	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	16:00-19:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17:00-18:00	Mavi Nota	Cengiz Işılay	Açık Radyo
	18:00-19:00	Kulüp Kayıtları		Açık Radyo
	19:00-20:00	Elektro-akustik	Groove Zone	Açık Radyo
	19:00-20:00	Latino Time	Ayhan Sicimoğlu	Radyo Oxi-Gen
	22:00-00:00	Gilles Peterson Worldwide	Gilles Peterson	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Günümüzde Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
PAZAR	04:00-05:00	Sesler ve Düşler	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	04:00-11:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	09:00-10:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:00-17:00	Oxi-Gen Sunday	Rick The Reeder	Radyo Oxi-Gen
	13:00-16:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	15:05-16:00	Caz'ın Ustalarından	Sevin Okyay	NTV Radyo
	16:00-17:00	21.Yüzyılda Caz		TRT Radyo-3
	17:15-18:00	Kırık Çerçeve	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
	18:00-20:00	Fuji Sunday	Mehmet C.Garan	Radyo Oxi-Gen
	19.00 – 20.00	Caz Bistro	Banu Şahin	Radyo ODTÜ
	20:00-22:00	Dj Yakuza	Dj Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	21:00-22:00	Mavi Tını	Arda Bayoğlu	Radyo ODTÜ
	21:00-00:00	Jazzmatass	İ.Can Sezgin-Tuna Baycan	Radyo Üniversite
	23:00-00:00	Cazın Şarkısı	S.Teoman Baber	TRT Radyo-3

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

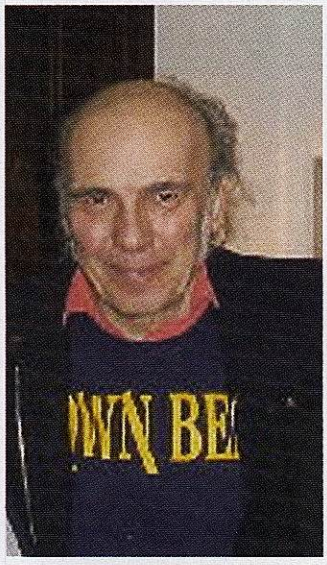

Emin Fındıkoğlu

Jazz'ın "Emin Hoca"sı Fındıkoğlu ile Mayıs ayındaki bir Nardis konseri öncesinde görüştük. Fındıkoğlu'nun parçaları sonuna kadar dinlemediğini ve yalnızca genel yorumlarda bulunmayı tercih ettiğini belirtelim.

McCoy Tyner
The Real McCoy | Blue Note 1967
Passion Dance (Tyner)
McCoy Tyner (p), Joe Henderson (ts), Ron Carter (b), Elvin Jones (d)

Ne söyleyebilirim tam bilmiyorum, pek hitap etmedi. Cazip bir müzik gibi değil. Kim olduğunu senin söylemen lazım.

Evet... McCoy Tyner'ın müziğinden pek hoşlanmam. Çok önemli bir müzisyen değildir bence, caza büyük katkıda bulunmamıştır. Coltrane'in modal devresinin piyanisti olarak çok önemli işler yaptı, çaldı etti ama işte ondan sonrası yok gibi. Song of the New World ve saire, onlara Onno Tunç bayılırdı. Ben sevemedim pek.

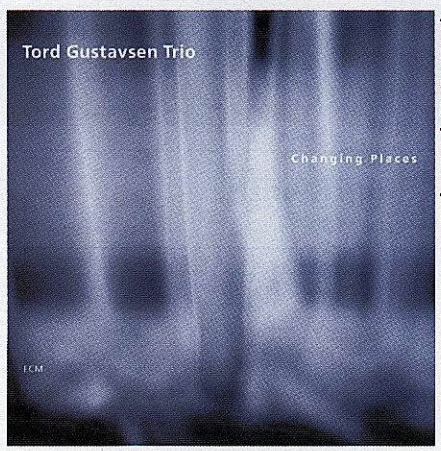

Tord Gustavsen Trio
Changing Places | ECM 2003
Going Places (Gustavsen)
Tord Gustavsen (p), Harald Johnsen (b), Jarle Vespestad (d)

Bu müzikte önceki göre daha iyi bir şeyler oluyor gibi geldi. Kibar çalıyorlar. ECM kaydıdır herhalde. Gerçi bu sıra özellikle kaçınıyorum ECM'den. Euro-jazz diye bir kavram vardır, ama bu tek başına Avrupa cazı demek değil. Euro-jazz'den amaç özellikle "swing"siz ve "groove"suz olması. Onun da temsilcisi ECM. Yoksa Avrupa cazı severim. ECM iyiden iyiye ticaret oldu, yeni bir şey çıkarmışlardı ama sürekli aynısını satıyorlar. ECM 1974 Keith Jarrett Belonging, 1979 Jack de Johnette Special Edition, o zamanlar çok güzeldi. Gerçi bu yıl Paul Motian ECM'den Garden of Eden diye bir albüm çıkarmış, onu almak istiyorum.

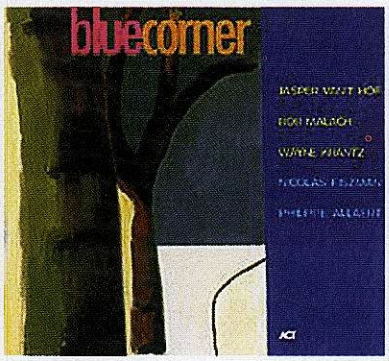

Jasper van't Hof
Blue Corner | ACT 1996
L'Epoque Bleue (van't Hof)
Jasper van't Hof (p, keyb), Bob Malach (ts), Wayne Krantz (g), Nicolas Fiszman (b), Phillippe Allaert (d)

Bu çaldığın tarzda şeylere ilgi duyup da dinlemiyorum. Uzun sesli bir takım şeyler vardı girişte, synthli falan... Fusion olacak gibi geldi, dinlemek istemedim.

Jasper Van't Hof'a bayılırım. Sen benimle on yıl önce bir söyleşi yapmıştım, orada bahsetmiştim hatırlarsın. Bu nedenle seçtin herhalde.

Craig Taborn
Junk Magic | Thirsty Ear 2004
Junk Magic (Taborn)
Craig Taborn (p, keyb), Mat Maneri (viola), Aaron Stewart (ts), David King (d)

Bu tarz şeyleri genelde Amerikalı müzisyenler yapıyor. Ama onlar olayın içinde, New York'ta canlısı duyuyor ve çoğu da birbirini tanıyor. Kimdir bilemem. Bizim için ancak çok ilginç bir şey olursa takip etmek söz konusu. Ben aranjör olarak tanındığım için mesela bir Carla Bley sorarsın diye düşünmüştüm. Gerçi onu geçen sayıda sormuşsun.

Evet... Dinlettiklerim arasında mesela Maria Schneider veya Vienna Art Orchestra olsaydı neler söylerdin?

Maria Schneider pek sevmiyorum. Ama Vienna Art Orchestra... Müthiş! Bak ben Dave Holland'ın grubunu da sevmem. Mingus Big Band'i ise her zaman seviyorum. En son I'm Three diye plak yaptılar; işte onu dinleyince insanın tüyleri diken diken oluyor. Saksofoncu John Stubblefield'ın çok güzel aranjmanları var albümde. Maalesef bu kayıttan sonra vefat etti.

Türkiye'nin Tek JAZZ Dergisi

JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

ABONE FORMU

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 20 YTL 'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No:

Adı Soyadı:

Geçerlilik Tarihi: İMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 20 YTL'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

SUBSCRIBE TO JAZZ

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 20.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number:

Expiration Date:

Signature:

PLEASE PRINT

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

BULMACA

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Soldan sağa:

1-Apparitions, Allegory, Art of the Invisible isimli albümleri bulunan gitaristin soyadı.

2-Eşli solo anlamında kullanılan müzik terimi (tersi)/Klasikleşmiş bir parça: _____ Don't Mean a Thing.

3-Nijeryalı bir Afro-beat üstadı: _____ Kuti (1938-1997)/Bir Herbie Hancock albümü: This is _____ Drum.

4-Geçtiğimiz aylarda İstanbul'da çalmış bir davulcunun soyadı.

5-Cazın doruk noktalarından olan bir Charles Mingus albümü: Mingus Ah _____/(tersi) Üçlü.

6-Bir davulcu: Clarence _____/Bir Miles Davis klasiği: _____ What?

Yukarıdan aşağıya:

1-Kısa cümle ya da ritmik figür anlamında müzik terimi (İngilizce)/Bir Pat Metheny Group albümü: The Way _____.

2-Ünlü bir Sonny Rollins bestesi/Marilyn Crispell, Gary Peacock, Paul Motian ortak albümü Amaryllis'teki bir parçanın ismi bu harflerden oluşmaktadır.

3-Geçtiğimiz aylarda İstanbul'da çalmış, hard-bop üstadı saksofoncunun soyadı.

4-Mi notasının harf karşılığı/Bir caz klasiği: _____ Doll (Ellington/Mercer/Strayhorn).

5-Bir The Doors klasiği olan parça zaman zaman cazcılar tarafından da seslendirilmiştir: _____ on the Storm.

6-Bir Jan Garbarek albümü/Berlin kökenli bir post-rock ve deneysel techno grubu: _____ Rococo Rot.

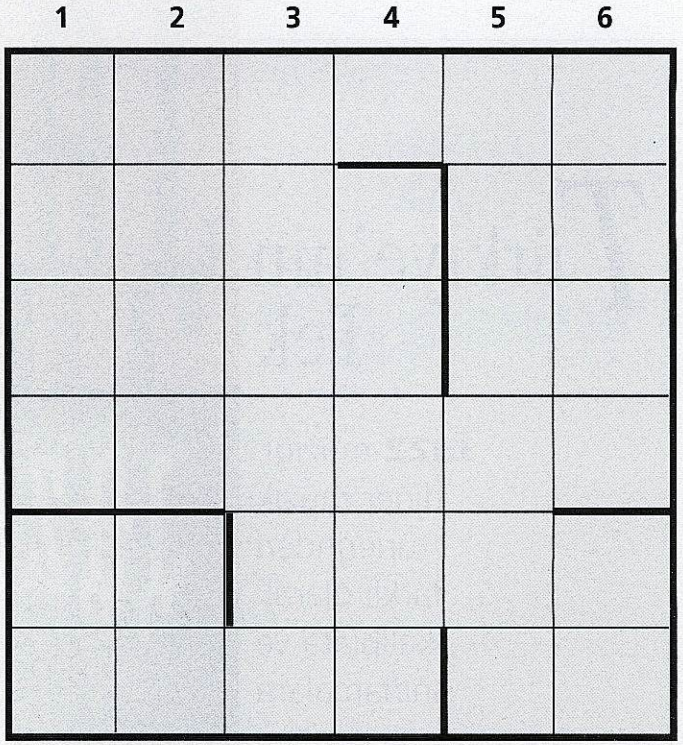

Bu sayıdaki bulmacayı doğru olarak yanıtlayanlar CD kazanıyor!

İsim, adres ve telefonlarınızı yazmayı e-mail'lerinizi u n u t m a y ı n !

Jazz/Bulmaca
Matbaacılar Sitesi
No. 115 Bağcılar
34560 / İstanbul

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVABI

	1	2	3	4	5	6
1	P	A	T	K	İ	M
2	U	P	A	R	T	O
3	B	L	E	A	R	N
4	L	A	H	M	A	D
5	I	C	A	I	N	E
6	C	E	N	T	E	R

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden DVD kazanmışlardır.

Deniz Aydemir, Üsküdar-İstanbul
Sinan Irmak, Eskişehir
Metin İlker Soytekin, Kozyatağı-İstanbul
Sibel Reğisoğlu, Levent-İstanbul
Atak Talas, Beyoğlu-İstanbul
Ayşegül Taboğlu, Çengelköy-İstanbul
Ayşegül Yılmaz, Bostancı-İstanbul

FORTIS

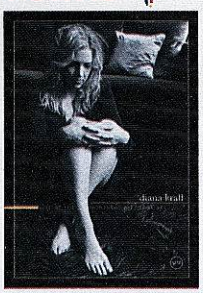

CAZGIR

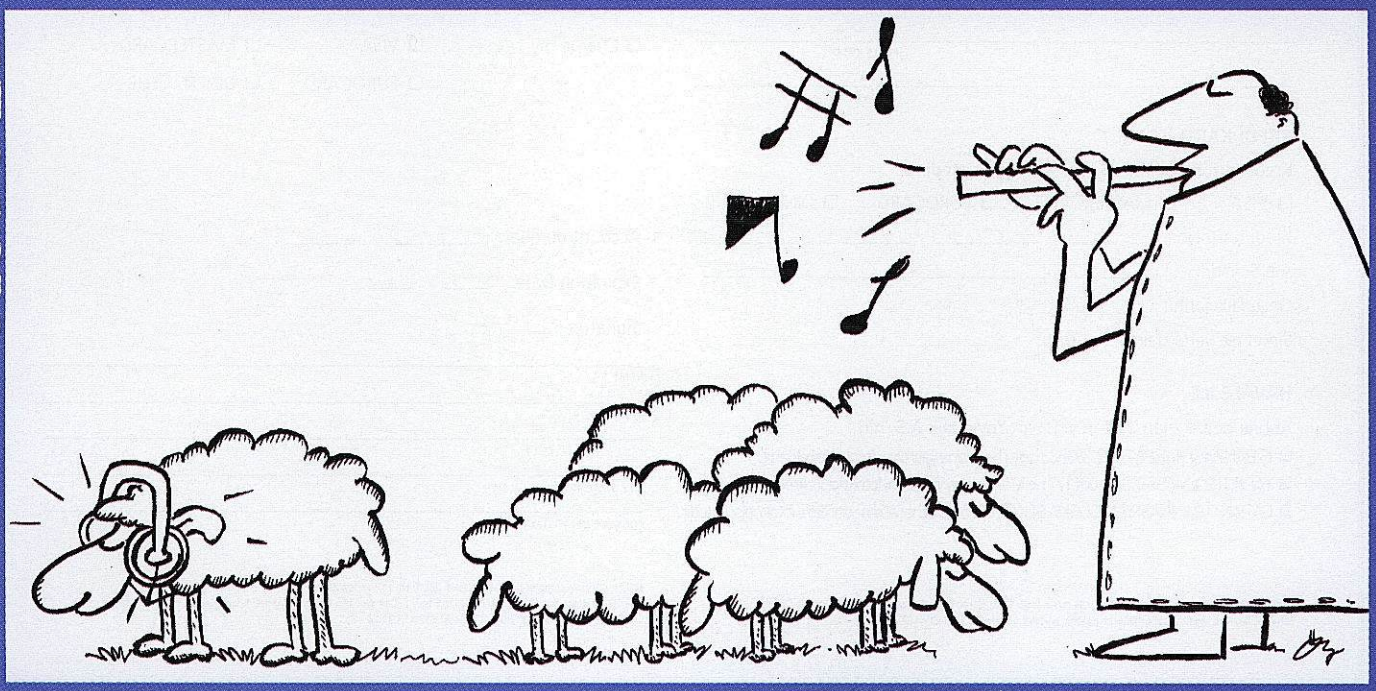

Özgen Özman

BOYUT YAYIN GRUBU MURDOCH BOOKS

kışkırtıcı!

Dünyanın en güzel yemek kitapları

Dünyanın dört bir yanından tam 2000 adet tarif.

Yayınlandığı ülkelerde iki milyondan fazla sattı. Şimdi Türkiye'de. Türkçe.

Eğlenceli ve yenilikçi tarifler; yaratıcı sunum fikirleri; iştah açıcı fotoğraflar...

Executive Chef Ceren Büke yayına hazırladı. Her tarif defalarca denendi ve anlaşılır bir dil kullanıldı.

Herbiri 400 sayfalık 10 adet benzersiz yemek kitabı.

Ayda sadece 9,67 YTL x 24 ay ödeyin, bu harika kitaplar evinize ücretsiz gönderilsin.

D&R MUSIC BOOK STORE

ve seçkin kitapçılarda.

ARAYIN, KAZANÇLI ÇIKIN! BU BENZERSİZ HEDİYE SİZİN OLSUN

Arayın, dünyanın en güzel yemek kitapları evinize ücretsiz gönderilsin.

Arayın, özel tasarım yemek defteri koleksiyonun hediyesi olarak evinize gelsin.

- Suya dayanıklı
- Sert kapaklı,
- Kullanım kolaylığı sağlayan spiral ciltli,
- Separatörlü

Hiç bir yerde bulamayacağınız nefis bir armağan.

Sipariş için Hemen Arayın

0212 444 53 53

Saf Beryllium, saf müzik...

Saf Beryllium tweeter'ı dünyada tek üretebilen ve kullanan teknoloji lideri Focal - Jm Lab yeni Electra 1000 Be serisini müzik sevenlerle buluşturuyor...

Electra 1027 Be

Focal.JMlab
the Spirit of Sound

Beryllium Tweeter

t.s. iletişim

World, Bonus ve Axess Card ile peşin fiyatına 12 ay taksit.

extremeaudio GROUP
"Ses ve Görüntü Teknolojileri"

Merkez:
Eski Üsküdar İçerenköy Yolu Aydoğan Ap.
No: 12/2 81120 İçerenköy, İstanbul
Tel: 0216 574 38 77 **Faks:** 0216 574 38 46

Showroom:
Büyükdere Cad. Yeniçeri Sok. Hedef İş Mrk.
No: 2 Kat: 5 34416 4. Levent, İstanbul
Tel: 0212 278 25 44 **Faks:** 0212 317 93 76

e-mail: info@extreme-audio.com www.extreme-audio.com